

Giới thiệu Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu

Truyện Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu của tác giả Mễ Mễ Lạp mang đến cho bạn đọc một cảm giác yêu đời hơn, hứa hẹn sẽ khiến cho những bộ não đang phải quay cuồng với những áp lực học tập một khoảng thời gian xả stress đầy hiệu quả.

Hãy đến cùng cười và cảm nhận những cảm xúc tốt đẹp nhất của loài người qua câu chuyện của cô cậu học trò trường trung học Thâm Điền nhé!

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Lời dẫn

Tiếng nhạc hôn lễ lãng mạn cất lên, tôi mặc chiếc áo ren trắng tinh khôi, đầu đội vương miện đá quý sáng lấp lánh, đi qua cổng hoa, bước vào thảm đỏ, khoe miệng khẽ nhếch lên nụ cười hạnh phúc...

Nhưng...

Ở đầu bên kia thảm đỏ...

Nếu tôi không nhìn nhầm thì chàng trai đó chỉ cao 1,1m, chẳng lẽ cậu chính là chú rể của tôi? Không phải chứ, chắc đó chỉ là hoa đồng thời, ha ha ha...

Tôi điều chỉnh lại tâm trạng của mình, tiếp tục vui vẻ tiến về phía trước.

...

-Chú rể, giờ con có thể hôn cô dâu rồi.-Giương mặt tươi cười hiền lành của cha xứ hiện ra trước mắt tôi.

Cái gì?

Vì sao dùng một cái đã đến bước hôn cô dâu rồi?

Chú rể đâu? Vì sao tới giờ tôi vẫn chưa nhìn thấy chú rể? Nãy giờ chỉ có cậu bé hoa đồng cao 1,1m đứng cạnh tôi thôi mà!

Lúc này có người mang một cái ghế tới cho hoa đồng, thế là cuối cùng tôi cũng đã nhìn rõ gương mặt của cậu.

Mái tóc ngắn màu vàng nổi bật, đôi mắt màu hổ phách sáng tới khó chịu, đôi môi màu hồng nhạt quyến rũ khẽ mím lại...

Oa, đáng yêu quá, như hoàng tử nhỏ trong các cuốn truyện tranh vậy, hơn nữa tóc cậu còn có màu vàng kim mà tôi thích nhất!

Nhưng giây sau đó, đôi môi hoàng tử bỗng nở thành một nụ cười quỷ dị, sau đó cậu...cậu từng bước, từng bước lại gần tôi, gương mặt đáng yêu tột cùng ấy bỗng trở nên thật độc ác, đáng sợ, to dần, to dần trong mắt tôi...

Chẳng lẽ cậu muốn...

Hôn tôi?!

Đừng, tôi không muốn có một chú rể cao 1,1m đâu, tôi không muốn một cậu bé hôn tôi đâu...

-Á...

Tiếng hét của tôi cuối cùng bị nhấn chìm trong đôi môi màu hồng phớt đó...

-Đừng, đừng...

Tôi lăn lộn trên giường rồi ngã bịch xuống đất. Sờ cục u nổi to trên đầu, tôi phần nộ ngồi bật dậy, hét lên:

-Hu hu hu, con ác mộng đáng sợ này đã tiếp diễn suốt một tuần nay rồi, rốt cuộc thì khi nào nó mới kết thúc? Ồi, tôi sắp không chịu nổi rồi!

“Tây Mễ baby nghe điện thoại... Tây Mễ baby nghe điện thoại

A, điện thoại di động đang rung!

Hóa ra là cạ cứng mà Bối Tây Mễ yêu quý nhất, Hàn Tiểu Đới gọi điện tới.

Ha ha, Tiểu Đới baby chắc chắn là có tin tức tốt lành muốn nói với tôi. Tôi vui về nghe điện thoại.

- Tiểu Đới baby, có phải là có tin tức tốt lành không?

-Ừm, tiền bối A Triết gọi điện tới bảo tớ là tập 58 cuốn truyện tranh “Nhật Thần” đã xuất bản rồi, hỏi cậu có mua không?

-Lại còn phải hỏi nữa, mua, đương nhiên là mua rồi!

-Ha ha, tớ biết chắc chắn là cậu sẽ vui mà, nhưng cuốn truyện tranh đó thực sự hay đến thế sao? Một tuần chỉ có một tập, khó chờ lắm..

-Vì “Nhật Thần đại nhân” vĩ đại của tớ, chờ một tuần có là gì, có bắt tớ chờ một năm, hai năm, thậm chí là mười năm tớ cũng sẵn lòng!

-Haiz, đúng là thua cậu luôn.

-Đúng rồi, đúng rồi, còn cả poster nữa, nhớ bảo anh ấy giữ cho tớ một tấm nhé...

...

Nói tới “Nhật Thần”, nó là cuốn truyện tranh rất nổi tiếng trong khoảng một năm trở lại đây, bởi vậy tuần nào cũng vừa ra kệ là lập tức bán hết veo, cho dù có cấm lều cũng chưa chắc đã mua được!

Ha ha, nhưng tôi không phải lo tới vấn đề có mua được cuốn truyện này hay không.

Bởi vì tôi có một cô bạn hoa khôi nổi tiếng nhất trường, A Triết, một tiền bối yêu thầm cô chính là thiếu gia của công ty xuất bản cuốn truyện tranh đó, thế nên tôi được hưởng sái...

Đương nhiên, nhân vật chính trong cuốn truyện tranh “Nhật Thần” chính là “Nhật Thần đại nhân” mà tôi yêu nhất - Sun!

Anh không những thông minh lại còn đẹp trai hơn bất cứ ngôi sao nào. Anh có thân hình cao to, mái tóc dài chấm vai màu vàng ánh kim, ngũ quan đẹp như một thiên thần, thứ đẹp nhất trên gương mặt anh là đôi mắt màu vàng kim. Chỉ cần anh xuất hiện thì đến mặt trời cũng phải chịu lép vế.

Hơn nữa, bạn đừng cho rằng “Nhật Thần đại nhân” chỉ là một nhân vật truyện tranh viễn tưởng nhé, anh ấy là một người tồn tại thực trong cuộc sống đây. Nghe nói nguyên mẫu “Nhật Thần đại nhân” là một thiếu niên thần bí đã từng giúp tập đoàn Sun lớn nhất toàn cầu khởi tử hồi sinh - Thành Bách Nguyên. Mà cuốn truyện tranh được cải biên dựa vào sự tích của anh, tuy rằng vì yêu cầu sáng tác mà có thêm vào đó các yếu tố tình yêu, nhưng trí tuệ và vẻ đẹp trai khiến người người ngưỡng mộ của “Nhật Thần đại nhân” không phải là giả đâu đây.

Tuy rằng các phóng viên chưa bao giờ chụp được ảnh chính diện của anh, nhưng từ sau lưng cũng đủ thấy anh đẹp trai điên đảo rồi, thế là anh nhanh chóng thu hút sự chú ý của rất nhiều thiếu nữ.

Trong đó đương nhiên bao gồm cả một người không thông minh, đầu óc cũng “tàn tệ” là tôi.

Hu hu, đừng nói nữa, tôi phải đưa chú chó cưng Cục Xương của tôi đi lấy truyện tranh đây. Ha ha, nội dung tập này chắc là thú vị lắm...

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1

1. Ánh mặt trời buổi sáng xuyên qua khung cửa sổ thủy tinh trong suốt và tấm rèm bằng ren, chiếu vào phòng ngủ còn ngập trong vẻ ngái ngủ thường ngày.

Tôi dụi mắt, “Nhật Thần đại nhân” siêu đẹp trai trên trần nhà đang dùng ánh mắt màu vàng kim lạnh lùng nhìn tôi chăm chú. Tôi mỉm cười bò dậy, nhìn tấm poster khó khăn lắm mới kiếm được, hài lòng vờn người.

-Chào buổi sáng, “Nhật Thần đại nhân”!

He he!

Đây là tấm poster tôi lấy về hôm qua trong lúc đi mua truyện tranh, thật là đẹp quá đi! Tôi đã muốn có tấm poster này từ lâu rồi...

Ấy? Tối qua tôi không còn gặp con ác mộng đó nữa, ngủ một mạch đến sáng luôn. Chẳng lẽ là vì được ngắm poster của “Nhật Thần đại nhân” sao? Ha

ha...

Tôi bỗng thấy cảm giác nhồn nhột ở chân, thì ra là Cục Xương đang co tròn người thành một quả bóng màu trắng, nũng nịu lăn vào trong chân tôi.

-Ha ha, Cục Xương thật là háo sắc, sao lại ngủ trên giường chị thế này? - Tôi nhào tới, đè Cục Xương xuống, dùng mũi cọ cọ vào lưng nó.

“Gâu gâu!...”

Cục Xương phát ra tiếng kêu đáng yêu.

Tôi vuốt ve cơ thể dài 90cm của nó. Ha ha ha, nhìn đôi mắt long lanh của nó kia, bộ lông dài trắng như tuyết của nó nữa, Cục Xương nhà chúng tôi đúng là một chú chó đẹp trai!

“Tây Mễ baby nghe điện thoại...”

Cái điện thoại có móc búp bê ở đầu giường rung lên.

Hử? Bố gọi điện tới!

-A lô, bố còn nhớ con gái cơ à, con tưởng bố với mẹ chỉ biết mấy móc với chai lọ thôi chứ...

Nói đến cặp bố mẹ bảo bối này là tôi lại nổi giận. Họ là cặp vợ chồng nhà khoa học nổi tiếng, thích làm các thí nghiệm khoa học gần như là điên cuồng, tôi nổi vút bỏ đứa con gái mới 16 tuổi ở nhà một mình, bay tới phòng thí nghiệm ở Mỹ để chuyên tâm nghiên cứu... Hu hu, tôi thật là đáng thương, trên đời này làm gì có bố mẹ nào như thế!

-Ha ha, con gái cưng, có nhớ bố mẹ không? Chú chó xù mẹ gởi cho con có khỏe không? - Tiếng cười của bố vọng lại trong điện thoại.

-Ôi chà, con gái cưng, con xem mẹ yêu con chưa! Thấy Cục Xương chết rồi con khóc đau lòng quá nên mẹ đã dùng tế bào của Cục Xương để nhân bản một chú chó khác cho con đấy...- Mẹ tôi giành điện thoại của bố, phấn khích nói to khiến tai tôi điếc đến nơi.

-Mẹ, mẹ muốn biến con gái mẹ thành đứa điếc à?

-Con gái cưng, mẹ con là thế mà, lại đi xem số liệu thí nghiệm rồi. Bố kể cho con nghe một chuyện nhé, con trai đồng nghiệp của bố sáng nay sẽ đáp máy bay xuống thành phố Tam Xuyên, cậu ấy lạ nước lạ cái, sau này sẽ sống nhờ ở nhà mình. Chỉ cần con giúp bố chăm sóc cậu ấy thật tốt, bố sẽ tặng con cuốn “Nhật Thần” bản đặc biệt... Cậu ấy tên là Thánh Y Đằng... Mẹ con gọi bố rồi, bố phải đi làm việc đây, nhớ đi đón đấy nhé, số hiệu máy bay là L9077... Tút TUT TUT...

-A lô... a lô...

Bố lần nào cúp điện thoại cũng nhanh như gió, cái gã tên Thánh Y Đằng ấy rốt cuộc là ai? Tôi không quen hẳn thì sao mà đón được?

Có điều... vừa nghĩ đến cuốn truyện “Nhật Thần” bản giới hạn chỉ có 1000 cuốn trên thế giới là trong đầu tôi đã xuất hiện bao nhiêu ngôi sao rồi.

Chờ đợi quá...

-Cục Xương này, em ở nhà trông nhà nhé, chị đi sân bay đây.

Mặc chiếc áo T-shirt đáng yêu vào người, lưng đeo ba lô con gấu, chào chú chó xong, tôi bèn đón taxi đi thẳng tới sân bay.

Ui da!

Sân bay đông người quá! Tôi bất giác cúi đầu nhìn đồng hồ. 10 giờ 23 phút, còn mấy phút nữa thì chuyến bay đó sẽ hạ cánh.

Ọc ọc ọc...

Bỗng bụng tôi sôi lên òng ọc. Xem ra hôm qua uống nhiều sữa chua quá, lại ăn linh tinh mấy món đồ ăn vặt nên mới thế đây mà!

Thế là tôi vút tằm băng trắng có viết tên Thánh Y Đằng đi, chui ngay vào nhà vệ sinh của sân bay.

Rầm!

Tôi hùng hổ lao vào nhà vệ sinh rồi đóng rầm cửa lại, nhưng ngay lập tức há hốc miệng, đứng như trời trồng, bất động. Bởi vì...

Bởi vì trong nhà vệ sinh xuất hiện một chàng thiếu niên có mái tóc màu vàng kim, hơn nữa đó chính là màu vàng sáng lấp lánh giống y như của “Nhật Thần đại nhân” mà tôi thích nhất! Chỉ có điều mái tóc đó cắt ngắn, còn tóc của “Nhật Thần đại nhân” thì dài chấm vai...

Woa! Anh ấy cao quá, khiến tôi phải ngẩng đầu lên nhìn. Đôi lông mày đen tuyền, sống mũi thật cao, thứ thu hút nhất chính là đôi mắt sáng màu hổ phách, nó như viên đá mắt mèo cao cấp đang tỏa ra ánh sáng thần bí...

Thật đáng tiếc, nếu đôi mắt ấy có màu vàng kim thì đẹp biết bao! A, tôi là con cóc sao? Ngoài “Nhật Thần đại nhân” thì mắt người bình thường làm sao có màu vàng kim được?

-Xin... xin... xin lỗi, tôi đi nhầm

Ngượng ngùng xin lỗi, tôi đỏ bừng mặt, bịt mắt lùi ra sau.

-O? Women?

Tại sao tấm biển treo ngoài cánh cửa lại là “Women”? Thì ra tôi không vào nhầm phòng! Có nghĩa là... là chàng thiếu niên tôi nhìn thấy ban nãy vào nhầm nhà vệ sinh, chứ không phải tôi!

Tôi mở cánh cửa lần nữa, chàng thiếu niên thấy tôi bước vào thì nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng, anh chống tay lên vách tường, trầm giọng quát:

-Chết tiệt, cô lại vào làm gì?

-Tôi không nhầm chứ? Đây là nhà vệ sinh nữ mà!

-Tôi biết!

Giọng điệu lạnh lùng, mà hình như còn nghiến răng nữa thì phải.

-Anh... anh biết mà vẫn còn ở đây? Chẳng nhẽ, chẳng nhẽ anh là... “Dê xòm nhà vệ sinh” mà người ta vẫn đồn? - Giọng nói của tôi run rẩy.

Mẹ ơi, sao mà tôi đen quá chừng thế này?

-Yên tâm đi, ai mà có hứng thú với một đứa con gái như cô.

Hu hu... Như tôi thì làm sao?Chỉ là ngực phẳng một chút, mông to một chút, thực ra trông cũng ổn mà!

-Thế... thế anh mau ra ngoài đi, nếu không... nếu không tôi hét lên đây!

Tôi vừa nói thế thì ánh mắt anh ta càng trở nên đáng sợ hơn, hơn nữa anh ta đi về phía tôi, từng bước, từng bước, cho tới khi thân hình cao 1m80 của anh ta ép tôi vào góc tường

Trên trán anh ta nhỏ xuống một giọt mồ hôi, hơi ấm từ mũi anh phả vào mặt tôi, khiến tôi càng thêm căng thẳng.

-Anh... anh định làm gì? Chẳng phải anh nói là không có hứng thú với tôi sao? Tôi hét lên đây, tôi hét thật đây...

-Nếu không muốn tôi bịt miệng cô lại thì đừng có nói nữa, ngoan ngoãn biến mất trước mắt tôi đi! - Anh ta nheo nheo mắt, ánh mắt trở nên tàn khốc và thâm hiểm, một tay chống lên bức tường trên đầu tôi, trầm giọng nói.

Hu hu... anh ta đang nói gì thế? Anh ta quả nhiên là dê xòm, dê xòm...

Nhưng thân hình anh ta cao to quá, cả người tôi bị dồn vào chân tường khiến việc thở cũng khó khăn chứ đừng nói là phản kháng, lần này thì tôi sợ hãi mềm cả chân ra rồi.

-Hu hu hu, anh là đồ dê xòm, đừng ý cao lớn mà bắt nạt tôi. Tôi... tôi nguyện rửa anh, nguyện rửa anh biến thành thẳng lùn, một thẳng lùn chỉ cao 1,1m, sau đó tôi sẽ bắt nạt anh...

Trong tiếng nguyện rửa của tôi, lông mày anh ta cau lại càng chặt, rồi bỗng dưng anh ta túm chặt lấy cái ba lô con gấu của tôi, vừa kéo vừa lôi ném ra ngoài, sau đó là tiếng lạch cạch khóa trái cửa nhà vệ sinh.

Hả?

Chuyện gì thế này?

Tôi khựng lại mất vài giây, sau đó đưa ra một quyết định trọng đại. Tôi lăn trên đất, bò dậy, hùng hổ đi về phía phòng bảo vệ của sân bay.

-Chú ơi, thật đấy, trong nhà vệ sinh nữ có một gã biến thái, các chú phải tin cháu, cháu đáng yêu thế này cơ mà, sao có thể lừa chú được?

Đúng là điên mất!

Sao mấy chú bảo vệ cứ nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ thế nhỉ?

-Không thể nào có chuyện đó... Sân bay ở đây trước nay an ninh rất tốt, cháu nhìn xem, cặp tình nhân kia đang lưu luyến từ biệt, một cảnh tượng thật đẹp, nhìn bên này nữa, người đi qua đi lại, khung cảnh thật yên bình!

...

Tôi nói, các chú định tham gia cuộc thi đọc thơ à?

-Làm ơn đi mà, các chú, cháu lừa các chú thì có ích gì?

-Thế thì chưa chắc, biết đâu cháu định dẫn các chú đi để thực hiện âm mưu gì đó!

-Cái gì?

Tôi có nghe nhầm không vậy, cái ông chú mũi tẹt đầu mụn này có trí tưởng tượng thật là phong phú, với lại...

Trên thế giới này còn có cô gái nào trong sáng như tôi không? Tôi đã 16 tuổi rồi nhưng chưa yêu lần nào, ngay cả bàn tay con trai còn chưa từng nắm.

Tức chết mất thôi! Xem ra hôm nay Bối Tây Mễ không nổi giận thì không được!

Tôi nắm tay ông chú mũi tẹt, kéo mạnh, lôi chú ấy đi.

-A a, tay của tôi...

-Có thật không vậy?

-Trời ơi, con bé này khỏe quá, đáng sợ quá!

-Này, chúng ta có nên ngăn lại không? Cái người mà con bé kéo đi là đại ca của chúng ta đó...

...

Mấy chú bảo vệ loạn hết cả lên, nhưng tôi càng đi càng nhanh, họ chỉ đành lẽo đẽo chạy theo chúng tôi. He he, trong sách nói bắt cướp phải bắt thủ lĩnh trước, tôi đúng là thông minh, vận dụng trúng phóc!

Ờ?

Cửa nhà vệ sinh nữ sao lại mở thế nhỉ? Người đâu? “Đê xâm nhà vệ sinh” đâu?

Vù vù...

Trên đỉnh đầu có cơn gió lạnh lướt qua, ánh mắt của ông chú mũi tẹt và mấy ông chú khác khiến tôi thấy thật áp lực.

-Cô bé, cháu nói xem, kẻ biến thái ở đâu?

Thảm kịch! Đây chắc chắn là một thảm kịch!

Một cô gái đáng yêu vô địch bị mấy ông chú chắn vắn ngay trước cửa nhà vệ sinh nữ, sau đó... mấy ông chú này lại ném cô gái đáng yêu ấy ra khỏi sân bay, thật là quá vô nhân đạo!

2. -Hu hu, mình không nói dối mà, vừa nãy rõ ràng trong nhà vệ sinh có một gã biến thái mà! - Tôi “đeo” trên mặt mình hai dòng nước mắt, buồn bã dán người vào cánh cửa kính của đại sảnh sân bay.

-Bà thím ơi?

Một giọng non nớt như búp bê vang lên bên tai tôi.

Bà... thím ơi?

Tai tôi có vấn đề phải không?

Một thiếu nữ xinh đẹp đến mặt trời nhìn cũng phải rơi lệ, mặt trắng ngần cũng phải thẹn thùng như Bối Tây Mễ tôi mà có người gọi là... bà thím?

-Gã khốn nạn nào gọi tôi là bà thím? - Tôi giờ móng vuốt ra hết lên, đang định dạy dỗ cho cái gã gọi tôi là “bà thím” một trận.

-Người đâu? Sao không thấy ai?

Xem ra vì thấy tôi hùng hổ quá nên sợ chạy mất rồi, đúng là đồ nhát gan!

-Đồ ngốc...

Âm thanh đáng yêu đó lại vang lên.

Tôi cảnh giác liếc mắt ra xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy một thằng bé có mái tóc vàng óng, gương mặt đáng yêu nhưng chỉ cao 1,1m, trên người là chiếc áo sơ mi với cái quần cò da!

A, a, nó đáng yêu quá, giống y như cậu bé trong truyện tranh Nhật Bản, muốn véo má nó một cái quá đi...

-Bà thím ơi, nước dãi của bà chảy ra rồi kìa.

Thằng bé lạnh lùng nói.

Hả? Là nó?

Cái giọng điệu cứng nhắc, lạnh lẽo vừa gọi tôi là bà thím ấy phát ra từ miệng của thằng ranh này?

-Ranh con đáng ghét, chị giống bà thím ở chỗ nào? Em nhìn cho kĩ đi, chị là một cô gái mới 16 tuổi, đang ở vào độ tuổi thiếu niên tươi trẻ!

Hai tay tôi chống nạnh, đầu hơi cúi xuống, nổi giận.

Ờ?

Mái tóc màu vàng kim? Đôi mắt màu hồ phách? Chiều cao 1,1m?

...

Cái gì?

Vì sao dùng một cái đã đến bước hôn cô dâu rồi?

Chú rể đâu? Vì sao tới giờ tôi vẫn chưa nhìn thấy chú rể? Nãy giờ chỉ có cậu bé hoa đồng cao 1,1m đứng cạnh tôi thôi mà!

Lúc này có người mang một cái ghế tới cho hoa đồng, thế là cuối cùng tôi cũng đã nhìn rõ gương mặt của cậu.

Mái tóc ngắn màu vàng nổi bật, đôi mắt màu hồ phách sáng tới khó chịu, đôi môi màu hồng nhạt quyến rũ khẽ mím lại...

Oa, đáng yêu quá, như hoàng tử nhỏ trong các cuốn truyện tranh vậy, hơn nữa tóc cậu còn có màu vàng kim mà tôi thích nhất!

Nhưng giây sau đó, đôi môi hoàng tử bỗng nở thành một nụ cười quỷ dị, sau đó cậu...cậu từng bước, từng bước lại gần tôi, gương mặt đáng yêu tốt cùng ấy bỗng trở nên thật độc ác, đáng sợ, to dần, to dần trong mắt tôi...

Chẳng lẽ cậu muốn...

Hôn tôi?!

Đừng, tôi không muốn có một chú rể cao 1,1m đâu, tôi không muốn một cậu bé hôn tôi đâu...

-Á...

* * *

Chú rể tí hon?

Nó chẳng phải là chú rể tí hon cao 1,1m thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của tôi sao?

Ôi không!

Nó không phải chú rể của tôi đâu!

Có điều sao nó lại giống như một bản sao thu nhỏ của gã “Đê xôm nhà vệ sinh” thế nhỉ? Chỉ khác là một kẻ thì tôi phải ngửa mặt lên nhìn, một kẻ thì tôi phải cúi xuống mới nhìn thấy.

Nhưng cả hai người đều rất đáng ghét!

-Bà thím ơi, bà quên là bà đến đón tôi rồi à?

Cái gì?

Ý của em là cậu nhóc Thánh Y Đằng mà chị phải đón chính là em? Người sắp sống cùng chị dưới một mái nhà, chị phải chăm sóc chính là em? Á...

Không đâu, tôi không muốn!

Cái thằng bé có gương mặt lạnh lùng này còn đáng ghét hơn cả con gián, tôi không muốn “sống chung” với nó đâu! Hu hu, tôi không muốn sống với một kẻ “độc môn” khó sống thế này đâu!

Nhưng...

Tôi bỗng dừng giờ cao nắm tay với tốc độ ánh sáng rồi gõ mạnh vào đầu thằng nhóc, coi như là báo thù rồi, ha ha...

-Hu hu hu... sao thím lại đánh cháu... hu hu hu... đầu cháu đau quá... Mọi người cứu cháu với, người lớn đánh trẻ con... hu hu hu...

Gương mặt lạnh lùng như băng của thằng ranh đó cứ như có công tắc biến hình, thoát cái đả giũa giữa nước mắt. Với dáng vẻ đáng thương nó ngồi xuống đất dụi mắt rồi khóc, vừa khóc vừa đập chân ầm ầm.

Nó đang làm gì thế?

Rõ ràng là tôi chỉ cốc “nhẹ” lên đầu nó thôi mà!

Nó chắc chắn là một diễn viên giỏi, biểu cảm của nó trước và sau hoàn toàn khác nhau.

Nhưng...nhưng mà trời ơi, vì sao lúc nó khóc trông lại đáng yêu như thế, những giọt nước mắt trong vắt như pha lê từ đôi mắt to màu hổ phách rơi ra, hàng lông mi dài động lại giọt nước trông càng thêm quyến rũ...

Chết rồi, chết rồi, cảm giác tội lỗi của tôi lại xuất hiện rồi...

-Nhìn kìa, cô gái đó lon thế mà bắt nạt một thằng bé, thật không ra sao!

-Em gái ơi, em trai em nhỏ hơn em rất nhiều mà, trẻ con không hiểu chuyện thì nhường nó một chút...

-Ôi trời, khóc đáng thương quá, mà thằng bé xinh thật, tôi mà có đứa con đáng yêu thế này thì thích quá.

...

Ông... ông trời ơi...

Tôi xin thề là tôi chỉ cốc “nhẹ” lên đầu nó thôi. Tôi có bắt nạt nó đâu? Nó đang đổ oan cho tôi mà!

-Ranh con, về nhà chị sẽ xử lý em.

Tôi nghiêng răng nhún từng lời.

-Hu hu... thím định về nhà bắt nạt cháu tiếp sao? Hu hu... chú ơi, dì ơi, anh ơi, chị ơi, mọi người làm chứng cho cháu, cháu phải tố cáo thím ấy, đó là bạo lực gia đình, hu hu hu...

Thằng nhóc đưa hai tay lên mắt, khóc to hơn.

Ánh mắt mấy bà mẹ xung quanh thật là đáng sợ! Người nào cũng trợn mắt nhìn tôi trách cứ vì sao lại bắt nạt một thằng bé như thế.

-Được rồi, được rồi, chị có bắt nạt em đâu, chị thề đấy, sau này sẽ không bắt nạt em nữa.

Tôi đành phải dỗ dành nó.

-Nhìn mặt bà già dối lăm - Mặt nó lộ vẻ “Tôi không tin bà đâu”, sau đó nó móc một chiếc điện thoại trong túi áo ra, - Nhưng trong điện thoại của tôi có số đường dây nóng bạo hành gia đình... lần sau bà còn bắt nạt tôi, tôi sẽ gọi điện thoại! Các dì làm chứng cho cháu nhé!

Các bà mẹ đều gật đầu lia lịa!

Ngất!

Đường dây nóng bạo hành gia đình? Đó là thứ gì?

-Mau đi thôi, tôi mệt rồi.

Thằng bé lập tức cất đi cái vẻ mặt oan ức, giờ tay ra vẫy một chiếc taxi, sau đó lạnh lùng nhìn tôi, dặn:

-Cắt hành lý của tôi vào cốp sau.

Đầu tôi lập tức xì ra mấy ngọn khói đen.

Nó chắc chắn là một tiểu Hoàng đế độc ác thời phong kiến được chiều chuộng sinh hư! Thật là hống hách!

Nhưng nhìn ông mặt trời càng lúc càng chiếu sáng nhiệt tình, tôi chẳng buồn tính toán với nó nữa, về nhà ngủ một giấc trưa cho đã. Dù sao hôm nay cũng là ngày cuối tuần vui vẻ mà, cứ vứt tâm trạng xấu sang một bên đi!

Ha ha ha, tôi đúng là sống quá vô tư!

Chẳng buồn nhìn thẳng ranh con ngồi ghé trước, tôi bắt đầu sắp xếp lại tâm trạng của mình. 3. -Hu ra, chiếc giường xinh đẹp ấm áp của tôi, Cục Xương đẹp trai và chu đáo của chị, chị về rồi, cả “Nhật Thần đại nhân” mà tôi yêu nhất nữa, nụ hôn độc quyền của thiếu nữ Tây Mễ tặng cho anh, ha ha, xấu hổ quá...

Tôi hơi đỏ người về phía trước, dành tặng cho bức tượng “Nhật Thần đại nhân” một nụ hôn.

-Buồn nôn.

Thằng tiểu quý khoan hai tay dựa vào tường, khước miệng co giật.

Hừ! Ranh con còn thích giả bộ!

-Này này, cậu em phải hiểu rõ tình hình đây. Đây là địa bàn của chị, tốt nhất là cậu em nghe lời một chút, nếu không Cục Xương nhà chị sẽ nổi giận đấy nhé.

“Gâu gâu, gâu gâu...” Cục Xương ở trong nhà nghe thấy tiếng của tôi bèn lên tiếng đáp.

Quả nhiên chỉ có Cục Xương là trung thành nhất.

-Bà thím ơi, mở cửa mau đi! Nóng chết mất!

Thánh Y Đằng lau mồ hôi, bắt đầu mất kiên nhẫn.

-Này, cậu phải gọi chị là chị, hoặc là chị Tây Mễ. Làm ơn đi, em còn là một thằng bé, đừng có lạnh lùng ra vẻ trưởng thành như thế, cẩn thận kéo có tóc bạc và nếp nhăn, lão hóa sớm đấy... Ày? Chia khóa đâu nhì?

Tôi vừa thò tay vào cái ba lô con gấu tìm chìa khóa, vừa “dạy bảo” thằng tiểu quý, nhưng tìm thế nào tôi cũng không thấy chìa khóa đâu.

-Mất chìa khóa rồi!

Tôi bắt đầu sốt ruột.

Gương mặt thằng tiểu quý tối sầm lại.

Tôi ngượng ngùng cười hai tiếng, sau đó dốc ngược cái ba lô con gấu ra. Lạch cạch, mấy món đồ trong đó rơi đầy mặt đất, tôi lăm bầm như đọc thần chú:

-Chìa khóa ơi chỉ khóa, đừng chơi trò trốn tìm với tao nữa, mau ra đây đi.

Gương mặt thành tiểu quý đã đen lại càng đen hơn.

-Ha ha, hình như chị quên chìa khóa trong nhà rồi. Ha ha, em không phải lo, chuyện này thường xảy ra lắm, chỉ có cách giải quyết, thế nên chúng ta phải bình tĩnh.

Tôi mỉm cười đứng lên, quay người đi xuống dưới nhà, gọi vọng lên tầng hai:

-Cục Xương, Cục Xương đẹp trai ơi, chị Tây Mễ xinh đẹp quên mang chìa khóa rồi, làm phiền chú chó đẹp nhất thế giới nhé!

“Gâu gâu!”

Cục Xương đẹp trai sủa một tràng dài về phía tôi.

-Bà thím đừng nói với tôi là bà nhờ con chó lông trắng đó ném chìa khóa xuống nhé.

A, a...

Cậu ta mắc bệnh gì hả? Sao miệng cứ co giật thế kia?

-Cái gì mà chó lông trắng, Cục Xương của chị là chú chó đẹp trai nhất, thông minh nhất đấy. Hừ, lát nữa em sẽ biết nó lợi hại thế nào!

Cục Xương đi vòng quanh ban công một vòng, rồi lại vào trong phòng. Tôi nghe thấy trong nhà vang lên tiếng mở ngăn kéo tủ, tiếng gõ bình bịch, vừa nghe vừa giật mình thon thót, ời, xem ra lại phải dọn nhà rồi.

“Tinh tong, tinh tong...”

Trên ban công, Cục Xương ngậm chiếc chìa khóa thông thả đi ra, ánh mặt trời rọi lên chiếc chìa khóa sáng lấp lánh, khiến tôi vui như hoa.

-Nhìn đi, Cục Xương nhà chị có phải là giờ lắm không?

-Quả nhiên là giờ, lần đầu tiên tôi thấy có con chó biết tán gái...

Tán gái?

Cảnh tượng lần trước lập tức xuất hiện trong đầu tôi, từ sau khi Cục Xương gặp cô nàng chó Giai Giai xinh đẹp nhà hàng xóm và trúng tiếng sét ái tình, cứ dăm bữa nửa tháng nó lại gặm đồ trong nhà đem ra ban công, sau đó tặng tín vật cho con chó ở bên kia lan can, bao gồm cả búp bê đồ chơi, móc khóa điện thoại, náo chai, hạt táo,...

Chẳng lẽ lần này, thấy Cục Xương đang vẫy đuôi, sau đó ném chiếc chìa khóa đi, chiếc chìa khóa bay thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, rơi xuống ban công nhà bên cạnh.

-Cục Xương! Mày dám mang chìa khóa nhà mình tặng cho Giai Giai hả, mày chán sống rồi sao? Mày có thấy chủ nhân thân yêu của mày đang phải dầm nắng, sắp biến thành than không hả?

Phẫn nộ!

Tuy rằng tôi biết tình yêu có thể khiến người ta mất đi lý trí, nhưng chủ nhân gặp nạn, sao nó có thể mang chùm chìa khóa cứu mạng đi tán gái được?

-Mày... là con chó trọng sắc quên chủ nhân, vào nhà tao sẽ chặt đôi mày ra. Tức chết đi mà, mất mặt quá!

Gương mặt thẳng tiểu quý bên cạnh đầy vẻ khinh bỉ khiến tôi càng điên tiết hơn.

Những tia lửa xẹt ngang qua đầu tôi, tôi hét lớn rồi leo lên đường ống nước sát tường như một con khỉ, tôi leo mãi, leo mãi, leo được một nửa thì có một sinh vật vẫn thường được gọi là con gián bò ngang qua tay tôi, thế là...

-Á...

Tôi rơi từ trên cao xuống.

Trời ơi, mẹ ơi, tôi ngã nhào vào thẳng tiểu quý như một gã biến thái, mà đôi môi tôi lại chạm đúng vào đôi môi bé xú của nó!

Hai mắt thẳng tiểu quý tròn tròn như quả trứng gà, nhìn tôi trần trối.

Tích tắc, tích tắc...

10 giây sau, cuối cùng tôi cũng vực tỉnh, bò dậy khỏi người thẳng tiểu quý, bật khóc lớn:

-Hu hu hu, thẳng tiểu quý này sàm sỡ tôi. Nếu người ta biết đối tượng có được nụ hôn đầu của tôi là một thằng nhóc tám tuổi thì tôi sẽ bị người ta cười chết mất...

Hu hu...

Tôi khóc đến muốn chết cho xong.

-Bà thím ơi, bà nên giảm cân đi thôi.

Gương mặt lạnh lùng của thẳng tiểu quý chết tiệt thoáng đỏ bừng đáng nghi, nhưng nó biến mất chỉ một giây sau đó. Nó phui bụi trên người, đi lên lầu như thể không có việc gì xảy ra.

Có phải ban nãy nó đồ mặt không nh?

Biểu cảm thiếu tự nhiên của thẳng tiểu quý khiến tâm trạng buồn thương vì đánh mất nụ hôn đầu của tôi trở nên tốt hơn. Hừ, bị một thằng nhỏ hôn thì có là gì.

Mấy mẹ ở nhà trẻ cũng thường hôn môi bọn trẻ con đó thôi!

Nghĩ thế, tôi thấy được giải phóng, thấy thẳng tiểu quý lên lầu, tôi cũng lên theo.

-Này này, tôi cảnh cáo cậu lần nữa, đừng có gọi tôi là bà thím, nếu không tôi trở mặt đấy nhé. Này, cậu có nghe tôi nói không? Này...

Tức chết đi mất! Nó bị điếc à?

Tôi đi theo nó lên tầng hai, thằng tiểu quỷ cúi đầu nhìn chiếc khóa trên cửa, rồi móc một chiếc chìa khóa trong túi ra, cắm vào ổ khóa.

-Cậu định làm gì...

Còn chưa nói xong, cạch một tiếng, cánh cửa đã mở ra.

-Có nhầm không vậy? Sao em mở ra được? Chẳng lẽ ông bố thối của chị đưa chìa khóa cho em? Không đúng, cả bố với mẹ đều không có chìa khóa mà, lần nào về mình cũng phải ra mở cửa!

Trong đầu tôi xuất hiện một dấu hỏi to đùng.

-Đây là chìa khóa vạn năng.

Thằng tiểu quỷ đút hai tay vào túi quần, thong thả đi vào nhà, bật điều hòa, rồi còn đi về phía tủ lạnh.

Nó thực sự coi đây là nhà nó à?

-Chờ chút! Chìa khóa vạn năng? Sao em lại có thứ đó, á... chẳng nhẽ... - Trong đầu tôi lướt qua một ý nghĩ đáng sợ, tôi giật dử nhìn thằng tiểu quỷ đang lúi chúi trà chanh trong tủ lạnh ra uống.

-Cái chìa khóa này có phải là em chuyên dùng để mở cửa nhà người khác rồi chui vào đó lấy trộm đồ không? Á... em mới 8 tuổi mà, sao có thể làm chuyện xấu xa như thế được, thật là quá đáng.

“Phụt!”...

Gương mặt thằng tiểu quỷ tối sầm lại, sau đó phun ngụm trà chanh ra ngoài.

-Bà thím, sức tưởng tượng của bà phong phú qua rồi đấy!

Lúc này, trong chiếc tivi mà trước khi đi tôi quên tắt vang lên một đoạn đối thoại, đó là một bộ phim truyền hình, gã đại ca bụi đời đang tẩy não cho thằng em mới nhập hội.

-Ranh con, đi theo đại ca thì sau này sẽ có vinh hoa phú quý...

-Đại ca, em sẽ làm thật tốt!

...

Thì ra là thế! Sao tôi lại không nghĩ ra cơ chứ?

-Hu hu, cậu bé đáng thương, chắc em là người vô tội, bị người khác làm hư, đúng không? - Máu nóng của tôi bốc lên, tay nắm chặt, sau đó đưa ra một quyết định, - Không sao, tiểu quỷ, chị nhất định sẽ dùng tình yêu của chị, dùng toàn bộ sự nhiệt tình của chị để cảm hóa em, giáo dục gia đình là mấu chốt để một đứa trẻ có thể trưởng thành lành mạnh!

Chiếp! Chiếp! Chiếp!

Một đàn quạ đáng ghét bay qua đầu thằng tiểu quỷ lạnh lùng.

-Bà thím đang diễn kịch à...

-He he, không phải chị đang diễn kịch đâu, chị đang cảm hóa em.

-Sao nhìn bà cười ân ý thế, bà định làm gì? - Nãy giờ vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, thằng tiểu quỷ nhìn tôi đang từng bước tiến lại gần nó, giọng nói đã thay đổi.

-He he!

Tôi sai từng bước rộng rồi giữ thằng tiểu quỷ lại, ôm nó đặt lên đùi mình.

-Bà thím, bà bế tôi làm gì, thả tôi xuống, đồ háo sắc! - Thằng tiểu quỷ ra sức giằng co trong lòng tôi, chỉ tiếc là trước cơ thể “cao lớn” của tôi, he he, nó chỉ phí công vô ích thôi.

-Ý? Đúng là kỳ tích! Em mà cũng biết đồ mặt à. Ha ha, đáng yêu quá, nhưng mà... - Tôi quay mặt nó lại, quan sát thật kỹ, - Chị thực sự cảm thấy em rất giống cái gã “Đề xồm nhà vệ sinh” mà chị gặp ở sân bay hôm nay.

- Thả tôi xuống mau!

Thằng tiểu quỷ dường như đã bình tĩnh lại, lạnh lùng ra lệnh cho tôi.

Thật là đáng nghi! Sao nhìn thằng tiểu quỷ này có vẻ căng thẳng thế nhỉ?

- Không được, chị vẫn chưa giảng cho em về bài học gia đình. Trước tiên, chúng ta phải nói rằng ăn cắp là hành vi không tốt, thế nên em đừng... - Tôi kéo dài giọng, cố gắng truyền đạt hết những kiến thức đạo đức mà tôi học được ở trường cho tiểu quỷ.

...

Nhưng nó không có vẻ gì là cảm kích, ngược lại còn lạnh mặt, xung quanh người nó bốc lên luồng khói đen thù oán, cuối cùng tôi nói đến rất cổ bông hòng mà không ăn thua gì, đành phải thả nó ra.

- Tuy rằng bây giờ em nghe không vào, nhưng sau này lớn lên thành người, em nhất định sẽ cảm ơn chị. Ha ha, chị thật là có phong thái của một người chị...

Phịch!

Vì tôi quá kích động đứng lên đột ngột nên tiểu quỷ lảo nhào lùi tôi, ngã phịch xuống đất.

- Ôi ôi, em không sao chứ? Á, đầu sưng lên rồi. Nhìn thế này trông giống quái thú một sừng thật đấy, ha ha ha...

- Bối... Tây... Mẽ!

Thằng tiểu quỷ nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên tôi. Ha ha, cuối cùng thì nó cũng không gọi tôi là bà thím nữa rồi, chẳng lẽ nó đã lĩnh ngộ được đạo lý mà tôi giảng rồi sao?

“Gâu gâu!”.

Lúc này, Cục Xương oai phong lẫm liệt từ ban công nhảy vào phòng.

- Cục Xương thôi, chẳng phải mày bỏ nhà đi với Giai Giai rồi sao? Sao giờ lại quay về lấy lòng tao, tao không thèm chơi với mày nữa, hừ! - Tôi quay đầu đi giả bộ giận dữ.

“Hu hu!”.

Cục Xương phát ra hai tiếng kêu oan ức, sau đó...

Sau đó nó nhào về phía tiểu quỷ.

- Cục Xương, dừng!

Ui chà!

Tôi quên mất Cục Xương nhà tôi luôn có ý thù địch với tất cả bọn con trai có ý tiếp cận tôi. Tiểu quỷ tuy còn nhỏ, nhưng nó cũng là con trai. Lần trước, tôi đi trên đường gặp một cậu bé rất đáng yêu, bèn cho nó cái kẹo mút, không ngờ Cục Xương lao lên cắn cậu bé, cũng may bố cậu bé kịp thời bế cậu bé lên...

Trời ơi, lần này tiểu quỷ chết chắc rồi!

Lấy tay che mắt, tôi không muốn nhìn thấy thảm cảnh sắp tiếp diễn.

- Con chó chết tiệt, lảm dãi quá!

Tôi mở bừng mắt ra, kinh ngạc phát hiện Cục Xương đang nằm trên người tiểu quỷ, dùng cái lưỡi dày của nó liếm mặt thằng bé.

- Có nhầm không vậy? Nó là con trai đấy, Cục Xương, sao em lại đối xử với nó tốt thế? Chẳng nhẽ em bị bệnh?

Tôi vội vàng đặt tay lên trán Cục Xương, chính xác mà nói thì là lên đầu.

- Mau mang nó đi. - Tiểu quỷ nhìn Cục Xương bằng ánh mắt ghê sợ, nói tiếp. - Ở lâu với loại chủ nhân như bà nên con chó cũng trở nên đáng ghét.

- Cái gì? Cục Xương, tiếp tục dùng nước dãi rửa mặt cho cậu bé này đi! Là là la, giờ chị phải đi tắm đây, lúc nãy ra ngoài người toàn là mồ hôi...

Nói xong, tôi chẳng buồn quan tâm chú chó của mình với cậu bé như thế nào, nhảy chân sáo vào phòng tắm, vừa đi vừa ngân nga hát.

- Chú dê vui, chú dê đẹp, chú dê lười... đừng thấy tôi chỉ là chú dê...

4. Tôi tắm rồi cọ, tắm rồi cọ. Ai da, tắm thích thật đấy! Ý? Sao ngoài kia chả có tí động tĩnh gì? Mặc quần áo vào rồi xem sao...

- Chết rồi! Quần áo của mình đâu?

Trên móc chẳng có gì cả. Lúc này tôi mới nhớ ra, vừa nãy khi vào phòng tắm tôi chẳng mang theo thứ gì cả. Trời ơi, làm thế nào đây? Bình thường tôi ở nhà một mình quen rồi, nhiều khi cứ quần khăn tắm vào rồi đi lang thang khắp nhà, nhưng... bây giờ có thêm một người, tuy nó chỉ là trẻ con, nhưng dù sao cũng là con trai...

- Này, tiểu quý, em còn sống không?

- Làm gì?

Giọng nói bình thường, xem ra trận chiến người - chó đã kết thúc.

- Lấy quần áo trong tủ giúp chị, còn nữa... ừm, cả quần chip nữa...

- Rốt cuộc bà có chút tự tôn nào của con gái không vậy?

Giọng nói của thằng tiểu quý có vẻ như đang giận dữ từ chối tôi.

- Ranh con, việc gì em phải xấu hổ, em chỉ là một thằng nhóc thôi, được chứ? Có gì mà quan trọng. He he, mau lên, chẳng nhẽ em muốn nhìn chị cứ thế này đi ra ngoài.

Ha ha ha, thằng tiểu quý cũng biết xấu hổ mà, dọa nó một chút quả nhiên có hiệu quả.

10 phút đã trôi qua, nhưng thằng tiểu quý vẫn không mang quần áo vào cho tôi.

- Tiểu quý?

Không trả lời.

- Thánh Y Đằng?

Vẫn không trả lời.

Tôi đang định quần khăn vào người và đi ra xem có việc gì xảy ra thì một bàn tay rất to thò vào qua khe cửa, trên cánh tay vắt quần áo của tôi, lại còn dùng hai ngón tay vẽ ghê tởm để cầm cái quần chip hình dấu tây của tôi nữa.

- Tiểu quý, tìm quần áo mà chậm thế, chị tưởng em bị quần áo ăn luôn rồi.

- Đồ ngốc!

Tiểu quý độc mồm! Lại chửi người ta.

Không đúng, giọng nói này... và cả bàn tay to ban nãy nữa!

- Anh, anh là ai? - Tôi run giọng hỏi.

Rầm!

Cánh cửa bị đẩy ra, tôi vội vàng dùng khăn quần nhanh người lại.

- Không quen tôi hả? - Một giọng trầm quyền rũ vang lên, khóe môi hơi nhếch lên, đôi mắt màu hổ phách đang nhìn tôi giễu cợt.

A, a, a! Là “Đê xôm nhà vệ sinh” mà tôi gặp ở nhà vệ sinh sân bay!

- Là anh! Anh là đồ biến thái, sao anh biết nhà tôi ở đây? Anh chạy đến nhà tôi làm... làm gì? - Tôi sợ tới mức toàn thân run rẩy, co người vào góc tường.

- Cô nói xem?

Hắn hỏi vặn lại tôi, còn cố ý dùng ánh mắt tà ác lướt qua tôi một lượt.

Hu hu... đáng sợ quá! Liệu hắn có ý đồ gì với tôi không?

Bàn chân trần của tôi lúc này đang giẫm trên sàn phòng tắm, bờ vai mịn màng còn lộ ra bên ngoài, mái tóc dài vừa gội xong đang nhỏ nước, cảnh tượng này trông thật mờ ám...

Tôi bắt giác quần chặt cái khăn tắm, cả người tôi sắp tan biến vào bức tường mất rồi.

- Tôi nói, tôi nói... Tôi làm sao mà biết anh định làm gì? Hu hu... chẳng lẽ vì Bối Tây Mễ tôi quá có sức hút nên anh không quên được?

Á, Bối Tây Mễ, mày đang nói gì thế? Mày nói thế chẳng phải sẽ càng thêm khiêu khích sao?

Hu hu, tôi không muốn sống nữa...

- Ha ha ha, cô thế này trông thật là thú vị, tuy rằng thân hình chẳng ra làm sao, nhưng tôi vẫn có thể miễn cưỡng thu nạp cô... - Hấn xoa cằm, trên gương mặt là nụ cười tà ác.

Miên cưỡng thu nạp tôi? Là có ý gì?

Tìm tôi đập chậm mất một nhịp.

- Đừng, anh đừng có... đừng có miễn cưỡng, thực ra... thực ra tôi bảo thủ lắm! Hơn nữa trí tuệ của tôi cũng được mọi người cả trường trung học Thâm Điền công nhận là thấp nhất trong lịch sử...

Có điều tôi nói thế dường như cũng chẳng ích gì, hấn đã đi về phía tôi. Bước chân của hấn nhẹ nhàng, nho nhã, giống như quý tộc châu Âu thế kỷ XIX...

- Hu hu... Thánh Y Đằng, em ở đâu? Mau tới cứu chị... hu hu hu...

Vào lúc tôi đang khóc rất thương tâm thì gã “Đê xòm nhà vệ sinh” sắp đi tới trước mặt tôi bỗng dừng cau mày ôm chặt ngực, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Hấn cau mày, cắn chặt môi, cảm giác vô cùng đau khổ... Hừ? Hấn sao thế nhỉ? Trông có vẻ đáng thương quá!

-Anh... anh sao thế?

Tôi bước lên trước một bước, thận trọng hỏi.

Nhưng hấn chỉ ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái, sau đó run rẩy đứng lên, nắm vào tay nắm cửa phòng tắm, mở cửa ra, chạy ra ngoài.

Lúc này tôi mới phản ứng lại.

Trời ơi! Sao tôi lại đồng cảm với hấn?

-Hu hu... anh là đồ đê xòm đáng chết... hu hu... tôi liều mạng với anh!

Làn khói đen bốc lên sau lưng, tôi vội vàng mặc quần áo vào rồi lao ra ngoài như một con gió.

Ồ? Người đâu?

Hấn là siêu nhân, người nhện hay là người sắt? Sao thoáng cái đã mất tăm mất tích rồi?

-Hừ! Cũng may anh biết điều, chạy nhanh, nếu không chắc chắn tôi sẽ cho anh một bài học... Hu hu, bên ngoài tối quá, đáng sợ quá, mau quay về thôi!

“Meo... meo!”

Một con mèo hoang ngồi trên bờ tường con phố đối diện, đôi mắt xanh nhấp nháy như một con đom đóm.

-Mẹ ơi! - Tôi học tốc chạy vào nhà.

“Gâu gâu!” ...

Vừa chạy về đến cửa, Cục Xương đã nhào vào người tôi, làm tôi ngã ra sau.

-Hi hi, Cục Xương, vẫn là em tốt nhất. - Tôi cười hi hi vuốt bộ lông trắng của Cục Xương. - Ồ? Tiểu Quỷ đâu? Thăng tiểu quỷ này, bảo nó lấy giúp bộ quần áo mà nó lại dẫn sói về nhà. Hừ, tức quá đi mất! Cục Xương, chúng ta đi tìm nó tính sổ!

- Tiểu Quỷ, em ở đâu? Mau ra đây!

Lạ thật, thăng tiểu quỷ này biến đi đâu mất nhỉ? Á! - “Đê xòm nhà vệ sinh” tới thì không thấy tiểu quỷ đâu, chẳng nhẽ nó bị...

Chẳng nhẽ nó bị “Đê xòm nhà vệ sinh” bắt đi rồi? Có thể lắm, làm thế nào đây? Mình phải báo cảnh sát thôi, hu hu, tiểu quỷ đáng thương, liệu có bị người ta xẻo thịt làm thịt nướng không?

-Di động, di động, 11...

Nút cuối cùng chưa kịp ấn thì tôi đã nghe thấy có một giọng nói không rõ tiếng vang lên từ phòng ngủ của tôi.

“Thỉnh thoảng...”

Tôi chạy nhanh vào phòng ngủ, thấy quần áo chất đầy phòng. Tiểu quý đang bị chôn giữa đống quần áo. Nó vùng vẫy muốn thoát ra ngoài, nhưng không tài nào tìm được phương hướng.

-Ha ha... buồn cười quá! Ha ha ha...

Tôi cười chảy nước mắt, suýt nữa thì ôm bụng lăn lộn trên đất.

Ha ha, chắc chắn là thằng nhóc này mở cái tủ quần áo vô địch của tôi nên bị đông đồ lộn xộn cùng đống quần áo chất cao như núi bên trong đổ vào người.

-Hừ hừ...

-Được rồi, để chị cứu em! Ha ha ha...

Gạt đống quần áo trên đầu tiểu quý ra, cuối cùng một gương mặt to bằng bàn tay cũng xuất hiện trước mắt tôi. Tôi ôm chầm lấy nó.

-Hu hu... cũng may mà em không bị người ta xé thịt mang nướng. Chị nói cho em biết, vừa nãy có một gã dê xồm đến nhà mình, hơn nữa hẳn còn... ừm, chuyện này trẻ con không hiểu, không được nói...

-Đồ ngốc!

Tiểu quý đẩy tôi ra, nhìn tôi khinh bỉ.

-Cái tủ của bà như một bãi chiến trường.

-Tiểu quý chết tiệt! Em muốn chết à?

-Đừng gọi tôi là tiểu quý.

-Chẳng phải em cũng gọi chị là thím! Thế thì việc gì chị phải gọi tên em? Hơn nữa cái tên Thánh Y Đằng chẳng hợp với em chút nào cả, trừ phi...

-Cái gì?

-Trừ phi em gọi chị là chị Tây Mễ thì chị sẽ gọi em là tiểu Y Đằng, được không?

-Buồn nôn.

-Gì mà buồn nôn? Em hiểu cho rõ nhé, giờ em đang sống nhờ ở nhà chị, thế nên em phải nghe lời chị, nếu không chị sẽ ném em ra ngoài! Nếu em không gọi thế, người khác làm sao biết được quan hệ của chúng ta. Chị là một mỹ nữ mà đem theo một đứa tiểu quý, ngộ nhờ người ta tưởng chị là bà mẹ đơn thân thì sao?

Trời ơi! Sự trong sáng của tôi.

Tiểu quý chết tiệt! Ta nể tình cuốn truyện tranh bán giới hạn nên mới thu giữ ngươi, nếu không phải vì sợ ngươi phá hoại hình tượng công chúa trong sáng đáng yêu của ta thì ta đã không dùng cách xưng hô dễ thương như thế để gọi cái gương mặt lạnh lùng đáng ghét của ngươi rồi!

Lần này, tiểu quý không từ chối ngay mà làm ra vẻ trầm tư suy nghĩ, gật đầu.

-Như thế nghĩa là em đồng ý rồi? Ha ha, thế mới đúng chứ, trẻ con thì phải giống trẻ con, nếu không người ta sẽ tưởng em là ông cụ non đấy!

-Trước mặt người khác tôi có thể gọi bà là chị Tây Mễ. Nhưng khi chỉ có hai chúng ta, tôi sẽ gọi bà là bà thím, bởi vì cái danh xưng này hợp với bà hơn.

-Hả? Tiểu quý! Nhìn chị tét mông em đây!

Rầm!

Sô-pha đổ rồi!

Xoảng!

Cốc vỡ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 2

1. Vừa mới 7 giờ, ánh mặt trời mùa hạ xuyên qua khung cửa sổ, chiếu vào phòng, soi sáng khoe miệng vẫn còn cháy dài của tôi.

-Tiểu quý thôi, em đứng lại cho chị... đứng lại...

Tôi trở mình, dùng một chân đạp mạnh cái chăn xuống giường.

-Này, bà thím..

Giọng nói ma quỷ vang lên trong mơ khiến tôi mở bừng mắt, gương mặt đáng yêu non nớt cùng với cái biểu cảm lạnh như băng, không phải là thằng tiểu quý đó thì là ai?

Nhưng điều khiến người ta sợ hãi nhất là đôi môi tươi tắn phớt hồng của nó chỉ cách tôi 1cm, dưới ánh nắng mặt trời, nó thật hấp dẫn.

Con ác mộng hàng đêm hành hạ tôi như một oan hồn len lỏi trong tâm trí.

-Á... tiểu quý, em định làm gì chị? - Tôi hét lên, nhặt cái chăn dưới đất lên, che lấy cơ thể chỉ mặc cái váy ngủ màu hồng của mình.

Chiếp! Chiếp! Chiếp!

Một đàn quạ vô tội bay ngang qua.

-Bà thím, thân hình và gương mặt của bà bây giờ thì dù có nằm trên phố cũng chẳng ai làm gì đâu, bà yên tâm đi! Huống hồ tôi lại là một đứa trẻ con. - Khoe miệng thẳng ranh Thánh Y Đẳng gần giạt, như cười như không.

Trẻ con?

Một từ ngữ đáng yêu như thế mà nó cũng dám nói!

Tôi định nói, tiểu quý, ngoại trừ chiều cao của một đứa trẻ thì cách nói chuyện và cử chỉ của cậu có giống trẻ con chút nào đâu!

-Em lại gọi chị là bà thím rồi!

Tôi bật dậy, bẹo cái má phúng phính của nó.

Thật là, vừa nãy còn chưa kịp phản ứng, nếu cứ bị nó gọi như thế thì liệu tôi có quen không? Có điều cảm giác ở tay cho thấy nó đúng là một đứa trẻ con, làn da non nớt, véo nó thật thích.

-Bà thím, tay bà thô quá, mau bỏ tôi ra, tôi không có thời gian nói chuyện phiếm với bà đâu, lát nữa tôi phải đến trường Trung Học Thâm Điền điểm danh. - Thằng tiểu quý giờ tay ra gạt tay tôi, rồi đi ra phòng khách.

Hai con mắt tôi tròn tròn lên như hai hòn bi.

Nó nói cái gì? Tôi không nghe nhầm chứ?

-Này này, tiểu quý, vừa nãy em nói là Trung Học Thâm Điền? Em bảo là đến trường Trung học Thâm Điền điểm danh? Có phải đầu óc em chập mạch không? Em mới 8 tuổi, phải học tiểu học chứ!

Điên mất!

Tôi cảm thấy rồi sẽ có một ngày vì thằng tiểu quý này mà tôi bị suy nhược thần kinh, bởi vì bất cứ lúc nào nó cũng có thể ném ra một quả bom, khiến tôi nổ tan xác.

-Đừng có trách tôi không nhắc nhở bà, hơn 7 giờ rồi,nếu bà còn chần chừ ở đó thì sẽ muộn đấy. - Thằng tiểu quý ngồi phịch xuống ghế, ung dung nâng cốc sữa lên uống, sa sầm nói với tôi.

Hà? Á!

Bánh xăng-uych ba tầng, khoan tây chiên, xúc xích rán, sữa,...

Nhìn bữa sáng ngon lành nó bày trên bàn, tôi nuốt nước bọt, nghi ngờ hỏi:

-Em đừng nói với chị rằng những thứ này em làm đấy nhé?

Tiểu quý cắn một miếng xăng-uych, gật đầu.

"Gâu gâu..."

Cục xương vừa cắm đầu vào bát đồ ăn, vừa hải lòng sủa lên.

Trời ơi!

Đến bữa sáng của Cục Xương cũng thật phong phú, có vẻ ngon lắm!

Thế là tôi oa một tiếng, bắt kẻ hình tượng của mình, ngồm ngoàm nhai.

Hu hu hu hu, tôi muốn khóc quá, sau khi bỏ mẹ đi Mỹ, đây là lần đầu tiên tôi có người làm bữa sáng cho tôi, đã thế lại còn là một bữa sáng rất ngon, mà lại là một thằng bé làm cho tôi nữa chứ. Vì sao... vì sao không phải là một anh chàng cao to đẹp trai nhỉ?

-Bà thím, bà khoa trương quá đấy, ăn sáng mà cũng khóc à?

-Hu hu hu hu, đừng gọi chị là ... bà thím... em không hiểu đâu. - Tôi vừa nhai ngồm ngoàm vừa nói không rõ từ.

Sau khi đã ăn sạch bữa sáng, tôi liếc đồng hồ đeo tay. Á, 7 giờ 10 rồi, chết chắc rồi, chết chắc rồi, muộn mất rồi.

Tôi đeo ba lô lên, đá đôi dép lê dưới chân đi, nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết của Cục Xương. Tôi xỏ giày thể thao vào, chưa kịp buộc dây giày đã vội vàng chạy tới bến xe buýt, dọc đường còn ngã dúi dụi vì giẫm phải dây giày, nhưng cũng may là lên kịp được chuyến xe buýt 159.

Thế là tiểu quý bị tôi quên bống đi.

Cuối mỗi bài đăng mong bạn ấn Thanks để ủng hộ mình nha!

Ai dà, sáng thứ hai sao đông người thế nhỉ? Họ đều đi họp chợ à?

Tôi bực bội cử động cái cổ. Haiz! Khó khăn lắm mới cướp được chỗ, nhưng giờ xem ra nó chẳng khác gì phải đứng, người trên xe quá đông nên không gian bên trên chỗ ngồi bị chiếm hết rồi.

Mùi gì khó ngửi quá, thôi mở cửa sổ ra.

Ha ha, hôm nay còn có gió, mát mẻ hơn hôm qua một chút. Á, đúng rồi, không biết tiểu quý thế nào rồi? Tôi vội vàng đến trường nên quên bống mất nó. Chuyện nó bảo đến trường Trung học Thâm Điền điểm danh chắc không phải là thật đâu nhỉ. Cho một đứa trẻ 8 tuổi học cấp ba? Hiệu trưởng trường mình chắc chưa hồ đồ đến thế!

Đúng vào lúc tôi đang suy nghĩ lung tung...

-Rang con, mày không có mắt à? Giẫm vào chân tao rồi.

Một giọng nói hần học của một ông chú vang lên.

-Mọi người đều đang chen nhau, làm sao tôi có thể nhìn thấy? - Tiếng người thanh niên cũng không chịu thua kém.

-Ranh con, mày giẫm vào chân tao mà còn cãi lý, tao đánh mày!

Bụp!

-Á! Đau quá, chú đánh nhầm người rồi!

...

Phút chốc, chiếc xe vốn đã chật ních người trở nên náo loạn.

Đúng lúc này gặp phải đèn đỏ, bác tài xé bèn dừng xe lại, đứng lên để giải quyết lộn xộn. Nhìn kim phút của chiếc đồng hồ đeo tay chỉ vào số "10" đáng sợ, tôi lo lắng đứng lên khỏi chỗ ngồi, định tìm một khe hở để chui xuống xe, tìm đường khác.

-Á...

Sau tiếng hét, đám người vốn dĩ đã áp sát vào với nhau nay dồn hết về phía tôi. Bị kịch xảy ra...

Thân thể tôi bị xô mạnh vào cánh cửa sổ xe đang mở rộng, sau đó cả người rơi xuống mặt đường với tốc độ rất nhanh, não tôi lập tức ở vào trạng thái "chết máy" ...

Hu hu, chẳng lẽ tôi chết rồi?

Tin trang nhất của các báo ngày mai sẽ có một tiêu đề: Thiếu nữ xinh đẹp 16 tuổi không may rơi khỏi xe và tử vong. Trời ơi, tôi không muốn thế đâu, chết thế thì mất mặt lắm! Ít nhất thì cũng phải là vì dừng cầm bắt cướp nên hy sinh oanh liệt chứ!

Bịch!

Chả kịp nghĩ nhiều, cơ thể tôi đã tiếp xúc với chướng ngại vật, ngã bịch một cái.

Đau!

Đau quá!

Cảm giác đau đón nơi ngực tức thì lan khắp toàn thân, tôi hoàn toàn quên mất môi trường xung quanh.

-Này, cô là chó sao? Sao lại cắn tôi?

Chó?

Khó chịu quá, rốt cuộc gã ngang ngược nào dám chửi tôi như thế chứ? Hừ... sao giọng nói này nghe quen quen?

Tôi mơ màng mở mắt ra, trước mặt xuất hiện một gương mặt đỏ bừng vì tức giận, nhưng cho dù như thế, nó vẫn đẹp trai tới mức người ta khó lòng mà nhìn đi chỗ khác, mái tóc đỏ rực, gương mặt với các đường nét rõ ràng, đôi mắt màu xanh tối, trên tai là một chiếc khuyên hình vương miện tượng trưng cho quyền lực.

Anh ta... anh ta chẳng phải là Mông Thái Từ sao?

Dù rằng tôi mới nhập học hơn một tháng nhưng đại danh của Mông Thái Từ thì tôi đã nghe nói. Hắn là "đại ca" của Thái Từ Mạnh ở trường, Thái Từ Mạnh có một tổ chức trong trường Trung Học Thâm Điền, chức năng của nó tương đương với một hội học sinh. Lớn thì là các hoạt động nhà trường tổ chức, nhỏ thì là những việc xảy ra trong từng lớp, họ đều có quyền hỏi thăm.

Thực ra vì bố của Mông Thái Từ là Chủ tịch hội đồng quản trị của trường nên hắn mới ngang ngược, hống hách như thế. Oai cái cóc khô, tôi ghét nhất là loại người ỷ thế hiếp người!

Nhưng mà cũng may, tôi chưa bao giờ trò chuyện với hắn, chỉ len lén dùng ánh mắt khinh bỉ để nhìn hắn, ha haha...

-Này, cô còn định bám lên xe tôi bao lâu nữa, con người thời nay lạ thật, rốt cuộc cô là thú cưng của ai thả ra cắn người hả...

Mông Thái Từ đưa tay lên lau vết máu trên miệng, hăng học kéo tôi từ phía sau chiếc xe đua của hắn vào vị trí ngồi bên cạnh hắn.

Miệng!

Máu...

Tôi hoảng hốt nhìn đôi môi hắn, trong đầu thoáng qua một cảnh tượng khủng bố...

Dưới ánh mặt trời, tôi bay ra khỏi cánh cửa sổ mở rộng của chiếc xe buýt, sau đó cả người tôi đập xuống nắp cốp sau của một chiếc xe đua màu trắng, gương mặt tôi vừa vận dụng trúng một gương mặt đang ngẩng lên, biểu cảm cam rạo cùng đáng sợ, mà môi tôi thì đã bập vào đôi môi mềm của hắn, đôi môi mềm của hắn rách ra, chảy máu...

Chẳng nhẽ?

Môi hắn là do tôi làm rách!

Hu hu, lần này thì gây họa mất rồi, với tính cách thô bạo của hắn như lời đồn thì chắc chắn tôi sẽ chết chứ không sai!

-Thú cưng, này này, thú cưng, tôi đang nói chuyện với cô đấy, cô bị câm à? - Mông Thái Từ hươ bàn tay to lớn trước mặt tôi, còn ghé sát vào tai tôi, hét lớn.

Thú cưng?

Sao hần cứ gọi tôi là thú cưng thế nhỉ? Hần tưởng hần là ai chứ?

-Tôi không phải thú cưng, cũng không bị cầm, tôi muốn xuống xe. Ý? Cửa xe này làm sao thế nhỉ? Anh mau mở cửa xe ra, nếu không tôi sẽ nhảy xuống đây.

Xe đưa cái cóc khô gì mà cửa xe cũng không mở được thế này? Thôi mặc kệ! Tôi đứng lên khỏi chỗ ngồi, định trèo qua cửa xe, nhảy xuống.

Mông Thái Tử đi muộn chẳng ai dám nói, nhưng tôi chắc chắn sẽ bị ghi vào sổ đen, sau đó sẽ bị thầy chủ nhiệm "Khoai môn" mời lên văn phòng "uống trà".

-Thú cưng, cô vừa làm hỏng xe tôi mà còn muốn chạy sao? Đèn tiền trước rồi tính! Nắp cốp sau phải thay rồi, chiếc xe này là đời mới, phải mua linh kiện từ nước ngoài về, cô đền cho bốn Thái Tử 100 nghìn đi.

Mông Thái Tử giữ chặt gáy áo tôi, ấn tôi về chỗ ngồi, dùng tay chỉ vào vết lõm trên nắp sau xe hần.

100 nghìn?

Thế thì có bằng đi cướp!

Tôi nghĩ chắc bán hết số máu trên người tôi đi cũng không đủ để đền hần!

-Sao tôi lại phải đền? Việc này không thể trách tôi, ừ tại đám người trên xe buýt đấy chứ! - Tôi hùng hổ chỉ vào cái xe buýt bên cạnh.

Thật là đáng ghét, cái đám người này vẫn còn cãi cộ trên xe, tôi ngã từ trên đó xuống mà không ai hay biết, đúng là bàng quan với sinh mạng của người khác!

Cuối mỗi bài đăng mong bạn ấn Thanks để ủng hộ mình nha!

Xinh xịch...

Lúc này chiếc xe buýt 159 mà tôi đang chỉ bỗng lắc lư mình rồi lao đi, còn để lại cho tôi với Mông Thái Tử một luồng khói đen.

-Này này này, đừng có vút lại tôi, tôi còn ở dưới này mà! Chờ tôi với chứ!

Chết mất thôi, nó đi mất rồi, chẳng lẽ tôi phải chờ chuyến buýt tiếp theo? Hu hu, hôm nay không biết mấy giờ mới được đến trường đây!

-Thế nào? Đền tiền đi!

-Tôi... tôi không có nhiều tiền thế...

Hần... ánh mắt của hần đáng sợ quá, Mông Thái Tử mà người ta đồn đại là một kẻ tính tình siêu nóng nảy, siêu thô bạo, là một đại ác ma nói một là một. Tuy tôi không ưa hần, nhưng nếu đắc tội với hần thì sau này đừng mơ có chỗ đứng trong Thâm Điền nữa, chắc chắn hần sẽ khiến tôi dờ sống dờ chết! Hu hu hu, tôi làm thế nào bây giờ?

-Ồ? Nếu không có tiền cũng chẳng sao, thế thì dùng thân thể cô để bồi thường. - Mông Thái Tử bỗng ghé tới sát mặt tôi, giữ chặt cằm tôi, xoa nhẹ, ánh mắt lướt qua cơ thể tôi như thể đang đánh giá một con mồi.

Bùm!

Bầu trời trong xanh bỗng vang lên tiếng sét chói tai.

-Thân... thế?

Mẹ ơi!

-Không, không được! Tôi nói cho anh biết, tôi bị bệnh da liễu nghiêm trọng, anh nhìn mặt tôi có vẻ không việc gì, nhưng trên người tôi mọc rất nhiều mụn nước đây!

Tôi chớp chớp đôi mắt to, nói với hần bằng giọng điệu vô cùng quan tâm tới hần.

-Ha ha ha, con thú cưng này thú vị thật. Được rồi, từ ngày hôm nay cô hãy là thú cưng của bốn thái tử đi, sau này không được cắn người bừa bãi nữa, nếu cắn thì chỉ được cắn bốn thái tử thôi. - Mông Thái Tử liếm vết máu còn lại trên môi mình, nhìn tôi đầy mờ ám.

Thú cưng?

Tôi có phải con chó có bộ lông trắng muốt như Cục Xương đâu, cũng không có đôi tai dài đáng yêu như con thỏ, tôi giống thú cưng ở điểm nào hả?

-Tôi không phải thú cưng.

Tôi nhìn Mông Thái Tử bằng ánh mắt vô cùng ai oán.

Nhưng đổi lại là việc hấn ra sức xoa đầu tôi, còn phát ra tiếng cười mà tôi rất muốn đắm:

-Ha ha ha, thú cưng, chúng ta tới trường đi.

Rầm!

Mông Thái Tử đạp mạnh chân ga của xe, chiếc xe đua lao về phía trước, sau đó lại phanh xe, mặt tôi đập vào kính chắn gió, dán mặt lên đó, trông thật đáng thương.

-Hu hu hu... sao anh dừng xe đột ngột thế?

-Ha ha, thú cưng, tư thế của cô buồn cười quá, cô đang luyện công phu bích hồ à? Ha ha ha, hôm nay may mắn thật đấy, nhặt được một thứ thật buồn cười...

Dán mặt vào tấm kính chắn gió, nước mắt tôi chảy đầm đìa.

Hu hu, tôi có phải là "thứ buồn cười" đâu, tôi là người cơ mà. Cái gã này rốt cuộc có phải là người hành tinh trái đất không vậy?

Cuối mỗi bài đăng mong bạn ấn Thanks để ủng hộ mình nha!

Chiếc xe của Mông Thái Tử lái thẳng vào trường Trung học Thâm Điền, mấy chú bảo vệ nhìn thấy còn chẳng dám ngước mắt lên. Haiz, cũng đúng, chắc là ở trường Thâm Điền này chẳng ai dám can hấn lại!

-Thú cưng xuống xe đi, cô học lớp nào, tôi đưa cô vào. - Mông Thái Tử xuống xe, đưa tay ra túm lấy gáy áo tôi, kéo tôi xềnh xệch như một con gà.

Bực quá, ghét quá, sao cứ gọi tôi là thú cưng? Tôi giằng co một hồi, cuối cùng cũng ngã ra đất, tôi sa sầm mặt lườm hấn một cái.

-Sao anh biết tôi là học sinh trường Thâm Điền?

-Đồ ngốc, trước "sân bay" của cô chẳng phải có huy hiệu trường Thâm Điền đó sao? Cái huy hiệu này là do tôi thiết kế đấy, thế nào, sáng tạo không?

"Sân bay"?

Tôi cúi đầu nhìn xuống theo ánh mắt hấn. Trước ngực tôi là chiếc huy hiệu có hình dây thường xuân với hoa hướng dương vàng rực rỡ đang sáng lấp lánh trong nắng.

Cái này là do hấn thiết kế? Không ngờ Mông Thái Tử trông có vẻ đầu to óc ngắn mà lại thiết kế được chiếc huy hiệu đẹp thế này, có điều hình như mắt hấn không nhìn vào chiếc huy hiệu thì phải!

-Á, nhìn cái gì mà nhìn? Đồ dê xồm!

-Khụ khụ, thú cưng, tôi chỉ tò mò là vì sao ngực cô lại giống sân bay đến thế thôi, ha ha, tôi vốn tưởng cách so sánh này hơi quá, nhưng không ngờ là có người thế thật... - Mông Thái Tử ôm bụng cười sằng sặc.

Hừ.....

Dường như tôi đã biến thành một quả pháo được châm lửa, trong đầu liên tục xuất hiện những tia lửa xẹt xẹt.

-Anh là đồ khốn nạn.

Tôi lấy cái chai nước gấu trúc trong ba lô ra, vặn nắp, hất vào đầu hấn, sau đó nhanh chóng thoát khỏi "hiện trường phạm tội", cuối cùng còn không quên làm một mặt hề với Mông Thái Tử đang giận bốc khói.

Ha ha ha, nhìn bộ dạng thê thảm của hấn với những giọt nước nhỏ tong tong từ trên đầu xuống tôi khoái chí: đúng là xả hận mà.

-Con thú cưng chết tiệt này, cô dám cư xử với tôi như thế, tôi mà bắt được thì cô chết chắc. -Sau lưng vang lên tiếng gầm khiến sống lưng tôi ớn lạnh, nhưng mà vẫn...

Sáng khoái!

Tiết đầu tiên là tiết Văn của thầy "Khoai môn". Tôi khúm núm đứng ở cửa lớp chờ bị trách phạt nhưng thầy chỉ xoa lên cái đầu to tròn như củ khoai môn

của mình, rồi chi chi vào chỗ ngồi:

- Về chỗ đi, lần sau đừng đi muộn nữa.

Hả?

Thầy biết nói dịu dàng như thế từ lúc nào?

- Tiểu Đới, hôm nay thầy uống nhầm thuốc à? Sao lại đối xử với tớ hiền hòa như thế, chẳng giống tác phong của thầy chút nào! - Tội ngửa người về đằng sau, quay đầu thì thăm với Hàn Tiểu Đới, cạ cứng của tôi.

- Không biết, nhưng thầy vừa mới nhận một cuộc điện thoại thì cậu bước vào, cậu không thấy lúc cậu bước vào, khoe miệng thầy còn giàn giụa sao?

Tiểu Đới neho đôi mắt xinh đẹp, gương mặt có vẻ rất nghi ngờ.

- Ôi, chỉ cần không bị phạt là được rồi, không chừng hôm nay tâm trạng thầy tốt nên tha cho tớ. - Tôi thần nhiên quay đầu lên tiếp tục đọc tiểu thuyết.

Đúng rồi, có nên kể cho Tiểu Đới nghe chuyện tôi đụng độ gã Thái Tử ác ma đó không nhỉ? Ừm, hay là thôi vậy, hình như cô ấy bị ám ảnh điều gì đó, mỗi lần nhắc tới cái tên đó là sợ hãi rúm ró lại. Hừ, nếu hôm đó tôi có mặt cùng với Tiểu Đới thì tôi nhất định không để gã ác ma đó bắt nạt cô!

Nhưng...

Nói thì nói vậy, nghĩ thì nghĩ vậy, chuyện tôi làm hỏng xe của Thái Tử phải làm thế nào? Trông hắn có vẻ không dễ dây vào, hơn nữa tôi còn hất nước vào mặt hắn. Hu hu. Cái bình nước gấu trúc đáng yêu của tôi đã "anh dũng hy sinh" mất rồi..

Tôi mệt mỏi bò trên bàn, sờ cái nơ bướm trên đầu..

"Tây Mễ baby nghe điện thoại... Tây Mễ....".

Áp suất không khí dường như bị giảm xuống mức thấp nhất, ánh mắt của các bạn cùng lớp đều tập trung hết lên người tôi, còn "Khoai môn" đang giảng bài thì tròn tròn mắt, ờ vào trạng thái sắp phát điên.

Trời ơi!

Quên không tắt chuông điện thoại rồi. Tôi hốt hoảng lấy cặp sách trong ngăn bàn ra, cuống cuống tìm chiếc điện thoại yêu quý để tắt, cô trấn tĩnh và mím cười với "Khoai môn":

- Hi hi, em quên tắt điện thoại, em xin lỗi thầy.

"Tây Mễ baby...".

Tiếng chuông lại vang lên, tôi vội vàng tắt đi, định điều chỉnh lại, nhưng người đó cứ gọi điện liên tục khiến tôi không làm sao đưa điện thoại về trạng thái rung được.

Thế là cứ tắt rồi lại kêu, tắt rồi lại kêu, lần này thì lỗ mũi "Khoai môn" đã xì ra lửa rồi!

Chết tiệt thật!

Rốt cuộc là kẻ nào?

- Này, gọi liên tục, không mệt à? - Lừa giận bốc lên, tôi bất chấp tất cả, ấn nút nghe.

- Sao mà to tiếng thế! Thú cưng, bốn Thái Tử nói rồi, bị tôi bắt được là cô tàn đời, tan học ngoan ngoãn tới nhận lỗi với tôi và Thái Tử Mạnh, nếu không, hừ...

Thì ra là Mông Thái Tử!

Sao hắn biết số điện thoại của tôi? Đúng là đồ biến thái, tìm ra tôi chỉ trong chốc lát!

"Tút tut...".

Tiếng máy báo bận, thì ra tôi đã vô tình ấn nút tắt điện thoại.

- Bối Tây Mễ...

"Khoai môn" sa sầm mặt ném mạnh giẻ lau về phía tôi. Tôi nhanh nhẹn tránh đi, thế là cái giẻ lau trúng ngay vào mặt thầy hiệu trưởng Hàn Đại Đại vừa mới vào lớp từ cửa sau.

Trong phút chốc, cả phòng học vang lên tiếng hít thở căng thẳng.

-Á, hiệu trưởng, hiệu trưởng, tôi xin lỗi, tôi định dạy dỗ học sinh này, không ngờ lại ném trứng thầy. Xin lỗi... - "Khoai môn" vội vàng cúi người lao ra khỏi bục giảng, suýt chút nữa thì đã ôm chầm lấy chân thầy hiệu trưởng.

-Không... không sao, tôi tìm anh có việc cần thương lượng, anh cho bọn trẻ tự học đi! -Thầy Hàn Đại Đại xoa vết phẩn trên mặt, lộ nụ cười hiền từ, sau đó nhìn Hàn Tiểu Đới ngồi phía sau lưng tôi. -Tiểu Đới, tối ăn cơm với bố đấy nhé... khụ khụ, chúng ta đi thôi.

Đúng là thầy hiệu trưởng vẫn tốt nhất!

Lúc nào thầy cũng tâm lý như thế, Hàn Tiểu Đới thật hạnh phúc, có một người bố tốt. Đâu như tôi, có một người bố cả ngày chỉ biết làm thí nghiệm, bất kể sự sống chết của con gái!

-Bối Tây Mễ, tiết này em bị phạt đứng cả giờ, những người khác tự học.

"Khoai môn" nhìn tôi trừng trừng, sau đó dằn dò một câu rồi mới gật đầu đi theo thầy hiệu trưởng ra ngoài.

Cái gì?

Lại phạt đứng?

Chán quá, "khoai môn" chẳng có tí sáng tạo nào cả!

Dưới con mắt nhìn chăm chú của các bạn cùng lớp, tôi thân nhiên ôm cái gối con thỏ của tôi lên, hùng hổ bước ra ngoài hành lang của phòng học.

Ngồi tự học thì thả ra ngoài ngắm cảnh còn hơn, he he, ý tưởng này hay thật.

Khi tôi ngồi ôm gối, dựa lưng vào tường "ngắm cảnh" đến nỗi sắp ngủ gật thì một bóng người cao lớn xuất hiện từ phòng thầy hiệu trưởng ở đối diện, con buồn ngủ của tôi lập tức tan biến.

Ý?

Là "Dê xồm nhà vệ sinh"!

Với thị lực của mình, tôi xác định người tôi nhìn thấy 100% là "Dê xồm nhà vệ sinh".

Lạ thật, sao hắn lại xuất hiện ở trường tôi? Hắn không phải là học sinh trường tôi mà! Tôi nhớ trường tôi chẳng có người con trai nào đẹp trai như thế!

Tôi lắc mạnh đầu. Không sai, là hắn, chắc chắn là hắn! Thân hình cao ráo, mái tóc màu vàng kim, gương mặt hoàn hảo tới mức khiến người ta đổ kỵ, ánh mắt màu hổ phách quyến rũ... Quan trọng nhất là hắn cũng đã nhìn thấy tôi, lại còn nhếch mép lên thành một nụ cười lạnh lùng...

Thình thịch...

Tôi nghe thấy tiếng tim mình đang đập nhanh hơn.

Nhưng mà lúc này...

Reng reng reng...

Tiếng chuông tan học đã vang lên.

-Tây Mễ, ngăn ngó cái gì thế, tan học rồi! - Tiểu Đới vỗ vai tôi, hét to bên tai tôi.

Tôi sực tỉnh, vội vàng chỉ gã "Dê xồm nhà vệ sinh" cho bạn thấy.

-Tiểu Đới, nhìn giúp tớ, đối diện có phải là một gã con trai tóc vàng có nụ cười tà ác không? - Lần này... lần này nhất định tôi phải bắt được hắn!

-Làm gì có! Có ai đâu! Tây Mễ, có phải cậu nhìn nhầm rồi không?

Cái gì? Không có người?

Tôi nhìn sang đối diện, làm gì có chàng trai nào, ngoài phòng thầy hiệu trưởng chẳng có ai cả! Cái gã "Dê xồm nhà vệ sinh" ấy dường như đã biến mất.

Không đúng, vừa nãy rõ ràng là hắn đứng đó mà, còn cười với tôi nữa, sao thoảng cái đã biến mất rồi?

Thật là vô lý, hôm đó hắn nhìn thấy hết người tôi, còn nói mấy câu bắt nạt, tôi nhất định sẽ tìm hắn tính sổ. Bây giờ để hắn chạy trốn như thế, sự trong sạch của tôi...

Cuối mỗi bài đăng mong bạn ấn Thanks để ủng hộ mình nha!

Một ngày trôi qua thật nặng nề, thật may là dù sao cho tới khi tan học, tôi không đi tìm Mông Thái Tử nhưng hắn cũng không gây phiền phức gì cho tôi.

Sau khi tiếng chuông tan học vang lên, Hàn Tiểu Đới bị thầy hiệu trưởng kéo đi dùng cơm cùng thầy, tôi đành đeo ba lô lên vai, chậm chạp đi ra cổng trường.

Oa, cổng trường đông người quá, lại có chuyện gì nhỉ?

Vốn thích mấy chỗ đông người, tôi lập tức hưng phấn quét mắt tới một lượt, lấy sợi ren màu hồng phấn ra buộc tóc rồi len vào trong đám người.

He he, mấy kiểu kịch TV bên đường thế này là sở thích của tôi, lần này không biết là tỏ tình hay đánh nhau, nếu là tỏ tình thì hay thật, những "vở kịch" lãng mạn như thế mới có thể giải tỏa được tâm trạng ảm ức của tôi hiện nay.

Á!

Sao lại là Mông Thái Tử?

Hự... cái đứa bé đứng trước mặt hắn, đang tròn mắt nhìn hắn không phải là tiểu quý Y Đằng thì là ai? Hu hu, ai nói với tôi có chuyện gì đang xảy ra không, hai người này sao lại đụng độ với nhau ở đây?

Mông Thái Tử ý vào chiều cao 1m80 của hắn, ngạo mạn nhìn Y Đằng rồi quát:

-Ranh con, chỗ này không phải nhà trẻ, mày biết không?

-Xe của anh cản tầm nhìn của tôi.

Giọng điệu của tiểu quý Y Đằng rất lạnh lùng, nhưng vì là tiếng trẻ con nên chẳng có tí khí thế nào cả.

-Tiểu quý, đây là địa bàn của tao. - Mông Thái Tử ra vẻ hống hách, dang rộng đôi tay, cúi người véo má Y Đằng. - Tao muốn dừng ở đâu thì dừng.

Tôi nhìn chiếc xe của Mông Thái Tử, đúng là ngang tàng đồ giữa cổng trường, chiếm mất quá nửa vị trí..

Áy!

Thằng tiểu quý này sao cứ cố ý gây chuyện với Mông Thái Tử thế? Chỉ là chắn trước mặt nó thôi mà? Nó dịch chân đi một chút chẳng phải là xong rồi không? Có điều nói đi cũng phải nói lại, có phải nó ở cổng trường tìm tôi không?

Lạ nhỉ? Sao nó biết tôi ở đây mà tìm?

-Bà thím, tay bà thô quá, mau bỏ tôi ra, tôi không có thời gian nói chuyện phiếm với bà đâu, lát nữa tôi phải tới trường Trung học Thâm Điền điểm danh.

A... chẳng nhẽ những gì nó nói lúc sáng... là thật?

-Bỏ tay anh ra.

Y Đằng tròn tròn mắt, cau mày lại, nghiêng răng nói với Mông Thái Tử, nhưng Mông Thái Tử dường như càng thích véo má nó hơn, không chịu bỏ tay ra.

-ha ha, tiểu quý, bây giờ biết sai rồi chứ? Dám nói với tao bằng cái giọng điệu ấy à!

Nhìn Mông Thái Tử từ ý lớn ăn hiếp Y Đằng, tôi không thể nhìn được nữa, dù sao Y Đằng cũng chỉ là một đứa trẻ.

Tôi lao lên như một mũi tên, kéo Y Đằng ra sau lưng.

-Sao anh lại bắt nạt một đứa trẻ con?

-Thú cưng, cô đừng có mà lăm chuyệ! - Mông Thái tử nhìn tôi, giọng to lên gấp đôi, "ma quỷ" của hắn đang tiến về phía tôi, định kéo tôi ra.

-Không được bắt nạt nó. - Tôi bảo vệ Y Đằng như con gà mẹ bảo vệ gà con, bất kể hắn kéo thế nào, tôi cũng đứng bất động.

-Trẻ con? Giọng nói của nó vừa nãy nghe rất khó chịu, nếu không phải nể tình nó là trẻ con thì tôi đã tẩn cho nó một trận...

Mông Thái Tử còn chưa nói xong, Y Đằng đã khóc thét lên:

-Hu hu hu... chị ơi, má em đau quá, đau quá, cái chú này thật đáng sợ, vừa nãy chú ấy bắt nạt em, chị đưa em về nhà đi... hu hu...

-Cái gì? Tiểu quý, mày dám gọi tao là chú, mày muốn chết à?

Bị Mông Thái từ dọa, Y Đằng càng khóc lớn hơn.

Tôi đau lòng lau nước mắt cho nó, Y Đằng như thế này trông thật đáng thương, chẳng giống cái ông cụ non thường ngày nữa! Mông Thái từ đúng là một gã khốn nạn, đến trẻ con mà cũng bắt nạt!

-Y Đằng ngoan nào, đừng khóc nữa... - Tôi ôm nó vào lòng, dỗ dành.

-Á! Thú cưng, cô đừng để thằng ranh này sàm sỡ! - Mông Thái Từ thấy tôi ôm Y Đằng thì nhảy dựng lên như một con khỉ.

Hả, hán vừa nói cái gì thế?

Một thằng bé 8 tuổi thì sàm sỡ gì với tôi? Cái đầu toàn là tư tưởng xấu! Có điều...

-Hic, em muốn được thơm, mẹ bảo thơm rồi sẽ không đau nữa. - Thằng bé nhào vào lòng tôi, sau đó áp má vào miệng tôi, đôi mắt to tròn mở lớn, đáng vẻ vô cùng ngây thơ, vô tội.

Hử?

Thằng bé này sao mà thay đổi nhanh thế? So với cái "giương mặt lạnh lùng" và "giọng điệu chết tiệt" ban nãy thì giờ nó chẳng khác nào một thiên thần... Chẳng nhẽ nó thực sự sợ Mông Thái Từ?

-Thơm? Há! Thú cưng, tôi từng nói cô chỉ được thơm một mình tôi, cô mà dám thơm nó thì chết chắc rồi.

Cái đầu "sao Chổi" đồ rục của Mông Thái Từ đang bốc hỏa.

Nghĩ đến hành động của tiểu quý trước đây, tôi hơi do dự, nhưng thấy nó chớp mắt nhìn tôi bằng ánh mắt vừa đáng yêu vừa ngây thơ, tôi thực sự không thể nào khước từ...

Cho dù thế nào thì nó cũng chỉ là một đứa trẻ con!

Tôi mặc kệ Mông Thái Từ, nhẹ nhàng thơm lên gương mặt Y Đằng, miệng nó lập tức nở một nụ cười đầy ý nghĩa!

Bùm!

Đầu Mông Thái Từ bốc khói đen, hán chỉ vào tôi và Thánh Y Đằng, giận dữ quát:

-Các người chết chắc rồi!

Nói xong hán nhảy lên, tóm lấy Y Đằng lôi ra khỏi lòng tôi.

-Này, thả nó ra!

Tôi vốn yếu ớt, muốn giằng Y Đằng từ tay Mông Thái Từ là điều không thể, chỉ đành trợn mắt nhìn hán nhấc bổng Y Đằng lên không trung.

-Hu hu hu... người lớn bắt nạt trẻ con, các anh các chị ơi, cứu em bé đáng thương này với... hu hu...

Các bạn đứng xem xung quanh vốn sợ thế lực của Mông Thái Từ, không ai dám lên tiếng, nhưng Y Đằng vừa kêu thế, một số cô gái dấy lên tình thương.

-Anh Thái Từ, anh... anh tha cho nó đi, nó chỉ là đứa trẻ con thôi mà, trẻ con thì vô tội...

-Đúng thế, Thái Từ, anh là người lớn, độ lượng, đừng chấp nhặt một đứa trẻ con!

-Thái Từ, anh vốn là thần tượng của bọn em, làm như thế thì ảnh hưởng tới hình ảnh quá...

...

Mỗi người một câu khiến Mông Thái Từ đỏ mặt tía tai, đành phải bỏ Y Đằng xuống, sầm mặt nhìn nó.

-Tiểu quý, lần sau đừng có để tao đụng phải mày, nếu không chắc chắn tao sẽ không tha cho mày đâu.

Sau đó hán nhảy lên cái xe đua, lái đi với tốc độ như bay, tôi thoáng thấy lửa giận bốc lên ở sau xe.

Cuối cùng cũng đi rồi!

-Chị ơi, em đói rồi, mình về nhà thôi! - Tôi thở phào nhẹ nhõm nhưng thằng tiểu quý vẫn không chịu buông tha, cái vẻ ngây thơ của nó như thêm dầu vào lửa. - Cái quần chip hình chú cừu của chị và quần áo bẩn em đều bỏ vào máy giặt rồi, có phải em giỏi lắm không?

Mọi người xung quanh cười ngặt nghẽo.

-Ha ha, cô ta còn mặc quần chip hình con cừu!

-Sao mà ấu trĩ thế, mắt mặt quá...

-Chắc chắc, có phải trẻ con nữa đâu mà còn có thói quen đấy, đáng ghét!

...

Tiếng cười giễu cợt vang lên từ phía, mặt tôi đỏ như gấc chín, trong lòng thâm oán hận thằng tiểu quỷ này.

Chắc chắn là nó có ý! Vừa nãy còn giả bộ vô tội, ngây thơ! Nó đúng là một thằng tiểu quỷ xấu xa!

Tôi không bao giờ tin nó nữa!

-Mọi người đừng tin lời thằng tiểu quỷ này, trẻ con hay nói xằng mà. Em trai, muộn rồi, trăng mọc rồi kìa, chị em mình mau về nhà thôi.

Tôi túm lấy thằng tiểu quỷ, lao vút ra khỏi đám người.

Oa oa oa, nếu ở đó thêm nữa thì tôi không biết nó còn nói những gì nữa!

Cuối mỗi bài đăng mong bạn ấn Thanks để ủng hộ mình nha!

-Tại sao em lại xuất hiện trước cổng trường chị?

...

-Sao không nó gì? Chị cảnh cáo em nhé, đừng có gây phiền phức cho chị!

...

Này, mặt em được làm bằng bài poker à?

...

Sau n giây, tôi thất bại ngồi xuống sô-pha cầm cốc nước lên uống ừng ực. Khụ khụ, khát nước quá, hỏi suông một hồi mà không được câu trả lời nào, tôi thật là đáng thương!

-Cái thằng "khỉ đỏ" tóc đỏ chói đấy là ai? Hình như hấn thích bà!

Ý?

Thằng tiểu quỷ đang nói à?

Tôi phụt một cái, "khỉ đỏ" là chi Mông thái tử phải không? Hấn thích tôi? Thôi cho xin, hấn chỉ coi tôi là đồ chơi thôi, còn luôn miệng gọi tôi là "thú cưng" nữa, đáng ghét kinh khủng! Thằng tiểu quỷ này hỏi thế là vì có ý chọc tức tôi sao? Tức thật mà!

-Ha ha, ở đây có người đang nói à? Chị nghe không rõ, nghe không rõ...

Tôi cố ý giả bộ.

Trên trán thằng tiểu quỷ lập tức có thêm một "ngã tư".

-Bà không nói thì thôi, tóm lại tôi cũng không có hứng thú. - Nói xong, nó vỗ mông đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Chờ chút, hành động này của nó...

-Em đi đâu đấy?

-Ra ngoài.

Quả nhiên...

-Tiểu quỷ, em buồn quá đấy, em định bỏ nhà ra đi à? Được thôi, em đi đi, đến lúc biến thành ăn xin, ngủ ở gầm cầu thì không liên quan tới chị đâu nhé!

Tức chết đi mất!

Chỉ là đùa với hán thòi mà hán giận bỏ nhà đi sao?

-Điên à? Tôi đi mua đồ về nấu cơm thòi, nhà chẳng còn gì ăn cả. - Thằng tiểu quý quay người lại, khoe miệng giận gắt.

Hả?

Tôi ngại ngần đứng sững ở chỗ cũ.

-Đồ ngốc.

Tôi còn chưa kịp phản ứng lại thì nó đã biến mất sau cánh cửa như một con... quý.

-Này, chờ chút, em biết mua cái gì?

Tôi cuống cuống vơ lấy ví tiền, đuổi theo.

Chết mất!

Thằng tiểu quý này lúc chọn thức ăn rất là ra dáng, đã thế cái miệng còn ngọt như mía lùi, cứ một điều di, hai điều chú, đến nỗi mấy người bán thức ăn ở chợ loạn hết cả lên, bán hàng rất nhiệt tình.

-Di xinh đẹp ơi, cháu mua con cá này.

-Ha ha ha, tiểu quý, miệng con bôi mật à? Di tặng con thêm một con nhỏ nhé, thế nào?

-Con cảm ơn di xinh đẹp.

Di xinh đẹp? Làm ơn đi, bà thím ấy phải hơn 40 tuổi rồi, mặt đầy nếp nhăn, vết nám, cằm còn chảy xệ xuống nữa.

-Chú đẹp trai ơi, cho con chỗ thịt bắp ấy...

-Thằng bé đáng yêu quá, chú sẽ cắt cho con chỗ ngon nhất.

-Con cảm ơn... chú đẹp trai hơn cả Lưu Đức Hoa!

Ặc, ông chú đó răng vàng khè, tóc thì thưa thớt mà đẹp trai hơn Lưu Đức Hoa? Trời ơi, trời ơi, không biết Lưu Đức Hoa mà nghe thấy có thổ huyết không...

Có điều thằng tiểu quý này rất biết chọn người để so sánh, biết là nếu so sánh với mấy thần tượng trẻ tuổi thì chắc chắn là ông chú đó không biết, nhìn ông chú đó vui chưa kia, có khi ông ấy còn tặng không thịt bò cho chúng tôi ấy chứ!

Nhưng mà...

Vì sao nó lúc nào cũng lạnh lùng với tôi? Chẳng nhẽ vì nhân phẩm của tôi thấp hơn người khác sao? A a a, điên mất, đối xử khác biệt rõ ràng quá!

Cuối cùng, xách một đồng thức ăn, tôi như một nàng ô sin đi sau lưng thằng tiểu quý, còn nó thì đút tay vào túi quần, vẻ mặt đắc thắng.

Đáng nghi!

Càng nghĩ càng thấy đáng nghi!

Chỉ là một đứa trẻ 8 tuổi, hành động, cử chỉ và cả lời nói của nó chẳng phù hợp với độ tuổi chút nào...

-Khai thật mau, em có phải yêu quái không?

...

-Hay em là con thỏ chạy ra từ cái hang mà Alice từng vào?

...

-Thế thì chắc chắn em là người máy rồi, đúng không? Đúng rồi, đúng rồi, chắc chắn là thế, em là robot do bố mẹ chị làm ra. Trời ơi, sao chức năng của em đầy đủ thế, không những biết nấu cơm siêu ngon mà còn biết chơi trò trốn mặt nữa...

Gương mặt thằng tiểu quý bỗng chốc sa sầm xuống như bầu trời trước cơn mưa.

-Bà thím, có phải trong đầu bà nhét đầy bông không?

-Cái gì? Tiểu quý chết tiệt, chị nhất định sẽ chứng minh suy đoán của mình là đúng, em đứng lại cho chị! - Tôi giờ nhanh múa vuốt lao về phía nó, hai tay tìm kiếm trên người nó.

Ấy?

Sao không có pin hay linh kiện máy móc nào nhỉ? Chẳng nhẽ người máy bây giờ đã cao cấp đến độ không khác gì con người rồi sao?

-Bà dùng tay lại cho tôi...

Trong giọng nói lạnh lẽo của nó có cả sự giận dữ, và cả sự run run.

Chuyện gì nhỉ?

Sao người đi đường cứ há hốc miệng ra và nhìn tôi bằng ánh mắt hoảng sợ thế kia?

Tôi ngẩng phát đầu lên, phát hiện nửa trên thân người tiểu quý đã trần ra, còn cái áo sơ mi của nó thì bị tôi xé làm đôi, bên trái một nửa, bên phải một nửa...

Có điều sao thân trên của thằng tiểu quý lại đáng sợ như thế, trên làn da trắng nõn là rất nhiều vết thâm, còn có vết sẹo do bị thương nữa, tuy rằng đã khỏi tương đối rồi, nhưng trông vẫn khiến người ta phải rùng động ...

-Sao lại thế? Hu hu hu, đáng thương thế, còn bé tí đã phải chịu nhiều vết thương đáng sợ, rốt cuộc là ai đối xử với một đứa bé 8 tuổi như thế, hu hu hu...

Không hiểu vì sao mà bỗng tôi cay xè, nước mắt tuôn rơi.

-Bà không phải lo.

Thằng tiểu quý giật cái áo đã bị tôi xé rách, miễn cưỡng che những vết thương trên cơ thể đi.

Lúc này...

Một bà mẹ tóc vàng kéo một chú cảnh sát mặc sắc phục chạy tới.

-Chính là cô ta, chúng tôi tận mắt nhìn thấy cô ta đánh thằng bé này, còn xé áo của nó nữa, thật là quá đáng, anh cảnh sát, anh phải xử lý công lý.

Bùm bùm bùm...

Đầu óc tôi trống rỗng.

Chuyện gì thế này?

-Các người đi với tôi.

Thế là tôi ngốc nghếch cùng thằng tiểu quý bị chú cảnh sát đưa tới đồn, sau lưng là các bà mẹ đang phẫn nộ đòi công bằng cho thằng tiểu quý.

Điên mất...

-Cậu ấy là em của cháu?

-Dạ không ạ, đó là con của đồng nghiệp bố mẹ cháu, bây giờ đang ở nhờ nhà cháu.

-Thế sao cháu lại đánh cậu bé?

Chú cảnh sát cau mày, nghiêm giọng hỏi:

-Đánh ư? Cháu đâu có đánh! - Tôi vội vàng phủ nhận, đầu lắc mạnh như một cỗ máy.

-Nói dối? Trên người thằng bé rất nhiều vết thương, nhìn là biết ngay bình thường cô thường xuyên đánh nó... Anh cảnh sát, anh nhìn cho kỹ, đúng có để con nhà cháu này lừa.

-Đúng thế, đúng thế, vừa nãy đi trên đường, cô ta còn dùng tay đánh cậu bé, cậu bé đáng thương còn chẳng dám khóc, đúng là số khổ!

-Thật là đau lòng, rót nước mắt, đáng thương quá...

...

Cái... cái gì thế này? Cuối cùng tôi cũng biết thế nào là "oan Thị Kính" rồi! Mấy bà mẹ này có trí tưởng tượng phải nói là siêu phong phú!

Rầm!

Chú cảnh sát bức mình với mấy câu nói lạnh chanh của các bà, kích động đập mạnh tay xuống bàn.

Yên lặng... yên lặng...

Cả thế giới này cuối cùng cũng đã yên tĩnh lại!

-Vết thương trên người cháu có phải do cô ấy đánh không? Đừng sợ, chú rót cho cháu một cốc Côca nhé? Cháu uống xong rồi từ từ kể cho chú nghe. -
Chú cảnh sát nghiêm khắc quét mặt quanh một vòng, sau đó ngồi xuống bên cạnh thằng tiểu quỷ, đưa cho nó cốc Côca.

Thằng tiểu quỷ uống ừng ực một hơi hết cạn, sau đó làm ra vẻ đáng thương, buồn rầu ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Mẹ ơi!

Lần này thì xong thật rồi, một cơ hội tốt như thế, chắc chắn nó sẽ tranh thủ để trả thù tôi, ném tôi ở đồn cảnh sát, tạm giam hai, ba ngày. Hu hu hu, thiếu nữ Bối Tây Mễ lần này sẽ phải ở tù rồi.

Các bà mẹ nhìn thằng tiểu quỷ bằng ánh mắt khích lệ.

-A!

Trên trán thằng tiểu quỷ bỗng dưng đỏ rất nhiều mồ hôi, gương mặt đau khổ co lại trên ghế.

-Này, tiểu quỷ, em đừng có quá đáng nhé! Vừa nãy chị đâu có đánh em, sao em lại làm ra vẻ đau đớn như thế, thật là khoa trương!

Hu hu, thằng tiểu quỷ này diễn xuất giỏi thật. Nó như thế là vì muốn mọi người hiểu lầm nó bị thương nghiêm trọng lắm sao? Lần nào thì tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không hết tội rồi!

-Thấy chưa, ó bị thương rất nghiêm trọng...

Đúng lúc một bà mẹ đang chỉ trích tôi thì thằng tiểu quỷ yếu ớt nói:

-Chú ơi, cháu một tiểu, nhà vệ sinh ở đâu?

Bùm!

Mọi người tưởng ngất hết.

-Ra cửa đi thẳng rồi rẽ trái, sau đó rẽ phải là tới. - Chú cảnh sát khó nhọc bò dậy, chỉ đường cho thằng tiểu quỷ.

Vèo...

Trong giây lát, thằng tiểu quỷ đã biến mất tăm mất tích, để lại tôi với đám các bà mẹ và cả ông chú cảnh sát đang trừng mắt.

1 phút.

2 phút.

3 phút.

10 phút sau, vẫn không thấy tăm hơi thằng tiểu quỷ, mấy bà mẹ nói mình phải về nhà nấu cơm nên đi trước, chỉ còn lại mấy bà vẫn kiên quyết không mềm lòng, ở lại giám sát nhất cử nhất động của tôi.

-Sao mà lâu thế? Không xảy ra chuyện gì chứ? - Tôi bắt đầu lo lắng.

-Ồ đồn cảnh sát thì còn xảy ra chuyện gì được? - Chú cảnh sát tỏ ra không vui. Chú đứng lên, định đi xem thằng tiểu quỷ bị làm sao.

Cốc cốc.

Đúng lúc đó cánh cửa mở rộng vang lên tiếng gõ.

Một thiếu niên đẹp tới mức không giống người thường đi vào trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Nhìn thấy tôi, hắn thoáng chau mày, sau đó xoa đầu tôi nói bằng giọng trầm trầm:

-Quả nhiên như Y Đằng nói, cô vẫn còn ở đây à, thật là khiến người ta lo lắng.

Tôi không dám tin vào mắt mình...

Hắn là... "Đê xòm nhà vệ sinh".

-Anh... sao anh lại ở đây?

-Suýt! Đừng nói gì với, tôi nghĩ trước tiên là đưa cô rời khỏi nơi này thì tốt hơn. - Hắn đặt tay lên miệng, hành động này vô cùng quyến rũ, nhưng vẫn có vẻ gì đó lạnh lùng.

-Chú cảnh sát, đây là bạn gái của cháu, giờ cháu muốn đưa cô ấy đi..

Tôi như hóa đá.

Điên rồi, điên rồi, bạn gái? Tôi thành bạn gái của hắn từ lúc nào?

-Cậu này là ai, ở đồn cảnh sát mà dám ngang tàng..

Chú cảnh sát kích động hét lên, nhưng nhìn thấy chiếc nhẫn hình chữ S trên tay "Đê xòm nhà vệ sinh" xong tự dưng im bật, sắc mặt thay đổi, cư xử rất khác sáo với hắn.

-Tôi... tôi xin lỗi. Tôi không biết là anh! Nhưng cô này bị tình nghi là ngược đãi trẻ em, thế nên...

-Thằng bé đó là em họ của cháu, vết thương trên người nó là do đá bóng bị ngã gây ra, không liên quan gì tới bạn gái cháu cả, với lại...

Bỗng sung hắn lạnh lùng nhìn mấy bà mẹ.

-Các dì thực sự nhìn rõ cả quá trình sao? Nếu làm chứng giả sẽ bị ngồi tù đấy!

Mấy bà mẹ run như cây sậy, vội vàng xua tay nói vừa nãy chỉ thấy tôi nhào tới cù thằng tiểu quỷ thôi chứ không nhìn rõ là tôi đánh người.

Điên mất!

Mấy bà suy đoán bừa bãi này suýt nữa thì hại chết tôi.

Thì ra hắn là anh họ của tiểu quỷ Y Đằng à? Chả trách giống nhau như đúc... đến tính cách cũng kì quái như nhau, thật đáng ghét!

-Baby, đi thôi!

Tôi bị hắn bế lên theo kiểu "bé công chúa". Tôi nghiêng đầu chỉ nhìn thấy gương mặt hoàn hảo theo góc nghiêng của hắn.

Hắn bế tôi đi từng bước ra khỏi đồn cảnh sát. Trông hắn có vẻ rất tao nhã, cao quý.

Có người nói, mỗi một người con gái đều có giấc mơ trở thành công chúa, và vào lúc quan trọng, họ sẽ gặp được hoàng tử của mình, mà hoàng tử của cô ấy sẽ dành cho cô ấy một kiểu "bé công chúa" vô cùng hoàn mỹ.

Tôi lúc này giống như một công chúa nằm trong lòng hắn, nghiêng đầu nhìn gương mặt hắn, cảm nhận cảm giác kì diệu lúc này, màn đêm dày đặc mở dần ra trước mặt chúng tôi, chỉ có vài ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời đêm...

Dường như cảm nhận được ánh mắt của tôi, hắn hơi cúi đầu xuống, dưới đôi lông mày rậm, đôi mắt màu hổ phách chạm ngay vào ánh nhìn của tôi:

-Sao hả? Muốn hôn à?

Bùm!

Một tiếng sét vang lên giữa thế giới mơ tưởng không có thực của tôi.

Tôi!

Bối Tây Mễ!

Bị một kẻ "Đê xòm nhà vệ sinh" từng có ý đồ bắt chính với mình bế đi như thế trên đường vào một đêm tối, kết quả của nó là gì? Nghĩ thôi đã thấy ớn lạnh...

-Anh... anh thả tôi xuống...

Phịch!

Tôi còn chưa nói xong đã bị người đó ném xuống đất, không hề thương hoa tiếc ngọc.

Ôi, đau, đau, đau chết mất, cái mông đáng thương của tôi, liệu nó có thành món thịt xay không?

-Á, còn người anh sao lại...

Áy?

Người đâu? Người đâu?

Không đúng, hán ta là quý à? Lần nào cũng biến mất nhanh như sao băng!

Ánh đèn đường nhấp nháy trên con phố nhỏ, mang đêm dày đặc có vẻ quý dị, sống lưng tôi ớn lạnh. Mẹ ơi, tôi sợ nhất là tối, thế nên buổi tối toàn trốn ở nhà không dám ra ngoài. Hu hu hu, xung quanh sao tối đen lại thế này?

Loạt soạt... loạt soạt.

Trong bãi cỏ cách đó không xa vang lên tiếng động, tóc tôi bất giác dựng đứng cả lên.

Hu hu, đáng sợ quá!

-Ai... ai ở đó?

...

Không có ai trả lời, chỉ có tiếng kêu không ngừng nghỉ của ve sầu.

...

-Này này này...

-Bà thím, bà gọi cái gì, định gọi quý ra hả?

Áy?

Sao nghe như giọng của tiểu quý?

Bỗng dung một cái đầu từ bụi cỏ lộ ra. Tiểu quý đi mấy bước tới trước mặt tôi, bắt mắt nhìn đáng vẻ hốt hoảng sợ hãi của tôi.

-Này, tiểu quý, sao em lại ở đây?

Tôi vỗ ngực, chắc chắn.

-Vừa nãy không tìm thấy nhà vệ sinh, không cẩn thận đi lạc ra ngoài đồn cảnh sát. Sao bà lại ở đây? - Tiểu quý cau mày, hỏi ngược lại.

Hử? Vì sao nó thấy tôi lại tỏ ra ngạc nhiên như thế? Chẳng phải nó bảo ông anh họ ác ma đáng ghét đó cứu tôi sao? Chẳng nhẽ...

-Tiểu quý, có phải em có một ông anh họ rất giống em không?

-Cái gì mà anh họ? Bà thím ơi, đầu óc bà có vấn đề gì không? Bố mẹ tôi đều là con một, không có anh chị em, tôi lấy đâu ra anh họ?

Trời ơi!

Thế chàng trai tóc vàng đó rốt cuộc là ai?

-Em không lừa chị chứ?

-Việc gì tôi phải lừa bà, một bà thím ngu ngốc.

Xẹt!

Một tia chớp lóe qua, trước mắt tôi thấy bao nhiêu là tia lửa điện.

-Hu hu... mình lại bị gã dê xồm đó lừa rồi, chết tiệt thật, rốt cuộc hán là ai? Xuất hiện một cách kỳ lạ, rồi lại biến mất một cách kỳ lạ, sao hán cứ bám lấy mình như âm hồn không tan vậy...

Ông trời ơi, cứu con với! Nếu cứ tiếp tục thế này thì con sẽ phát điên mất.

-Bà thím , bà hò hét điên cuồng thế là vì tiền mất kinh à? Đi mau, tôi đói chết rồi đây! -Thằng tiểu quý khoanh tay đi trước mặt tôi, thúc giục tôi như một ông cụ non.

-Cái gã chết tiệt, bất kể người là ai, lần sau ta nhất định phải bắt được người hỏi cho rõ.

Tôi nắm chặt hai tay, ý chí chiến đấu bắt đầu được nhen nhóm.

-Đồ ngốc...

Thế là tôi với gã tiểu quý một trước một sau đi về nhà.

Cuối mỗi bài đăng mong bạn ấn Thanks để ủng hộ mình nha!

Khó nhọc lắm mới về đến nhà, trời đã tối mịt.

Thằng tiểu quý cứ như là cô bé Lộ Lộ sẽ biến thân vào lúc 12 giờ đêm, lại quay lại cái bản mặt lạnh như tiền, nhưng nể tình nó nấu ăn siêu ngon, tôi cũng chẳng buồn chấp nhặt...

Nhưng hôm nay chẳng hiểu sao tôi trần trọc mãi trên giường mà không ngủ nổi, trong giấc mơ của mình là gương mặt "Đê xôm nhà vệ sinh", cuối cùng kết thúc bằng cảnh tượng hân hoan xuất hiện trong phòng tắm nhà tôi hôm trước, và tôi giật mình toát mồ hôi lạnh.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, chẳng thấy thằng tiểu quý đâu nữa, chỉ có một bữa sáng với tờ giấy nhỏ:

"Ăn sáng xong nhớ cất đĩa vào bếp..."

Đằng sau hình như còn mấy chữ nữa...

Là gì nhỉ?

Giờ tôi còn đang ngái ngủ nên nhìn không rõ!

Ôi chà, mặc kệ nó viết gì, giờ tôi chỉ biết là mình lại sắp đi muộn rồi!

Tôi nuốt cuống cuống bữa sáng, lau qua miệng rồi chạy học tốc tới bến xe buýt. Trời ơi, cái kiểu cuộc sống lặp lại hàng ngày, lúc nào cũng phải đuổi theo xe buýt đến khi nào mới kết thúc đây?

Tôi bước chân vào phòng học đúng lúc tiếng chuông vào lớp reo, nghe thấy các bạn đang xì xào bàn tán điều gì đó.

-Nghe nói hôm nay có học sinh mới chuyển tới đây.

-Đúng thế, đúng thế, lại còn siêu đẹp trai nữa chứ...

-Ừ ừ, mong đợi quá đi mất, nhưng tớ vẫn trung thành với Thái từ điện hạ!

Vô duyên, chỉ là một học sinh mới thôi mà, ai chẳng có một cái miệng, một cái mũi với một đôi mắt, có gì mà phải bàn tán. Haiz, buồn ngủ quá, bò ra bàn ngủ một giấc còn hơn.

-Tây Mễ, Tây Mễ, tôi qua không được ngủ hả, sao mắt cậu thâm quầng lên thế kia?

Chỉ có Tiểu Đới là tốt nhất, lúc nào cũng quan tâm tới tôi, cảm động quá!

-Tôi qua tớ nằm mơ thấy ma, sợ không ngủ được! - Tôi cố lấy lại tinh thần, miễn cưỡng quay đầu lại, chống cằm lên bàn cô ấy.

-Haiz, sao lại như thế?

-Bỏ tay, dạo này xui ghê...

Bóp! Bóp! Bóp!

Tiếng vỗ tay vang lên phía bục giảng.

-Bối Tây Mễ, em quay đầu lại đây cho tôi! Ôi, em có thể bớt khiến tôi lo lắng đi được không? Em nhìn anh chàng nhỏ mới đến... không... là bạn học mới đây này.

Tôi quay đầu lại, thấy Khoan Môn đang cười sấp roi cả răng ra ngoài, trong lòng tôi dấy lên một dự cảm không lành.

-Ha ha, giới thiệu với các em, đây là học sinh mới của lớp ta - Thánh Y Đăng!

Rầm!

Tôi kinh ngạc ngã từ trên ghế xuống.

Sau đó tôi run rẩy bò lên, thấy gương mặt đáng yêu của thằng tiểu quý, quả nhiên, khác với thường ngày, trên mặt nó là nụ cười rạng rỡ như thiên thần.

-Chào các anh các chị, em là Thánh Y Đăng, rất vinh hạnh được đặc cách vào trường Trung học Thâm Điền học với các chị xinh đẹp, vì năm nay em mới 8 tuổi nên hy vọng được các anh chị giúp đỡ nhiều trong học tập và cuộc sống..

Nói xong, nó chớp đôi mắt to, lè lưỡi. Thế là thằng tiểu quý lập tức gây ra những tiếng hét.

-Ôi, đáng yêu quá, giống Hoàng tử bé trong truyện tranh ấy!

-Trời ơi, tôi thấy tim mình đập nhanh quá, mắt nó đẹp thật!

-Mới 8 tuổi thôi sao? Tiếc quá, lớn hơn chút nữa thì chắc chắn là rất đẹp trai..

...

Sao khi nghe những lời này của thằng tiểu quý, tôi lại thấy buồn nôn thế nhỉ?

Thì ra những gì hôm đó nó nói là thật, nó thực sự đi học ở Trung học Thâm Điền, xem ra sáng nay tôi đã không đọc kỹ những gì nó viết...

Á, rốt cuộc thì nó có khả năng gì để học trung học vậy? Có phải thầy hiệu trưởng già rồi nên bị bệnh không? Sao lại để một đứa trẻ con 8 tuổi vào học trường Thâm Điền?

Thật là khó mà tin được!

-Tây Mễ, thằng bé đáng yêu quá, cậu không thích nó sao? Chẳng phải cứ nhìn thấy người nào đáng yêu là cậu thấy hưng phấn lắm sao? Hôm nay sao trông cậu có vẻ không vui vậy?

Tiểu Đới phản kích vỗ vai tôi, nhưng tôi không tài nào lấy lại được tinh thần, buồn bã lấy sách che đầu.

-Đau có đáng yêu? Nó là một tiểu ác ma...

Lẽ ra định tìm nó hỏi cho rõ, nhưng vì lần nào hết tiết, thằng tiểu quý cũng bị đám con gái bao vây hỏi này hỏi nọ, tôi chẳng còn kẽ hở nào mà chui vào, đành phải bất lực học hết ba tiết.

Thằng tiểu quý đáng ghét!

Nó chỉ bận lấy lòng bọn con gái thích những chàng trai nhỏ, chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái. Ít nhiều gì thì nó cũng sống trong nhà tôi, thật là chẳng hiểu chuyện gì cả!

Hừ, mà vì sao tôi lại thất vọng như thế?

Việc gì tôi phải thất vọng vì một thằng tiểu quý? Nó không để ý tới tôi càng tốt, tôi không muốn mọi người biết tôi với nó sống chung nhà.

Tiết cuối cùng là môn thể dục, tôi chần chừ mãi ở trong phòng thay quần áo, định nhân lúc mọi người ra sân thể dục thì lên tới phòng học tìm tiểu quý.

Hừ, thầy giáo còn cho nó đặc quyền không phải học môn thể dục, đáng ghét!

-Tây Mễ, cậu chưa thay quần áo xong à? - Trong phòng thay đồ chỉ còn lại tôi với Tiểu Đới, mà cô thì rõ ràng là đang chờ tôi.

-Ừ, mình đau bụng quá, hình như là bị... cậu xin thầy giáo nghỉ giúp mình với! Tôi ra về ôm bụng.

-Được rồi. Thế thì cậu về phòng học nghỉ ngơi đi nhé! Nếu thấy khó chịu quá thì đến phòng y tế xem sao.

-Ừ, cậu đi học đi.

Tiểu Đới lo lắng nhìn tôi, sau đó đóng cửa phòng học rồi ra ngoài.

Tôi hít sâu một hơi, nói dối bạn thân thật chẳng quen chút nào, nhưng giờ tôi đang rất hỗn loạn...

Tóm lại là tìm thằng tiểu quý hỏi cho rõ vấn đề đã rồi nói với Tiểu Đới sau.

Vừa mới chạm tay vào nắm cửa thì rầm một cái, cánh cửa bị người ta mở ra từ bên ngoài.

- Là anh!

Nhìn gã "Đê xòm nhà vệ sinh" trong bộ đồng phục trường, con người mắt tôi dường như sắp rớt ra.

Sao lại là hắn?

- Suyt...

Hắn ra hiệu bảo tôi nói nhỏ.

- Suyt cái gì mà suyt, đồ đê xòm, không xuất hiện trong nhà vệ sinh nữ thì là trong phòng tắm, giờ lại còn có mặt trong phòng thay đồ của nữ nữa! Rốt cuộc là anh muốn...

Tôi vừa nói vừa lùi về đằng sau.

- Đồ đàn bà, nói nhỏ thôi.

Hắn cau mày, sắc mặt nghiêm túc.

- Nhỏ cái đầu anh...

Tôi còn chưa nói xong thì đôi môi mình đã bị một đôi môi mềm mại chặn lại, không thể phát ra âm thanh gì nữa, chỉ biết thẫn thờ nhìn vào đôi mắt đẹp và hàng lông mày rậm của hắn, rất lâu, rất lâu...

Hắn đang... hôn tôi?

Thình thịch...

Tìm tôi sắp nhảy ra ngoài rồi.

Đúng lúc này thì ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

- Làm thế nào đây? Sao lại lạc mất rồi.

- Lão gia tức điên lên rồi, nếu mà không tìm thấy thì chúng ta toi mất.

- Chúng ta tìm thêm lần nữa đi.

Cuộc đối thoại của hai người đàn ông vang tới, có thể nhận ra họ đang lo sốt vó bên ngoài cánh cửa.

Tôi xức tính, nổi xấu hổ và phẫn nộ khiến tôi gần như phát điên. Rốt cuộc là tôi đang làm gì? Tôi đã không hề phản kháng, cứ thế trợn mắt nhìn hắn hôn tôi?

Hu hu...

Đê xòm! Đồ đê xòm chết tiệt! Tôi bắt đầu giằng giạt trong lòng hắn, nhưng thật vô ích, ngược lại...

- U... ư...

Tôi hoảng loạn mở to mắt, bởi vì gáy tôi bỗng dưng bị một bàn tay to lớn giữ chặt lấy, người đó ra sức hôn tôi, dường như đang đau đớn kháng cự lại điều gì đó, đến nỗi cơ thể hắn run rẩy...

Sau đó...

Sau đó cơ thể hắn nhỏ dần, nhỏ dần...

Cho tới khi biến thành...

Thằng tiểu quý!

Tuy tôi rất không muốn tin đây là sự thật, nhưng cái cảm giác từ miệng lan tới thần kinh nói với tôi rằng những gì đang diễn ra đều là sự thật!

Không sai, giờ người đang "treo" trên người tôi, vẫn dùng miệng của mình chặn miệng tôi đã bị bộ đồng phục rộng rãi của trường bao phủ chính là... tiểu quý Thánh Y Đẳng!

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3

1. Năm phút sau, tiếng bước chân xa dần, tôi dần dần hoàn hồn lại.

-Á á á...

Tôi mất trọng tâm, ngã nhào xuống.

Mẹ ơi, tôi như một kẻ biến thái, ngã nhào về phía thằng tiểu quý, mà môi tôi lại hôn đúng lên đôi môi nhỏ xíu của nó.

Hu hu... Thế là hai nụ hôn đầu đời của tôi đều là cho nó! Đồ chết tiệt...

Ngồi trên chiếc ghế dài trong phòng thay đồ nữ, tôi trợn mắt nhìn tiểu quý Y Đăng trong bộ đồ thể thao, chỉ hận là không thể lòi hẳn lên công đường xét xử như BAO Thanh Thiên - Bao đại nhân.

-Nói thật cho tôi biết, vì sao lại như thế?

...

Hắn sa sầm mặt, cau mày, có vẻ như không buồn giải thích với tôi.

Chả trách hắn lại xuất hiện trong nhà tôi, chả trách trường tôi lại nhận một học sinh nhỏ tuổi như thế, chả trách ngôn ngữ, hành vi của hắn không giống của một đứa trẻ...

-Cái đồ xấu xa chết tiệt, nói gì đi chứ, hừ, anh không nói cũng được, tôi gọi điện thoại hỏi bố mẹ tôi!

Hừ!

Chắc chắn là trò đùa của bố mẹ tôi, không chừng gã tiểu quý này là tác phẩm thí nghiệm của họ, giống như trong một bộ phim hoạt hình nào đó, dùng loại thuốc kỳ quái mà họ chế ra để biến nhỏ!

Tôi lấy điện thoại di động ra, bắt đầu ấn số.

Lúc này thằng tiểu quý ngẩng phắt đầu lên, nhìn tôi bằng ánh mắt sắc bén, nhấn từng chữ:

-Có phải cô muốn biết vì sao tôi lại như thế không? Sợ dĩ tôi trở nên như thế là vì cô!

-Vì tôi? - Tôi há hốc miệng, chỉ vào mình với dáng vẻ khó tin. - Đây, anh đừng có nói bừa, sao lại là vì tôi.

Hắn đang nói gì thế?

Sao lại là vì tôi? Rõ ràng tôi gặp hắn là đầu tiên là ở sân bay mà...

Chờ chút, ở sân bay...

-Hu hu hu, anh là đồ dê xồm, đừng ý cao lớn mà bắt nạt tôi. Tôi... tôi nguyên rửa anh, nguyên rửa anh biến thành thằng lùn, một thằng lùn chỉ cao 1,1m, sau đó tôi sẽ bắt nạt anh...

Ha ha, anh đừng có đùa, mấy lời nguyên rửa mà tôi nói với anh ở nhà vệ sinh nữ của sân bay lần trước chỉ là buột miệng thể thôi, chuyện đó là sao có thể thành sự thực được, ha ha ha...

Tôi cười khan mấy tiếng, tránh ánh mắt rực lửa của tiểu quý.

-Thế cô nói cho tôi biết, vì sao từ ở đó ra, tôi lại biến thành cái bộ dạng chết tiệt này?

Hu hu...

Không phải thật chứ? Hắn nhìn tôi như thế thì hình như là thật rồi... Nhưng mà vô lý quá!

Tôi thấp thỏm cắn móng tay, lắp bắp nói:

-Nói không chừng... nói không chừng anh ăn nhầm cái gì kỳ quái nên mới...

-Trước khi gặp cô tôi chỉ ăn một bữa đơn giản trên máy bay, chẳng lẽ cô cho rằng mấy thứ đó có vấn đề? Thế sao những người trên máy bay đều không sao?

Những lời nói của thằng tiểu quỷ càng lúc càng dồn ép.

-Tôi... tôi... xin lỗi...

Buồn rầu cúi đầu xuống, tôi bắt đầu cảm thấy sờ dĩ hần biến nhỏ có khi đúng là vì câu nguyên rủa của tôi.

-Nói một câu xin lỗi là xong hả? - Tiểu quỷ nhìn tôi lạnh lùng, tay xoa cằm, dường như đang tính toán cái gì đó.

-Thế anh muốn thế nào?

-Tạm thời tôi chưa nghĩ ra, nghĩ ra rồi sẽ nói, nhưng cô không được nói ra thân phận của tôi.

-Ừ.

-Ngoài ra để bồi thường cho những tổn thất của tôi, việc gì tôi bắt cô làm thì cô không được từ chối; lúc tôi biến nhỏ, nếu có ai bắt nạt tôi thì cô phải giúp tôi; không được bẹo má và ôm lúc tôi biến nhỏ, sàm sỡ tôi...

Cái gì?

Lần trước rõ ràng là cái gã xấu xa già bộ ngây thơ này đã bắt tôi ôm và thom hần, rốt cuộc thì ai sàm sỡ ai cơ chứ!

Nhưng mà tôi vẫn phải ngoan ngoãn, cung kính hứa với hần như một a hoàn, sau đó theo tiểu quỷ rời khỏi phòng thay đồ.

* * *

Chẳng hiểu sao tôi với tiểu quỷ lại đi tới sân điền kinh, và "quả bóng vàng" xui xẻo nhất chẳng hiểu sao ném bụp vào đầu tôi.

-Ôi, đau quá, hu hu, đồ khốn nào dám ném bốp tiểu thư...

Tôi xoa cục u trên trán, lại bất mãn chửi, bỗng dưng thấy một gương mặt cười đáng sợ khiến tôi im bật.

Sao mà đen thế, người dùn bóng đá ném vào tôi lại chính là... Mông Thai Từ!

Nụ cười của hần lập tức biến mất khi nhìn thấy Y Đằng đứng sau lưng tôi, đầu lập tức xuất hiện khối đen.

-Tiểu quỷ kia, sao mày lại ở đây? Chẳng phải tao nói rồi sao, đây không phải là nhà trẻ, mày nghe không hiểu tao nói gì à?

He he...

Thánh Y Đằng, để xem cậu đối phó thế nào!

Tôi chẳng nói năng gì, nghĩ bụng: Nếu mà có túi bóng ngô ở đây thì thích,, vừa được ăn vừa được xem kịch...

-Chị ơi, chú kia có bị bệnh gì không, tính tình xấu quá, chúng ta đi thôi! - Ai ngờ Thánh Y Đằng kéo áo tôi, sợ hãi nép ra sau lưng tôi.

-Mày gọi ai là chú hả? Thú cưng, cô tránh ra cho tôi, hôm nay tao không biến thằng tiểu quỷ này thành nhân bánh bao thì không được... - Tôi thấy Mông Thái Từ giận tái xanh cả mặt. Hần xắn tay áo lên định đánh người.

Nhân bánh bao? Thế mà hần cũng nghĩ ra!

Có điều không thể nhìn thằng tiểu quỷ bị đánh được. Tuy hần rất đáng ghét nhưng hần bị biến thành như thế này cũng là vì tôi, tôi không thể bỏ mặc hần...

-Ha ha, Thái Từ điện hạ, trẻ con vô tội mà, anh đừng tính toán với nó.

-Thú cưng, cô cung kính với tôi cũng vô dụng, thằng tiểu quỷ này dám gọi bốp thái tử là chú, tôi không dạy dỗ nó, sau này nó sẽ càng ngang ngược hơn.

Mông Thái Từ đã tóm lấy Thánh Y Đằng, gờ tay lên chuẩn bị đánh hần.

-Hu hu hu... mọi người mau nhìn xem, có người bắt nạt trẻ con, mau tới mà xem này... - Cái tiếng khóc quý quái đó gần như đã tạo ra một vụ nổ trên sân điền kinh.

Mẹ ơi!

Tai tôi sắp điếc đến nơi rồi.

Hắn lại dùng chiêu này? Có thể chơi trò gì mới hơn một chút được không? Nhưng dường như chiêu này rất hữu ích...

-Á, tiểu quý chết tiệt, tao đã đụng vào mày đâu, đừng có kêu lên nữa. Á! - Bàn tay đang giơ lên định đánh của Mông Thái Tử dừng lại giữa chừng.

-Áy? Thái Tử điện hạ, sao anh lại bắt nạt một cậu bé đáng yêu thế này, anh định đánh nó sao?

-A, không phải chứ, ôi, nhìn những giọt nước mắt trên gương mặt nó kia, mới đáng thương làm sao, Thái Tử của chúng ta chắc sẽ không bắt nạt một đứa trẻ con chứ...

-Nghe nói là học sinh mới, lợi hại lắm, mới 8 tuổi đã được đặc cách vào trường cấp 3 rồi, Thái Tử điện hạ chắc là đang chào học sinh mới...

...

Rất nhiều nữ sinh xúm lại xem, Mông Thái Tử thấy hơi mất mặt. Hắn bỏ Thánh Y Đằng xuống, hắn học trường mất nhìn cậu bé.

-Khụ khụ, bọn thái tử thấy thằng tiểu quý đáng yêu nên muốn bế nó thôi. Ha ha ha, sao tôi lại đánh hắn được cơ chứ?

Mông Thái Tử vội vàng thả tiểu quý xuống, còn ra sức xoa đầu hắn, giả bộ thân thiện, cuối cùng không quên chỉnh lại cổ áo của mình.

Cái gã này cứ như thể đang diễn phim thần tượng ấy...

-Đúng thế, em chào các anh các chị, sau này mong mọi người chiếu cố cho em. - Chiêu thức giả bộ đáng yêu của tiểu quý thực sự là quá cao siêu, giọng nói ngọt như mía lùi.

Tiểu quý chết tiệt, cũng may mà tôi chưa ăn trưa, nếu không chắc là nôn ra hết rồi!

-Ha ha, đáng yêu quá, để chị véo một cái nào. Ôi, da nó thích thật đấy, sau này chị sẽ chăm sóc cho em...

-Gương mặt nó giống Hoàng Tử bé, xinh đã lắm!

-Ừ, các anh cũng sẽ thương yêu em!

...

Tôi và Mông Thái tử bị đám con gái điên cuồng đẩy dạt sang một bên. Mông Thái tử vốn luôn cao ngạo, coi mình là trung tâm giờ bị như thế này tức muốn phát điên lên.

-Này, tôi đếm đến 3, đám người kia mau cút cho tôi! 1, 2...

Còn chưa đếm xong, đoàn ngoài đã bỏ chạy như gà, uy tín của Mông Thái tử quả không phải là bốc phét. Ở trường trung học Thâm Điền, đặc tội hắn còn đáng sợ hơn là đặc tội Diêm Vương.

Sân điền kinh tĩnh lặng chỉ còn lại mỗi tôi, Thánh Y Đằng và Mông Thái tử.

-Thái tử đại nhân, Thái tử điện hạ, xin lỗi, em trai tôi còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, anh đừng giận nó! - Tôi cố nặn ra nụ cười quỵn rũ nhất có thể. Kề thức thời mới không chịu thiệt, cứ nói chuyện tử tế với hắn thì hơn.

-Ừm, cũng đúng, người lớn không thêm chấp trẻ con, tha cho thằng tiểu quý đấy. - Mông Thái tử trầm tư gật đầu. - Thế này đi, để thể hiện sự biết lỗi của tôi, thứ bảy này cô đi với tôi tới công viên nước Táo đỏ nhé.

Ngất mắt!

Thế nào là để thể hiện sự biết lỗi của tôi? Rõ ràng là gã Thánh Y Đằng đặc tội với hắn, sao lại bắt tôi đi chơi với hắn? Có điều...

-Công viên nước? Anh cũng tới những chỗ như thế?

-Bảo... bảo cô đi thì đi, cô là thú cưng của tôi, chủ nhân nói gì cũng không được phản đối! - Mông Thái tử lấp bắp, mặt đỏ bừng.

-Áy, lạ thật, sao anh lại đỏ mặt?

-Ai... ai đỏ mặt, 3 giờ chiều thứ bảy, cô mà đến muộn thì chết chắc đấy. Còn nữa, nếu cô muốn đưa thằng tiểu quý chết tiệt này đi thì cũng không vấn đề gì. - Mông Thái tử nói xong thì vội vã bỏ đi, khiến tôi suyt chút nữa thì ôm bụng cười đứt ruột.

Có điều, vì sao phải đưa thằng tiểu quý này đi, chẳng phải Mông Thái tử rất ghét hắn sao?

-Cô định làm "Hong Hạnh vượt tường" sao? - Tiểu quý sau lưng tôi bỗng dưng phun ra một câu.

Gió lạnh ủa tới.

Cốc!

Tôi cốc mạnh lên đầu tiểu quý.

-Cái gì gọi là "Hong Hạnh vượt tường"? Tiểu quý chết tiết đừng có phát biểu linh tinh làm hỏng hình tượng của tôi!

-Nụ hôn đầu của cô chẳng phải cho tôi rồi sao? Bây giờ lại hẹn hò với người đàn ông khác, không là Hong Hạnh vượt tường thì là gì? - Thánh Y Đằng giận dỗi nói.

-Nụ... nụ hôn đầu, sao anh biết đó là nụ hôn đầu của tôi?

Nói xong, tôi vội vàng bịt miệng mình lại. Thế có khác nào chưa đánh đã khai? Có điều hấn quan tâm tới việc tôi hẹn hò với Mông Thái Từ làm gì?

-He he he...

Tôi xoa hai tay vào với nhau, cười đầy âm mưu, lại gần hấn.

-Sao co cười dâm dăng thế hả?

-Anh ghen đúng không? Ha ha ha, sức hút của Bối Tây Mễ tôi lớn thật đấy. Tiểu quý, đừng đau lòng quá, thực ra khi lớn, trông anh cũng đẹp trai ra phết, chỉ cần thay đổi cái giọng điệu nói chuyện lạnh lùng, không chừng tôi sẽ suy nghĩ tới anh...

-Tôi... tôi thêm vào, cô nghĩ nhiều quá đấy. Loại con gái có gương mặt làm hỏng mỹ quan thành phố, thân hình thì như mấy bà thím như cô thì còn lâu tôi mới thích...

-Thánh Y Đằng, không nói hai chữ "bà thím" thì anh chết à!

Cuối mỗi bài đăng mong bạn ấn Thanks để ủng hộ mình nha!

2. Thứ bảy.

Ngược lại với gương mặt sầm sì khó chịu của tiểu quý tôi lại tỏ ra vô cùng hào hứng, dọc đường còn lẩm bẩm hát một bài.

Thời tiết này mà được ngâm mình trong nước thì không còn gì bằng.

-Cô điên rồi à? Hẹn hò với "con khi đỏ" đó mà cô cũng vui thế ư?

Haiz, cái lời lẽ lạnh băng này được thốt ra từ miệng của một thằng nhóc thật khó thích nghi, huống hồ còn là một gương mặt rất đáng yêu, nếu cứ thế thì tôi sẽ bị tâm thần phân liệt mất.

Cốc! Tôi không hề khách khí, gõ mạnh lên đầu hấn.

-Là một đứa trẻ con thì không thể không lễ phép, nếu không mọi người sẽ tưởng là "chị" không dạy "em" cẩn thận!

He he, tôi chỉ có thể nhân lúc hấn biến nhỏ mà bắt nạt hấn, chứ không chờ hấn lớn lên rồi thì tôi chẳng còn cơ hội nữa. Ha ha ha, cứ thế đi!

-Cô là người đàn bà độc ác, tôi cảnh cáo cô, đừng có đánh vào đầu tôi nữa!

Hừ! Lời cảnh cáo của một đứa trẻ con thì có ích gì?

Tôi lườm hấn một cái, ngoáy tay giả bộ không nghe rõ, bước nhanh chân về phía trước, sau đó tôi nghe thấy tiếng "mài răng" của một đứa trẻ con.

Là lá la, ăn chết ngươi, ăn chết ngươi!

Trong lòng tôi vui như tết, tôi hí hửng tìm "khi đỏ", khụ khụ, ý tôi là Mông Thái Từ.

Á? Đó chẳng phải là Mông Thái Từ sao?

Hôm nay hấn mặc một cái áo phông màu bạc rất ngẫu, còn đeo kính đen, trông vô cùng đẹp trai, đứa con gái nào đi qua cũng phải quay lại nhìn hấn bằng con mắt ngưỡng mộ.

Có điều sao bên cạnh hấn còn có một đứa con gái khoảng 7, 8 tuổi với mái tóc công chúa, xinh như búp bê thế nhỉ? Ủm, nếu nhìn kĩ thì hai người có vẻ

giống nhau, chẳng hề đó là con riêng của hấn?

Nghĩ đến đây, tôi bất giác rung mình.

-Thú cưng, sao cô đến muộn thế, làm tôi suốt nửa thì báo cảnh sát! - Mông Thái Từ lao tới véo má tôi, nhưng bị Thánh Y Đằng chặn ngay lại được.

Thằng tiểu quý chết tiết cười với hấn rất ngọt ngào.

-Xin lỗi, chú ơi, vị này nhà cháu thích ngủ nướng, thế nên bọn cháu dậy muộn.

Ngất...

Ai bắt anh phải giải thích thế để trả thù cái cốc đầu của tôi ban nãy!

-Tiểu quý chết tiết, mày gặp ông chú nài đẹp trai như tao chưa? Sau này không được gọi tao là ông chú nữa, nếu không tao sẽ ném mày xuống hồ cá sấu, nghe rõ chưa hả? - Mông Thái Từ giận điên người, hấn bực bội gỡ kính râm xuống, trợn mắt nhìn Thánh Y Đằng bằng đôi mắt xanh lè.

-Hử? Các ông chú bình thường đều không thích tự nhận mình là ông chú mà, thôi được rồi, cháu không làm lộ thân phận của chú nữa.

-Thằng tiểu quý chết tiết này, sao mà nói chuyện khó nghe thế...

-Các anh các chị đều nói cháu đáng yêu mà, bởi vì chú là chú nên mới ghét cháu phải không?

-Mày...

...

Hai cái người này cứ đụng mặt nhau là cãi nhau, bực mình thật!

-Này, này, đừng có cãi nhau nữa, các người coi tôi là người tàng hình à...

-Đàn ông nói chuyện, đàn bà đừng chen vào!

-Đàn ông nói chuyện, đàn bà đừng chen vào! - Hai người này sao tự nhiên lại có thỏa thuận ngầm như thế?

-Sao mày lại học cách nói của tao, trẻ con mà còn gia bộ đàn ông? - Mông Thái Từ bắt mẫn lắc cái đầu nhỏ của Thánh Y Đằng. Thằng tiểu quý đáng thương xanh cả mặt.

-Anh Thái Từ, cậu ấy là ai? Đẹp trai quá! - Cô bé nãy giờ vẫn tò mò nhìn Thánh Y Đằng bắt đầu mở miệng, trên gương mặt bầu bĩnh còn có hai cái lúm đồng tiền, đáng yêu thật.

Trong đôi mắt xanh của Mông Thái Từ thoáng qua một ánh sáng, hấn kéo cô bé ra trước mặt chúng tôi.

-Quên không giới thiệu với hai người, đây là Mông Diễm Tâm, là con gái của dì tôi, năm nay 7 tuổi, thế nào, đáng yêu không? Tiểu quý, anh giới thiệu nó cho mày làm bạn gái, được không?

Là là la...

Con gió thu nhẹ làm một chiếc lá vàng rụng xuống, bay qua đầu tôi và tiểu quý.

Chẳng lẽ hấn định đưa cô bé này tới đây xem mắt Thánh Y Đằng?

Chết mất thôi!

Tuy rằng thằng tiểu quý giờ đã biến nhỏ, nhưng ít nhiều gì hấn cũng 16 tuổi rồi, bảo hấn xem mắt một đứa con gái 7 tuổi? Có điều nghe cũng thú vị ra phết! Ha ha ha...

-Khụ khụ, chị cảm thấy em Diễm Tâm cũng xinh lắm, em có nên suy nghĩ lại không? - Tôi cúi người, thì thầm vào tai Thánh Y Đằng, sau đó nhìn gương mặt cứng đờ của hấn bằng ánh mắt vui vẻ...

Ha ha, buồn cười thật, bỗng dưng lại cảm thấy Mông Thái Từ có một chiêu thật lợi hại, xem tiểu quý đối phó thế nào.

Là là la...

Tâm trạng tôi tốt quá!

-Thú cưng, nhìn cô hôm nay có vẻ vui lắm.. Có phải là cô thích hẹn hò với bốn thái tử lắm không? - Mông Thái Từ khoa chân múa tay.

-Ha ha ha, chúng ta đi nghịch nước đi! - Tôi cũng không trả lời hẳn, chỉ cười cười lấp liếm, sau đó hào hứng lao về phía công viên nước.

Vì lúc này Thánh Y Đằng đang trong bộ dạng một đứa trẻ con nên hẳn và Diễm Tâm chỉ được ở nơi nước nông.

-Anh Y Đằng, em không biết bơi, anh có thể dạy em không? - Diễm Tâm ngồi trên cái phao hình con vịt, đáng yêu nhìn Thánh Y Đằng.

Nhưng Thánh Y Đằng chỉ đứng im một chỗ, không có vẻ gì là đồng ý, điều này khiến Diễm Tâm đáng thương đỏ hoe mắt.

-Này, Thánh Y Đằng, em dạy con bé một tí thì chết à!

Tôi mặc áo bơi bơi qua, cốc đầu hẳn một cái.

-Bà thím, bà cốc đầu tôi một lần nữa thử xem.

Giọng nói của hẳn tuy lạnh lùng, ánh mắt thì nghiêm khắc, nhưng với bộ dạng trẻ con ấy thì chẳng khiến ai sợ cả.

-Người ta thích em, hãy đối tốt với em ấy một tí đi, không chừng lại có một cô bạn gái nhỏ, ha ha ha... - Tôi tiếp tục vui vẻ vỗ đầu hẳn.

Hừ hừ! Dù sao thì giờ tôi cũng chẳng sợ anh, ông trời đối với tôi tốt thật, ha ha ha...

-Bà điên rồi à? Nó mới 7 tuổi!

Cái gương mặt như muôn hóa điên của tiểu quỷ trông thật là đáng yêu.

-Đúng thế, nó mới 7 tuổi, em 8 tuổi, thật là xứng đôi, thanh mai chúc mã, lâu ngày tình cảm sẽ nảy sinh, sau đó là kết hôn, sống với nhau hạnh phúc, ha ha, đẹp quá...

-Bà im miệng cho tôi!

-Hu hu... hu hu... anh Y Đằng không quan tâm tới em, hu hu... -Diễm Tâm thấy chúng tôi cãi nhau, bỏ mặc nó thì bật khóc nức nở, hàng lông mi dài trĩu nước khiến nó trông thật đáng thương.

Phút chốc, những người đứng gần đó đều quay sang nhìn chúng tôi.

-Á, Thánh Y Đằng, mau dỗ nó đi, người ta đang nhìn chúng ta kìa, em định biến chúng ta thành những động vật trong vườn bách thú cho mọi người quan sát hay sao?

Tôi đẩy Thánh Y Đằng tới trước mặt Diễm Tâm.

-Chết tiệt! Em tên là Diễm Tâm phải không? Không được khóc!

-Hu hu... anh Y Đằng, anh dữ quá... hu hu hu... - Bị Thánh Y Đằng quát, Diễm Tâm càng khóc to hơn.

-Này, cậu quát cái gì mà quát, nó chỉ là trẻ con, cậu không biết dỗ trẻ con à? Cái chiêu giả bộ dễ thương của cậu đâu, mau dùng đi.

Cái gã này có ý phải không?

Bình thường chẳng phải hẳn rất được lòng các cô di chú bác, cả các thầy cô giáo và bạn học ở trường đó sao, lần này sao không chịu dỗ dành Diễm Tâm?

Thánh Y Đằng hít sâu một hơi, nhìn tôi một cái, sau đó nở một nụ cười toe toét với Diễm Tâm, dịu giọng dỗ dành:

-Em đừng khóc, anh dạy em bơi, được không?

Diễm Tâm lập tức nín khóc, gạt đầu, còn ra sức hít mũi, thật là đáng yêu quá đi. Bỗng nó ghé miệng hôn lên má phải Thánh Y Đằng một cái.

-Anh Y Đằng, anh tốt thật!

Chặc chặc...

Mặt Thánh Y Đằng chuyển từ trắng sang xanh, từ xanh sang đen, đây là dấu hiệu chứng tỏ hẳn sắp nổi giận.

-Ha ha ha... ha ha ha...

Tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo, nhưng vừa nhìn gương mặt chuẩn bị khóc lần nữa của Diễm Tâm tôi vội nói:

-Đừng có nổi giận, chỉ là trẻ con thôi mà, nếu lại làm nó khóc thì phiền lắm.

Thế là Thánh Y Đằng miễn cưỡng dạy cô bé bơi, tôi đứng cạnh quan sát để tránh xảy ra việc gì. Có điều, tôi nhìn vào chiếc áo phao trên người. Hình như tôi cũng không biết bơi...

-Bà thím, có cần dạy bà không? - Thánh Y Đằng vừa đỡ Diễm Tâm nắm trên cái phao con vịt vừa nói với tôi.

Làm gì có chuyện!

Giờ tôi mới biết thực ra tuổi của hấn cũng ngang tuổi tôi, thế mà còn dám gọi tôi là bà thím!

-Không thêm!

Tôi quay đầu đi, mặc kệ hấn.

-Ha ha ha, thú cưng, để tôi dạy cô bơi nhé, thằng tiểu quý này không đỡ nổi cô đây, ha ha...

Bụp bụp...

Cùng với bọt nước tung tóe khắp nơi, tôi bị Mông Thái Tử vừa ở khu nước sâu bơi sang bể thốc lên.

-Á, anh định làm gì?

-Anh định làm gì?

Mộng giọng nói lạnh lùng khác vang lên.

-Tao bế cô ấy sang bên kia học bơi, thằng tiểu quý này cứ ở đây nuôi dưỡng tình cảm với Diễm Tâm đi - Mông Thái Tử thản nhiên ngẩng đầu lên, để lộ hàm răng trắng đều như bắp.

Mẹ ơi!

Mông Thái Tử cười trần, tôi có thể cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ người hấn, và cả lồng ngực đang đập phồng theo từng hơi thở của hấn nữa, mặt tôi đỏ bừng lên rồi.

-Thả cô ấy xuống.

Khí thế toát ra từ thân hình nhỏ thó của Thánh Y Đằng không hề thua kém Mông Thái Tử cao to.

-Tao không thả!

...

Hai người bắt đầu trợn mắt lườm nhau.

Tôi đáng thương trở thành khối thuốc, bị Mông Thái Tử ôm trong lòng không dám cử động, suýt chút nữa thì đã bị ánh mặt trời hong khô, ôi sao mà thê lương!

-Tôi khát quá, có thể đi uống cái gì trước được không..

Vì mạng sống của tôi, tôi luống cuống đề nghị.

Cuối mỗi bài đăng mong bạn ấn Thanks để ủng hộ mình nha!

3. Thế là chúng tôi tới khu ẩm thực của công viên nước. Nhưng giọt nước còn đọng trên tóc Mông Thái Tử nhỏ tong tỏng xuống chiếc áo phông mà hấn mặc bừa lên người, hấn uể oải ngồi xuống cái ghế ở sát cửa sổ, đưa cho tôi một chai nước cam.

Tôi nhấp một ngụm nước.

Khụ khụ, chắc chắn là hấn đang định quyến rũ tôi, Bối Tây Mễ, mày phải bình tĩnh, phải bình tĩnh!

-Thú cưng, đây là lần chơi vui nhất trong cuộc đời tôi đấy, xem ra cô làm thú cưng cũng được ra phết, có giá trị lắm.

Bốc khói...

Chỉ nghe câu trước còn thấy được, sao cái câu sau... thế nào là "có giá trị"? Nghe cứ như là sản phẩm giảm giá ở siêu thị ấy! Phát điên lên được...

-Ấy? Thánh Y Đằng đâu không thấy nhỉ?

Tôi nghĩ chuyện chủ đề thì tốt hơn, để đỡ tức điên lên vì hấn.

Cái...

Gọi cái tên này cứ thấy quái quái làm sao!

Nhưng giờ tôi chỉ biết hấn không phải là tiểu quý, ngoại hình thực sự của hấn cũng được coi là đẹp trai, trời không thể cứ gọi hấn là tiểu quý này, cậu bé kia được...

Ôi, mệt thật!

-Anh Y Đằng, anh chờ em với...

Không lâu sau, Diễm Tâm theo sau Thánh Y Đằng từ phòng thay đồ của nam chạy ra.

Làm ơn đi! Chẳng nhẽ con bé theo vào tới tận phòng thay đồ nam? Chết mất... trẻ con bây giờ bạo thế!

-Diễm Tâm, cẩn thận chứ!

Diễm Tâm hấp tấp quá nên thân hình nhỏ bé giẫm phải chiếc váy công chúa của mình, thế là ngã nhào về phía trước.

Trong những câu chuyện cổ tích, chắc chắn lúc này hoàng tử sẽ xuất hiện để cứu tiểu công chúa, thế là Thánh Y Đằng tiện tay đưa ra ôm lấy công chúa Diễm Tâm xinh đẹp...

N giây sau.

Tôi vừa ngáp vừa nhắc nhở công chúa Diễm Tâm vẫn còn đang đỏ mặt.

-Em Diễm Tâm, anh Y Đằng của em đi nhà vệ sinh, em mau sang đây uống sữa đi.

-Ồ... mặt em đỏ quá, lúc nãy anh Y Đằng đỡ em trông thật đẹp trai! Sau này lớn lên, nhất định em sẽ cưới anh ấy, chị ơi, chị thấy được không?

Á khẩu.

Công chúa Diễm tâm chẳng nhẽ lại thích Thánh Y Đằng thật?

Đúng là tạo nghiệt...

-Được thôi, anh sẽ giúp em theo đuổi nó, bắt nó cưới em... - Mông Thái Tử vỗ ngực, thề thốt với Diễm Tâm.

Trán tôi lập tức xuất hiện mấy sợi khói đen.

-Thú cưng, cô thấy ý của tôi thế nào? Ha ha ha, hai người chúng ta làm phụ huynh để quyết định chuyện hôn sự này hé... Nào chúng ta cạ ly!

Cạ ly cái đầu anh!

Này này này, tay của hấn bị tàn phế rồi hay sao? Sao cứ khoác lên vai tôi vậy, như thế trông thật là mờ ám!

Tôi thận trọng định bỏ tay hấn xuống, không ngờ Mông Thái Tử phát hiện ra, hấn lườm tôi một cái rồi dùng giọng điệu siêu nguy hiểm hỏi tôi:

-Cô muốn dịch tay tôi ra hả? Tôi là chủ nhân của cô đấy, chẳng nhẽ cô muốn chống đối tôi sao? Xem ra cô vẫn chưa giác ngộ ra nhỉ?

-Ha ha, ha ha ha, không đâu, không đâu...

Tôi ừ rụt tay về đặt lên đùi. Bối Tây Mễ, tao coi thường mày, đứng trước thế lực độc ác đã khuất phục, mày phải đứng lên đấu tranh tới cùng mới đúng chứ...

-Lại đây!

-Hả?

-Trên trán cô có nhiều mồ hôi quá, lại gần đây để tôi lau cho!

Chưa kịp phản ứng lại, tôi đã thấy một bàn tay cầm một chiếc khăn thơm mùi nước hoa lau trên trán tôi, đôi mắt màu xanh của hấn nhìn tôi chăm chú, chiếc khăn tay thoang thoang mùi hương...

Khụ khụ!

Khăn tay...

Tôi có nhìn nhầm không? Trên người Mông Thái Tử mà cũng có thứ này sao?

-Hử, đây là khăn tay sao?

-Hình như là... tóm lại không biết là con bé nào nhét cho tôi, tôi thấy cũng được nên để lại dùng.

Một đám quạ đen đang vẫy cánh bay qua đầu tôi, bay về nơi xa lắm.

Còn tưởng là phát hiện ra một mặt người khác không biết của Mông Thái tử, thật đáng tiếc...

* * *

-Bỏ tay của anh ra khỏi người con gái của tôi! - Bỗng dưng, tôi cảm giác sau lưng có một đám mây đen. Người có thể nói với giọng điệu lạnh lẽo của băng đá ngàn năm này chỉ có thể là...

Tôi quay phắt người lại mái tóc màu vàng kim ướt nước, gương mặt lạnh lùng đẹp trai, chiếc áo sơ mi đen bằng lụa khiến thân hình cao ráo của hắn càng trở nên tuấn tú, đôi mắt màu hổ phách tỏa ra tia sáng lạnh lẽo và quyền rũ.

Lúc nào...

Thánh Y Đằng lại biến thành người lớn rồi? Hơn nữa dường như là hắn đã có chuẩn bị từ trước, nên mang theo một bộ quần áo để thay.

-Ranh con, mày đang nói chuyện với tao sao? Cái gì mà người con gái của mày? Cô ta là thú cưng của tao! - Mông Thái Tử không những không buông tôi ra mà còn đặt mạnh "móng vuốt" lên thắt lưng tôi.

Đúng vào lúc này...

Bụp!

Sự việc xảy ra quá thần tốc, có lẽ chỉ một giây sau, tôi đã bị Thánh Y Đằng ôm trọn vào lòng, còn Mông Thái Tử thì tròn tròn mắt kinh ngạc, dường như không dám tin những điều này.

-Này, thằng ranh, mày thế là có ý gì? Muốn cướp cô gái từ trong tay Mông Thái Tử tao sao?

Mái tóc đỏ rực của Mông Thái Tử dường như đang bốc cháy.

-Cô ấy vốn là của tao.

Thánh Y Đằng nhún vai.

-Ôi trời ơi, hai người này, cái gì mà của anh của tôi, tôi là người cơ mà, các người không thể giành giật tôi như một món đồ được, phải hỏi ý kiến của tôi trước chứ.

Tôi thực sự không nhịn được nữa, hai người này chẳng tôn trọng nhân quyền của tôi chút nào, ném tôi sang một bên, thật là quá đáng!

Nhất là cái gã xấu xa Thánh Y Đằng, rốt cuộc là dây thần kinh nào của hắn không bình thường, chạy ra đây dọa người, nói tôi là người con gái của hắn, tôi ghê chắc là hắn đang muốn trả thù tôi đây mà...

-Được, thú cưng, cô nói đi, người đàn ông này là ai?

-Anh ấy...

Tôi vừa định phủ nhận toàn bộ quan hệ với Thánh Y Đằng thì tai tôi bỗng nóng bừng lên, lời cảnh cáo nhỏ vang lên bên tai tôi:

-Lần trước cô đã hứa với tôi rồi, không được từ chối bất cứ việc gì tôi bắt cô làm, bây giờ cô phải nói với con khi đó này... tôi là bạn trai cô.

-Bạn trai? Anh... Chẳng phải anh rất ghét tôi sao?

-Đừng có tưởng bở, tôi chỉ không thích con khi đó này mà thôi..

-Nhưng... anh không thích thì liên quan gì tới tôi? Với lại anh mà bắt tôi nói thế thì liệu có đối phó được với anh ta không?

-Xem ra cô cũng giống y như con khi này, ngu si... Cô chỉ cần làm theo lời tôi là được rồi! Nếu không tôi sẽ hôn cô trước mặt mọi người.

Đồ xấu xa, lúc nào cũng uy hiếp tôi, hơn nữa sao hắn cứ phả hơi vào vai tôi thế, nóng quá, nóng quá, đỉnh đầu tôi sắp bốc hơi rồi...

-Các người dám thì thầm thân mật trước mặt tôi, chán sống rồi sao? - Mông Thái từ nỗi trăn lòi đình, quát lớn. - Thú cưng, thằng ranh con này là ai?

-Anh... anh ấy là bạn trai tôi. - Tôi miễn cưỡng nói bé xú.

-Cái gì? Không thể nào, tuyệt đối không thể! Thú cưng, lừa dối chủ nhân thì hậu quả sẽ thê thảm lắm đấy, cô đừng có lừa tôi! - Gương mặt Mông Thái Từ đanh lại, chiếc ly thủy tinh trong tay vang lên tiếng vỡ.

Đáng sợ quá đi mất!

Tôi lắp bắp:

-Tôi... tôi...

-Người đẹp, tối nay anh đặt bàn ăn rồi, chúng ta cùng ăn tối nhé. - Thánh Y Đằng nói, vòng tay siết chặt eo tôi. trong ánh mắt hắn nhìn tôi tràn đầy sự dụ dỗ khiến trái tim tôi gần như tê dại, cứ như là thuốc độc, lan dần ra khắp naoc bộ tôi...

Tôi máy móc gật đầu.

-Á, á, tức điên mất thôi, thằng ranh con, bốn điện hạ nhất định sẽ điều tra ra thân phận của mày, tới lúc đó tao sẽ không tha cho mày đâu!

Giọng nói của Mông Thái Từ càng lúc càng xa, khi tôi tỉnh hồn lại thì tôi với Thánh Y Đằng đã ngồi trong một nhà hàng cao cấp rồi.

Cuối mỗi bài đăng mong bạn ấn Thanks để ủng hộ mình nha!

4. Nhà hàng này thật dễ chịu và ấm áp, sô-pha bọc vải màu trắng sữa, nền nhà được lát kiểu gạch cổ, tường được trang trí bởi những bức tranh hình hoa hướng dương, không xa còn có một dòng suối với tiếng nước chảy róc rách.

-Sao anh vô duyên vô cớ mời tôi ăn cơm?

-Đừng có nói nhiều.

Giọng nói của Thánh Y Đằng nghe có vẻ không vui.

Lúc này,một tiếng nhạc du dương cất lên, tôi nhìn theo hướng phát ra tiếng nhạc, trên chiếc ghế đá cạnh đó là mấy cô gái xinh đẹp mặc váy voan màu trắng đang chơi đàn hạc cầm, và tôi đột nhiên phát hiện, cả phòng ăn này chỉ có tôi và Thánh Y Đằng!

-Việc làm ăn của nhà hàng này sao mà kém quá vậy, có phải vì đồ ăn không ngon không, chúng ta đi mau thôi... - Tôi thì thầm nói bằng giọng mà chỉ hai người mới nghe được.

-Đồ ngốc, tôi bao cả nhà hàng rồi, đương nhiên là không còn ai khác!

-Bao rồi?

Tôi không kiềm chế được, buột miệng kêu lên, nhìn ánh mắt kì quái của mấy người phục vụ, tôi mới hạ thấp giọng nói:

-Đồ phá gia chi tử, tôi nói cho anh biết, trên người tôi chỉ có chưa đầy 100 tệ, ăn cho sướng miệng vào rồi bị giữ lại làm khổ sai đấy!

Với lại, hắn là con trai của đồng nghiệp của bố, mấy ông đồng nghiệp của người bố nghèo rất mừng tôi của tôi thì đương nhiên cũng nghèo rất mừng tôi rồi, gia cảnh không giầu có gì lại còn xa xỉ như thế...

Chắc chắn là đồ phá gia chi tử!

-Tiền tôi trả rồi, còn nữa, dừng ngay những tưởng tượng bát nháo trong đầu cô đi, tiền của tôi đều do tôi tự kiếm đấy!

-Tự kiếm? - Tôi hồ nghi nhìn hắn, trong đầu xuất hiện cảnh tượng hắn dùng chiếc chìa khóa vạn năng để mở cửa nhà tôi. - Trời ơi, tôi không thèm ăn thức ăn mu bằng tiền ăn trộm đâu. Hu hu, tôi không muốn mình cũng xấu xa, nhơ bẩn như anh...

-Cô nói huyền thuyên cái gì vậy? Tiền của tôi kiếm được là do chơi cổ phiếu, không muốn ăn thì rút ra ngoài cho tôi...

Đôi lông mày cau tít lại của Thánh Y Đằng có khi phải kẹp chết được mấy con muỗi, biểu cảm của hắn thật là khó chịu.

Ọc ọc ọc...

Lúc này, cái bụng vô dụng của tôi lại kêu òng ọc.

Thế là khoe miệng của người đối diện khẽ nhếch lên, để lộ một nụ cười hoàn hảo.

Hắn...

Thánh Y Đằng đang cười với tôi!

Tôi thần thờ nhìn hắn. Đây là nụ cười đẹp nhất mà tôi từng gặp, nó giống như trà xanh, tỏa hương thơm thoang thoảng dễ chịu, dịu dàng đi vào trái tim tôi...

-Đồ con gái khó chịu! Phục vụ, mang thức ăn lên đi... Bắt đầu từ món chính, cô nàng này đói tới mức không chờ được nữa rồi! - Thánh Y Đằng lắc đầu, dặn dò phục vụ mang thức ăn lên.

Ngất mất thôi.

Thế nào gọi là "không chờ được"? Nói cứ như tôi là quý đầu thai không bằng!

Tôi bắt mắt chu miệng, tỏ ý phản đối.

Nhưng khi món cá hồi nướng kiểu Pháp thơm lừng được mang lên, tôi lập tức cầm dao nĩa, thưởng thức ngon lành.

Món điểm tâm cuối cùng là bánh Tiramisu. Ha ha, đây là món mà tôi thích nhất, vị đắng của cà phê, mùi thơm của bánh gato, vị đậm đà của socola, ngon quá đi mất...

-Đồ đàn bà, lau kem dính trên miệng đi!

-Hử?

Tôi ngần ngừ ngẩng đầu lên khỏi đĩa thức ăn ngon, một bàn tay đưa ra trước mặt tôi, thô lỗ lau miệng cho tôi.

-Đau, đau, đau! Sao anh không biết thương hoa tiếc ngọc gì thế?

Ôi trời ơi...

Bao nhiêu thiện cảm tôi dành cho hắn ban nãy tan biến hết rồi, bởi vì hắn là một gã siêu xấu xa, một kẻ không chút dịu dàng!

Thật là... sao biến thành người lớn lại khỏe thế, mau biến nhỏ lại đi để tôi còn bắt nạt chứ! Ấy... đúng rồi, lần này sao được lâu thế rồi mà hắn chưa biến nhỏ lại nhỉ?

-Này, anh trong cái ngoại hình này hai tiếng đồng hồ rồi đấy, sao lần này lâu thế mà vẫn chưa biến lại? - Thấy sắc mặt hắn không bình thường, tôi đành phải tự lẩm bầm để chuyển chủ đề. - Không biết Mông Thái Tử thế nào, hôm nay trông hắn có vẻ rất giận dữ...

Bàn tay của Thánh Y Đằng dừng lại trên miệng tôi, sắc mặt vô cùng khó coi, hắn bóp chặt cằm tôi, nâng đầu tôi lên nhìn về phía hắn.

-Cô ghét tôi hả?

-Hả?

-Cô thích cái con khi đồ đó và ghét tôi sao?

-O...

-Thôi bỏ đi, tóm lại là tôi cũng chẳng bận tâm! - Hắn buồn bã buông tay ra, lạnh lùng nói.

Ngất mất...

Hắn nói không bận tâm mà sao còn giận thế?

-Đâu có, tôi đâu có ghét anh, anh đẹp trai như thế, lại biết biến qua biến lại, giống như kim cương biến hình vậy... Trong đôi mắt lạnh lùng của hắn, tôi lấp bắp khen hắn, cảm thấy miệng mình khô không khóc, thế là tôi cầm cốc nước trên bàn, uống một hơi.

Ấy?

Sao trước mắt tôi lại xuất hiện nhiều ngôi sao thế này, ha ha, chúng còn đang xoay tròn, xoay tròn...

-Chết tiệt, đó là Brandy, phục vụ, anh làm gì thế hả? Không biết cô ấy là học sinh trung học sao? Sao anh lại mang rượu ra đây?

Thánh Y Đằng, ha ha ha, sao gương mặt anh lại giống con heo thế nhỉ, còn biến thành quái thú ba đầu nữa? Hử, không đúng, là sáu đầu mới đúng, hi hi, thì ra anh không phải chỉ là kim cương biến hình mà còn là yêu quái, yêu quái.

-Đồ con gái kia, cô tỉnh lại đi, tỉnh lại... Á, cô nôn vào đâu thế? Cái áo sơ mi này là hàng limited đấy... Đúng là đồ ngốc, tưởng đó là nước hay sao mà uống ừng ực thế hả...

* * *

Hu hu, đau đầu quá, sắp nổ tung ra rồi..

Tôi ôm đầu trời mình, đập vào rèm mắt tôi là thân hình bán nuy của một cậu bé trên chiếc sô-pha bên cạnh, nhìn lên trên, đó là một gương mặt nhỏ xinh đẹp, đôi môi mỏng màu hồng phấn, hàng lông mi cong vút,như chẳng hoàng tử đang ngủ say, đẹp như trong truyện cổ tích!

Ôi trời, xem ra Thánh Y Đằng lại biến thành tiểu quý rồi.

Á...

Nhớ ra rồi, hôm qua sau khi rời khỏi công viên nước, tôi với Thánh Y Đằng cùng đi ăn tối, sau đó tôi uống một cốc "nước"... hu hu, không phải, đó hình như là rượu!

Nhìn ra xung quanh. Ừm, là nhà tôi, vẫn may, vẫn may, nhưng khi tôi lật chăn ra định xuống giường thì phát hiện mình đang mặc đồ ngủ..

Chẳng nhẽ?

hu hu hu, Thánh Y Đằng, đồ xấu xa, anh nói đi, anh làm gì với tôi hả? Tôi tóm lấy cái gối ném về phía ghế sô-pha.

Thật là quá đáng!

Sự trong sạch của tôi..

-Hử? - Gã tiểu quý lười biếng vươn vai một cái, nhìn tôi bằng ánh mắt vô tội.

- Vì sao tôi lại mặc đồ ngủ?

-Ồ, tôi thay giúp cô mà! Có sao... - Gã tiểu quý khoanh tay lại, thản nhiên trả lời.

-Hu hu hu, sao anh có thể độc ác như thế? Anh bảo tôi sau này làm sao mà nhìn mặt người khác được, hu hu ... tôi phải đi làm tu nữ, tôi phải lên núi làm ni cô...

-Stop! Đừng có quậy nữa, tôi bảo bà thím hàng xóm thay cho cô!

Gã tiểu quý không chịu được bịt tai lại, nói thật.

-Thật không?

Trên mặt tôi vẫn còn hai hàng nước mắt, tôi hỏi lại lần nữa, cho tới khi hắt gạt đầu rồi mới tin.

-Sao anh lại ngủ ở phòng tôi? - Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt cảnh giác.

-Tôi qua cô nôn suốt, làm sao tôi không chăm sóc cô được? Đúng là đồ đàn bà không biết điều!

-Ồ, lần sau đừng có hờ một chút là chạy vào phòng tôi! - Miệng nói vậy nhưng trong lòng tôi vẫn thấy rất ảm áp. Tôi buộc tóc cẩn thận, định xuống giường đi đánh răng cho hết mùi rượu còn sót lại hôm qua.

Ui cha.

Từ phòng vệ sinh đi ra, tôi giẫm phải một vật thể không rõ nguồn gốc, suýt thì trượt chân ngã, cúi đầu nhìn xuống, thì ra là một cái chai Côca, trên còn có hình ảnh "Nhật Thần đại nhân" đẹp trai của tôi.

Hu hu..

Từ khi sống chung với gã tiểu quý này, hình như đã lâu lắm rồi tôi không quan tâm tới tin tức về "Nhật Thần đại nhân" nữa. Tôi đúng là một fan kém cỏi!

Thế là tôi bắt đầu lờ gã tiểu quý ra trút giận.

-Anh lại uống trôm Côca trong tủ lạnh, thật là không biết điều, giờ anh đang ở nhờ nhà người khác, anh có biết không hả...? -Chưa nói xong, tôi đã tròn mắt, bởi vì tôi phát hiện gã tiểu quý đang biến lớn dần, lớn dần...

-Chuyện gì hả?

Tôi nhìn Thánh Y Đằng, rồi lại nhìn chai Côca trong tay, hình như... hần có thể biến lớn lên là nhờ uống Côca Nhật Thần, một sản phẩm mới của tập đoàn Sun?

-Trời ơi! Côca... anh chỉ cần uống Côca là biến lớn lên được đúng không?

-Ừm, hình như là thế...

Thánh Y Đằng nuy nửa thân trên, ánh mắt thoảng tới đi khi nhìn vào chai Côca.

-Thế thì còn chờ gì nữa? Chúng ta ra siêu thị đầu đường mua hết Côca về, sau này anh có thể biến lớn bất cứ lúc nào... - Tôi vui vẻ kéo cánh tay hần, lao ra ngoài cửa.

-Bối Tây Mễ, cô định kéo tôi ra ngoài như thế này sao?

Cái gì?

Tôi quay đầu lại, sau đó hét lớn...

Thánh Y Đằng gần như nuy hoàn toàn trước mặt tôi! Chắc chắn là vì hần biến lớn nên... quần áo trên người hần đều rách ra cả, đến cả quần cũng biến thành nhò xú!

Nhân lúc bà thím hàng xóm còn chưa nhìn thấy, tôi vội vàng đẩy hần vào nhà.

Phù...

Nguy hiểm quá! Nếu bà thím hàng xóm nhìn thấy thì chắc chắn bà ấy sẽ tưởng tôi đưa con trai về nhà, còn... còn gì gì... với hần nữa! Đến lúc đó thì danh dự của tôi sẽ mất sạch, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết!

Thế là tôi chờ Thánh Y Đằng thay quần áo rồi cả hai mới đi siêu thị.

Trên đường đi, ai đi qua cũng quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ, cả đồ kị, tôi phỏng mũi vui vẻ, tìm đập thỉnh thịch, xem ra đi ra ngoài với hần cũng hay phết!

Để xác định rốt cuộc loại Côca nào có thể khiến hần biến to, chúng tôi mua mỗi loại vài chai, toàn bộ khiến trong ví của tôi hết hần, đau lòng quá...

Nhưng ai bảo tôi gây cái họa này, khiến Thánh Y Đằng biến nhỏ?

* * *

Tối hôm đó, trời nổi gió to, căn phòng chung cư của tôi chìm trong ánh đèn ấm áp.

-Uống thêm một lon nữa đi má

-Đồ đàn bà chết tiệt, cô muốn mưu sát chồng mình hả? Bắt tôi uống lon nữa thử xem? Á...

-Thầy giáo vật lý nói rồi, thí nghiệm phải tìm kiếm nhiều số liệu, nếu không sẽ gây ra sai lầm!

-Tôi đã uống liên tục 9 lon rồi...

-Hả? 9 lon sao? Sao tôi chỉ ghi có 3 lon nhỉ?

-Cô có tỉnh phải không? Nếu tôi uống Côca mà chết thì cô phải chết theo đấy...

-Ha ha ha, đừng lo, bên cạnh có một bệnh viện thú y, lần trước Cục Xương ăn nhầm đồ thiêu, tôi cũng đưa nó tới đó rửa ruột!

-Câm miệng!

...

Cuối cùng chúng tôi phát hiện hình như chỉ vó loại Côca của tập đoàn Sun là có thể khiến Thánh Y Đằng biến lớn, ha ha, không ngờ Côca do "Nhật Thần đại nhân" nhà tôi chế tạo lại có công hiệu thần kỳ như thế...

Đúng là quá lợi hại!

—

Chương 5: Chương 4

1.Sáng sớm hôm sau, tôi và Thánh Y Đằng ăn xong bữa sáng, rồi một trước một sau đi đón xe buýt.

Thật may là trên tuyến buýt 159 hôm nay đặc biệt ít người. Nhìn gương mặt phúng phính của Thánh Y Đằng bên cạnh, tôi bất giác nhớ lại chuyện tối qua, gương mặt thoảng ửng đỏ. Thực ra cái gã này cho dù là lớn hay nhỏ, trông đều rất đẹp trai.

-Bà thím, xuống xe rồi.

Tôi cảm giác có một bàn tay nhỏ vỗ lên mặt mình.

Lại gọi tôi là bà thím? Hừ, tạm thời không chấp, tôi vươn vai, lau nước dãi bên khóe miệng, theo sau lưng hấn chuẩn bị xuống xe.

Trượt...

Không cẩn thận, lại đang ngái ngủ nên tôi hụt chân, ngã xuống bậc của xe buýt.

Chết rồi! Lần này chân tôi chắc chắn sẽ bị trọ, á á á!

Ấy?

Không bị ngã, cũng không bị trọ chân, tôi chỉ đang đứng với tư thế nghiêng 45 độ, đùi tôi hình như bị cái gì đó giữ lại.

-Cô không thể bót gây phiền phức cho tôi được hả? - Bên cạnh tôi vang lên tiếng thở dài.

Cúi đầu, tôi thấy một đôi mắt màu hổ phách đang nhìn mình. Sau 10 giây khựng lại, một cái tát bay về phía hấn.

-Khốn nạn, tay của anh đặt vào đâu thế hả?

Trên gương mặt nhỏ trắng ngần của gã tiểu quý lập tức xuất hiện vết ngón tay đỏ lựng, gương mặt hấn tối sầm lại, hấn giận dữ lao về phía trước, không thèm nhìn tôi một cái.

-Tôi xin lỗi, ai bảo anh đặt tay lên đùi tôi? Tôi biết là anh muốn cứu tôi, lại vì thấp quá nên không với tới tôi được, thế nên đành phải ôm đùi, nhưng mà người ta ít nhiều gì cũng là thiếu nữ, biết xấu hổ mà!

Tôi chạy đuổi theo gã tiểu quý vẫn lặng thinh nãy giờ, trên mặt còn hấn vết ngón tay, rõ ràng là cảm thấy mặt hấn càng đen hơn.

-Này...

Thật nhỏ mọn!

Hừ, không đếm xỉa gì tới tôi thì thôi, chẳng nhẽ tôi lại phải khẩn cầu anh? Thế là tôi ý mình chân dài, giận dữ bước thật nhanh, bỏ hấn lại sau lưng.

-Đồ xấu xa, tôi nghĩ chắc Thượng Đế cũng ghét cái tính cách lạnh lùng của anh nên mới biến anh thành tiểu quý để trừng phạt anh. Hừ hừ, tối nay nhất định tôi sẽ ném Cục Xương vào chấn anh, để nó cắn chết anh! Cắn chết anh đi!

Tôi giận dữ đi trước, nhưng phát hiện ra có một khối màu đỏ đang di chuyển về phía tôi.

Á á, lại là kẻ khó ưa Mông Thái tử.

Mặc chiếc áo phong màu đỏ, trông hấn chẳng khác nào một đốm lửa, vừa "cháy rực" vừa phóng về phía tôi.

Không được, không được, nhất định phải trốn đi, không được để hấn nhìn thấy tôi, nếu chọc vào hấn thì sẽ "dẫn lửa lên người".

Tôi trốn!

Tôi phải trốn!

-Thú cưng? Thú cưng Tây Mễ? Bối Tây Mễ...

Ngất mất!

Đã trốn vào sau thùng rác rồi mà hấn còn tìm thấy tôi! Có phải là hấn lấp máy theo dõi trên người tôi không?

-Ha ha, là Mông Thái tử à, tình cờ quá.

-Cái gì mà "tình cờ", tôi tới đây chờ cô đấy. Cô trốn sau thùng rác làm gì? Chẳng nhẽ... chẳng nhẽ cô không muốn nhìn thấy tôi? Hừ?

Đúng, Thái Tử thật là thông minh!

Tôi không muốn nhìn thấy anh, thì sao nào?

Nhưng nếu tôi nói thế, cái gã Thái tử ngang ngược, tính tình nóng nảy này chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, chắc chắn hấn sẽ bắt lấy tôi, tron mắt nói:

-Thú cưng, cô nghe cho rõ đây, cô còn nợ tôi 100 nghìn tiền sửa xe, trước khi trả hết nợ, cô là thú cưng của bốn thái tử đấy!

-Ha ha, đâu có, tôi chỉ đi vứt rác thôi, vứt rác thôi!

-Thật không? - Mông Thái Tử nhìn tôi nghi ngờ, cau mày, đặt "móng vuốt" lên vai tôi, sa sầm mặt nói. - Cái thằng lạnh lùng hôm qua là ai? Thú cưng, phản bội tôi sẽ có hậu quả nghiêm trọng lắm đấy, mau nói nó là ai?

Ngắt thêm lần nữa!

Cái gì mà phản bội? Nói cứ như thể tôi là loại con gái xấu xa bắt cá hai tay vậy...

-Mau trả lời tôi!

Đức mẹ Maria ơi, mau cứu con với, con mà cứ bị hấn lắ như thế này thì đầu con sẽ đứt khỏi cổ mất thôi!

-Sao cô cứ lắ đầu thế hả, mới uống thuốc lắ à?

Không phải tôi đang lắ đầu mà là anh đang ra sức lắ người tôi đấy chứ!

Không được, nếu cứ bị hấn lắ như thế này tiếp thì tôi sẽ điên mất, tôi phải tự cứu mình! Thế là tôi dùng hết sức lực của toàn thân, đẩy Mông Thái Tử ra, chạy điên cuồng.

-Đồ thú cưng chết tiệt, dám chạy à, cô chết chắc rồi!

...

Ha, tôi không chạy thì mới chết ấy!

-Người đằng trước kia, mau giúp tôi giữ con nha đầu "cỏ dại" kia lại. Giữ lại, bốn Thái tử sẽ tặng mỗi người một cái điện thoại mới nhất...

Bỉ ối!

Lại còn lấy vật chất ra để cám dỗ người khác nữa chứ, quá đáng!

Hu hu, cái bọn thấy tiền là sang mắt ra này quả nhiên đã bao vây tôi lại. Hừ, Bối Tây Mễ tôi tuyệt đối không khuất phục đâu!

Tôi chạy sang hướng khác, cho tới khi hết đường để trốn mới dừng lại.

Thở hổn hển, lau cái trán ướt mồ hôi, tôi thấy Mông Thái tử tách đám người ra, đi từng bước về phía tôi, trên mặt là nụ cười đắc ý.

-Thú cưng, cô không thoát khỏi lòng bàn tay của tôi đâu, ha ha ha...

Oa oa, bị hấn bắt được thì chắc chắn sống không bằng chết, đã thế tôi bất chấp. Tôi thấy bên cạnh có một cái thang mà mấy bác thợ để lại sau khi quét vôi tường, thế là tôi trèo lên như một con khỉ.

-Cô... cô xuống đây cho tôi!

Tiếng hét như sấm vang lên.

Trời ơi!

Sao mà chân tôi run thế này. Hu hu hu, nó đang mềm ra, chân tôi mềm nhũn ra, nhưng còn sinh mạng, sinh mạng mới là quan trọng nhất!

Nắm chặt tay, tôi kiên định nói:

-Tôi không xuống đâu, tôi... thích trên này. A, nhìn từ đây thấy phong cảnh trường mình đẹp quá.

Nói xong, tôi còn tạo một tạo hình kinh điển của Hoa Tiên Tử.

-Cẩn thận, ngã đấy...

Đúng lúc đó, chân tôi nhẹ bẫng, tôi ngã xuống khỏi cái thang. Phút chốc, trong não tôi xuất hiện một câu nói - lần này thì chết chắc rồi!

Hu hu hu...

Hy vọng là đầu không rơi xuống trước, nếu không thì tôi toi thật, vốn dĩ thân hình đã chẳng đẹp, nếu không còn gương mặt thì biết làm thế nào?

-Cục cung, em không sao chứ?

Một giọng nói ấm áp vang lên trên đầu tôi.

Tôi hoảng hốt mở mắt ra. Đập vào mắt tôi là một gương mặt đẹp trai, dưới ánh mặt trời, nó sáng chói như gương mặt của thần mặt trời Apollo, tôi nghe thấy tiếng trầm trồ của các bạn nữ xung quanh.

Thánh Y Đằng!

Gã này biến lớn vào lúc này chẳng phải sẽ gây phiền phức cho tôi sao?

Tôi bực bội lườm hắn, nhưng hắn giả bộ như không trông thấy, diu tôi đứng lên, sau đó liếc ánh mắt lạnh lùng về phía đám người đang đứng xem, dường như đang trách cứ bọn chúng vì đã giúp đỡ Mông Thái Tử.

-Này, thằng ranh con, mày dám chạy tới địa bàn của tao, muốn chết phải không?- Quà nhiên, mông Thái Tử giận dữ quát lớn.

-"Khi đỏ", không ai nói với mày là đáng vẽ của mày trông rất nực cười sao?

Thánh Y Đằng bắt đầu công kích bằng "miệng lưỡi độc địa" của hắn.

-Mày dám gọi tao là khi? Ô, hôm nay tao không dạy dỗ thằng ranh này thì tao không còn là Mông Thái Tử nữa... - Mông Thái Tử xắn tay áo lên, vung ra một nắm đấm, nhưng Thánh Y Đằng tránh được.

Thánh Y Đằng lạnh lùng nhìn hắn, nói:

-Chỉ những kẻ kém cỏi mới sử dụng bạo lực.

Cái gã này nói năng ngày càng độc địa!

Không được, tôi không muốn trở thành tiêu điểm của trường Trung học Thâm Điền đâu, phải mau chóng ngăn hai người họ lại, để tránh tình hình càng lúc càng nghiêm trọng!

Thấy Mông Thái Tử lại giận dữ lao tới Thánh Y Đằng, tôi vội vàng chắn trước ăntj hắn.

-Đừng có đánh nữa!

Bụp một tiếng, nắm đấm của Mông Thái Tử dừng lại chỉ cách mũi tôi vài mm.

-Thú cưng, cô đang giúp nó hả? Lần trước rõ ràng là cô cưỡng hôn tôi cơ mà? Sao cô có thể phản bội tôi? - Nắm đấm của Mông Thái tử xòe ra, sau đó kéo mạnh tôi, cố định tôi trong lòng hắn.

-Anh nói linh tinh cái gì thế hả?

Thấy cánh tay trắng trẻo vòng trên cổ tôi, tôi há răng cắn mạnh.

-Lần trước là cô nhảy lên cưỡng hôn tôi, còn cắn môi tôi chảy cả máu, chẳng nhẽ cô không muốn chịu trách nhiệm? - Khóe môi Mông Thái Tử nhếch lên, tạo thành một nụ cười đều giả.

Xi...

Bọn học sinh xung quanh thờ dài một hơi.

-Đó là vì... tôi...

Tôi luống cuống giải thích.

-Cái gì, thì ra lại bạo lực thế à?

- Thái tử của chúng ta bị con gái cường hôn. Trời ơi, giữ tôi với, tôi ngắt đây!

- Hu hu, Thái Tử là của tôi... Thật không thể nhận ra, một đũa bình thường thích ôm búp bê, giả vờ ngây thơ...

...

Tôi thấy mình thật là oan ức, ánh mắt các bạn nhìn tôi như những mũi kim trích vào tim tôi, tôi cảm thấy tầm mắt của mình càng lúc càng mờ hồ...

-Này, sao cô lại khóc... thú cưng, cô đừng như thế được không? Xin lỗi, cô đừng khóc nữa... - Mông Thái Tử có vẻ hoảng loạn, đưa tay ra định lau nước mắt cho tôi.

Búp!

Tôi gạt tay hắn ra, lao ra khỏi đám người đang chỉ trỏ vào tôi.

Hu hu...

Mông Thái Tử là đồ ngu ngốc, khôn nạn, là con "khỉ đỏ"! Sao hắn có thể bóp méo sự thực, nói tôi cưỡng hôn hắn trước mặt bao nhiêu người như thế chứ? Rõ ràng là tôi không cần thận bị đụng vào mà! Hu hu hu...

Một mình tôi ngồi thu lu trong góc sân vận động khóc rất lâu, bỗng dưng có một bàn tay nhỏ xoa đầu tôi.

-Con khi đó là đồ ngốc, cô chấp hắn làm gì, còn khóc đỏ cả mắt lên nữa. - Giọng nói trẻ con của Thánh Y Đằng nghe êm tai hơn trước rất nhiều.

Thế là tôi không kiềm chế được tâm trạng của mình nữa.

-Hu hu... Mông Thái Tử chết tiệt... ai hôn hắn chứ. Tôi không cần thận bị đụng phải... hu hu hu. - Tôi cúi người, vùi đầu vào cổ hắn, thút thút nói đứt đoạn.

Cơ thể Thánh Y Đằng cứng lại, sau đó hắn vỗ nhẹ lên lưng tôi.

Không biết vì sao, hình như tôi rất bận tâm chuyện tiểu quỷ có hiểu lầm tôi không. Liệu hắn có tưởng rằng Tôi là loại con gái dễ dãi không...

-Tôi biết - Thánh Y Đằng dùng bàn tay nhỏ bé vuốt mái tóc đã rối bời vì chạy của tôi, giọng nói dịu dàng chưa từng có.

Cảm giác thật dễ chịu!

Giống như bàn tay mẹ đang an ủi tôi, làm tâm trạng kích động của tôi dần dần bình tĩnh lại.

-Hu hu... anh thấp quá... tư thế này chẳng dễ chịu chút nào, hu hu hu... - Tôi bắt đầu ca thán.

"Phịch"!

Một người bị tổn thương lòng tự trọng đẩy tôi ra, mông tôi tiếp xúc thân mật với mặt đất.

-Đồ nhỏ nhen, người ta nói thật lòng mà, quý như thế này đau đầu gối lắm. - Tôi lườm Thánh Y Đằng một cái, phui bụi trên mông quần rồi đứng lên.

-Khóc trông thật xấu.

Nói xong, người đó bước chân bỏ đi, chẳng buồn nhìn tôi một cái.

-Á, anh chờ tôi với, này...

Gã đáng ghét!

Tình vi, khiến tôi vừa nãy còn cảm thấy hắn dịu dàng, hừ, chắc chắn là tôi đau lòng quá nên đầu óc bị chạm mạch rồi.

* * *

Quả nhiên, việc tôi "cưỡng hôn" Mông thái tử đã trở thành chủ đề nói chuyện trong lúc trà dư tửu hậu của học sinh Trung học Thâm Điền, những kẻ sùng bái Mông Thái Tử đã coi tôi là một trong những nhân vật nguy hiểm số một, khiến ngày nào tôi cũng thấp thỏm không yên, không phải sợ người khác ngáng chân giữa đường thì cũng sợ đột nhiên có một xô nước từ trên cao hắt xuống...

-Quần áo ướt hết rồi, á, mấy người trên kia, các người đừng quá đáng quá... - Thê thảm như một con gà nhúng nước, cuối cùng tôi không nhịn nổi nữa, hét lên với những người ở tầng 2.

Chết tiệt thật!

Đúng là quá đáng mà, thỏ mà bực mình cũng biết cắn người đấy!

Rào rào...

Lại một chậu nước từ trên trời đổ xuống.

Trời ơi, sao mà có mùi khó chịu thế này? Lại còn có hạt com, lá rau, bã đậu phụ...

Một cơn gió thổi qua, trên người tôi bắt gặp thêm một chiếc khăn bông, còn có một bàn tay lớn giúp tôi xoa mạnh com thừa còn dính trên tóc.

-Này, bọn gián các người, còn đối xử với thú cưng của tôi như thế nữa thì đừng có trách! - Mông Thái Từ vừa lau người cho tôi, vừa hăn học quát lên với đám người ở tầng hai.

Đám con gái trên tầng hai sợ hãi vội vàng chui vào lớp, không dám thờ ơ mạnh.

-Ai cần anh chơi trò mèo khóc chuột?

Tôi giằng lấy cái khăn, ném nó xuống đất, cảm thấy vẫn chưa hả giận, tôi còn giẫm lên đó mấy cái.

-Thú cưng, sao cô không biết điều gì thế hả? Tôi... tôi...

Mông Thái Từ giận đỏ bừng mặt.

-Anh cái gì mà anh, nếu không phải vì anh thì giờ tôi có bị họ bắt nạt không? Đồ chết tiệt, anh hoàn toàn không quan tâm gì tới cảm nhận của người khác mà... - Hăn giận cái gì, người giận là tôi mới phải!

-Xin lỗi!

Tiếng xin lỗi rất to vang lên như một tiếng sấm.

Tôi ngẩng phắt đầu lên, Mông Thái từ như đứa trẻ phạm lỗi, cầu xin người lớn tha tội, ánh mắt tràn đầy vẻ biết lỗi và bất an, ngốc nghếch nhìn tôi.

Hăn...

Đang xin lỗi tôi?

"Lãnh đạo cao nhất" của trường Trung học Thâm Điền đang nói "xin lỗi"? Hừ, có phải là tai tôi có vấn đề gì không?

-Anh nói gì?

-Tôi... tôi... xin lỗi... - Gương mặt Mông Thái Từ tím ngắt. Phát hiện ra tôi đang nhìn hăn trân trối, hăn đột ngột quay đầu bỏ chạy như một cơn gió.

Trời ơi! Mặt trời chắc là mọc từ phía Tây rồi!

Tuy nghĩ thế, nhưng trên mặt tôi vẫn nở một nụ cười toe toét.

Có thể...

Mông Thái Từ không đáng ghét như tôi vẫn tưởng!

2. Buổi tối tan học về nhà, tôi ôm gói khoai tây chiên ngồi một mình trên ghế sofa xem tivi

-Bà thím, cô lại xem mấy cái vở kịch thiếu dinh dưỡng à. - Tiểu quý bò ra từ sau lưng tôi như một u hồn.

-Mấy hôm nay anh chạy đi đâu thế hả? Cứ tan học là chẳng thấy người đâu, tôi nói cho anh biết, nếu trước 12 giờ đêm không về nhà là tôi sẽ đi báo cảnh sát đấy.

Tôi bỏ miếng khoai tây vào miệng, nhồm nhoàm nói.

Từ sau khi biết hăn không phải là trẻ con, tôi chẳng quản lý hăn nữa, ai ngờ mấy hôm nay hăn về nhà rất muộn, có những hôm còn đi cả đêm không về.

Đúng là một gã tiểu quý bất lương!

-Đồ ngốc, cô có chút thường thức nào không hả, phải mất tích 24 giờ trở nên mới được báo cảnh...

-hừ! Quan trọng là cấm cửa, cấm cửa hiểu không? Sau 12 giờ tôi sẽ không mở cửa cho anh nữa! OK?

-Tùy thôi, dù sao tôi cũng vẫn vào được.

Á!

Tôi quên mất rồi, cái gã xấu xa này có chìa khóa vạn năng, đáng ghét! Rốt cuộc hắn có biết là mình đang đi ở nhờ không hả, tức chết mất, điện thoại của bố mẹ thì gọi mãi không được, sao không có ai về đưa hắn đi thế hả trời...

-Này, anh đừng có ngang ngược quá, đây là nhà tôi...

Tôi đi theo sau lưng tiểu quý, giận dữ nhìn chòng chọc vào gáy hắn.

Nghe nói như thế này có thể khiến người mình ghét gặp vận xui, ngày trước tôi chưa thử bao giờ, giờ tôi thực sự không thể nhịn được nữa rồi! hừ hừ... tôi nhìn! Tôi phải nhìn cho anh chết...

-Nhà hết muối rồi, cô đi mua một gói về đi.

Tiểu quý bỗng dừng quay đầu lại khiến tôi giật nảy mình, tôi lập tức làm bộ như đang tìm gì trên mặt đất, nhưng hắn vừa nói...

-Sao lại là tôi đi?

-Thế thì cô nấu bữa tối...

Ờng ọc ờng ọc...

Hừ, hình hừ tôi còn chưa ăn cơm! Bụng đói quá, mà lại rất muốn ăn đồ ăn hắn nấu! hừ, nếu không nể tình anh nấu ăn ngon thì tôi còn lâu mới nhịn như thế...

-Đi thì đi!

Ấy?

Siêu thị bên cạnh nhà tôi sao lại đóng cửa thế nhỉ? Lạ thật, mấy hôm trước chẳng phải vẫn còn kinh doanh sao, sao tự nhiên lại đóng cửa...

Xem ra tôi phải đến siêu thị lớn ở đường tam Điều xa hơn để mua rồi.

Á á á, gã tiểu quý đúng là sinh vật đáng ghét nhất thế giới, hại tôi muộn rồi còn phải xuất đầu lộ diện ngoài đường, bực mình quá!

Đường Tam Điều đèn điện sáng trưng, nhìn từ xa như một chuỗi dây chuyền sáng long lanh với vô số những viên kim cương khổng lồ.

Oa! Đẹp quá, kem dâu kết hợp với những giọt vani quyến rũ, không tài nào mà chống lại nổi cám dỗ! Tôi bò trên cánh cửa kính của cửa hàng kem, nhìn những loại kem bắt mắt bên trên, nuốt nước miếng ừng ực.

-Trông có vẻ rất ngon nhỉ!

-Đương nhiên... - Tôi gạt đầu như bỏ củi.

-cứ nhìn thế cũng được, bữa tối không cần phải ăn nữa.

-Ừ ừ.

Không đúng...

Tôi quay phắt đầu lại, đụng phải một bức "tường thị". Trong đầu xuất hiện bao nhiêu ngôi sao, tôi ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một gương mặt đeo kính râm, khóe miệng tạo thành một nụ cười giễu cợt.

-Thánh Y Đăng! Sao anh lại ở đây?

Hơn nữa còn biến lớn rồi!

Có điều nhìn cách ăn mặc của hắn... trên người là chiếc áo sơ mi ngắn tay màu xanh lam, dưới là cái quần Ali thịnh hành nhất, trông hắn thế này thật là đẹp trai!

Nước miếng tôi một lần nữa lại chảy ra...

-Mua chút đồ mà mắt tôi hơn một tiếng đồng hồ, tôi tưởng cô bị bắt cóc rồi, nhưng tôi nghĩ với thân hình của một bà thím như cô, chắc chẳng ai có hứng thú với cô đâu...

Hả?

Tôi đã đi trên phố lâu như thế rồi sao?

-Hừ... anh nói như thế là vì anh quan tâm tới tôi, sợ tôi xảy ra chuyện gì nên mới ra ngoài tìm tôi đúng không? - Tôi tò mò hỏi như thể phát hiện ra châu lục mới.

-Ai... ai quan tâm đến cô?

Mặt Thánh Y Đằng ứng đỏ như quả táo, hấn cốc mạnh một cái lên trán tôi, sau đó còn xoa mạnh lên đầu làm tóc tai tôi rối tung cả lên.

-Á, tóc của tôi!

-Tôi mời cô ăn kem nhé.

-Cái gì? Nhưng mà cái này đắt lắm...

-Thế thì tôi...

-Đây...

-Đồ ngốc, vào đi. - Nói xong, hấn tự nhiên nắm tay tôi đi vào trong cửa hàng.

Làm gì thế?

Đừng tưởng rằng mời ăn kem là có thể tùy tiện nắm tay con gái nhà người ta...

Tôi cung tay, vung, vung vung mãi... Á! Sao không thể hất được tay hấn ra, tay hấn có dán keo à?

Cái gã này nắm tay tôi mua kem, rồi lại nắm tay tôi ngồi xuống.

-Ăn đi.

Hấn đặt kem trước mặt tôi, sau đó nhìn tôi.

Trời ơi, sao hấn không buông tay tôi ra? Nhưng cũng may là tôi còn tay phải, thế là tôi đưa tay phải ra, cầm thìa và xúc từng miếng kem to.

tay trái tôi đương nhiên là vẫn không ngừng ngo ngoáy, muốn hất tay hấn ra, nhưng cái gã này như là không có cảm giác vậy, ngồi bên cạnh nhìn tôi ăn kem.

Đồ dê xồm chết tiệt! Nhìn cái gì mà nhìn? Miệng tôi tôi toàn là kem, có gì mà nhìn!

-Đây, Tây Mễ, là cậu sao? Lây lăm không gấp, tớ nhớ cậu quá! Người này là?

Tôi đang vừa ăn kem vừa lườm hấn thì một cái nơ bướm bay tới trước mặt tôi, mùi nước hoa nồng nặc dường như có thể giết chết cả mấy con gián có sức sống ngoan cường, cái kẹp có gắn đá quý tỏa sáng lấp lánh khiến tôi cảm giác mắt mình sắp mù đến nơi...

Sau lưng con bướm đó còn có hai nữ sinh nữa có vẻ rất cao ngạo, họ đều nhìn tôi, vẻ mặt khinh bỉ.

Là Ngân La...

Sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

Cái người con gái có ngoại hình như tiên nữ, nội tâm như phù thủy này chính là con ác mộng thời cấp hai của tôi, cô ta cùng hai người nữa trong lớp là một nhóm, lúc nào cũng công kích tôi. Vì sao bỗng dưng họ lại tỏ ra thân thiện với tôi thế?

-Anh ta không phải là bạn trai của cậu đấy chứ?

Ánh mắt cô ta dừng lại nơi bàn tay Thánh Y Đằng đang cầm tay tôi.

Mũi cô ta thoát ra ngọn lửa đỏ kị vô hình, chỉ có người đã chiến đấu với cô ta suốt thời cấp hai mới có thể nhận ra, xem ra cô ta thích Thánh Y Đằng rồi...

-Đó là bạn của em?

Thánh Y Đằng nheo đôi mắt quyến rũ lại, nhìn Ngân La.

Khụ khụ, ở trên chỉ là tôi tưởng tượng ra thôi, tình hình thực tế là vì gã này đeo kính râm nên tôi chẳng nhìn thấy gì, nhưng tôi đoán biểu cảm của hấn chắc chắn khác tôi tưởng tượng là vậy. Hồi học cấp hai, bọn con trai sau khi gặp đứa con gái này đều như thế...

-Đúng thế, bọn em với Tây Mễ hồi cấp hai là bạn tốt của nhau đấy, nhưng hồi đó cô ấy hình như không được các bạn nam thích lắm, lúc nào cũng trốn ở góc lớp để vẽ truyện tranh, chơi búp bê...

Đưa con gái này!

Cái gì mà bạn rất tốt, rõ ràng là cô ta đang định bêu xấu tôi mà!

-Đúng thế, chẳng có bạn nam nào muốn nói chuyện với bạn ấy.

-Hơn nữa bạn ấy còn thường đọc truyện tranh và lăm bằm một mình, như bị điên vậy, thế nên mọi người đều không đếm xỉa gì tới bạn ấy. -Đồng bọn của Ngân La như thêm dầu vào lửa.

-Vậy sao? Thế thì tốt quá! Cảm ơn cô đã nói với tôi! - Thánh Y Đằng vui vẻ nắm tay Ngân La, kích động quá mức bình thường.

Nắm thóp được tôi mà vui như thế sao? Hay là hắn thấy gái đẹp nên muốn tranh thủ cơ hội...

Lát nữa chắc chắn hắn sẽ giết chết tôi, tính tình độc địa của gã này tôi hiểu quá rõ rồi! Hu hu, hắn quay người lại rồi...

Hắn chuẩn bị giết chết tôi sao?

Hu hu hu...

Bao nhiêu người thế này, chắc chắn tôi sẽ mất mặt tới tận nước Mỹ thôi...

-Cung, mấy hôm nay anh vẫn muốn hỏi, anh có phải người bạn trai đầu tiên của em không? Giờ nghe bạn em nói thế, anh yên tâm rồi. Thật vinh hạnh vì là người đầu tiên phát hiện ra vẻ đẹp, sự tốt bụng của em...

Thánh Y Đằng một tay gỡ kính, nở một nụ cười đẹp mê hồn, từ khóe miệng tới đuôi mày, nhìn tôi chăm chú, đồng thời tay còn lại nắm chặt tay tôi, cứ như đang nắm giữ món đồ bảo bối mà hắn trân trọng nhất thế giới.

-Tôi...

Giây phút đó, tôi như người bị trúng tà, chỉ có thể nhìn hắn, trong mắt chỉ tràn ngập hình ảnh hắn, dường như hắn thực sự là bạn trai của tôi, đang nói với tôi những lời cảm động nhất...

Tích tắc...

Hộp kem trong tay Ngân La bị bóp chặt, kem chảy cả ra ngoài.

-Thưa cô, kem của cô...

Tiếng nhắc nhở của nhân viên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, lúc này tôi mới sực tỉnh.

Bối Tây Mễ, hắn chỉ đang diễn kịch mà thôi, tất cả đều không phải thật! Có điều vì sao hắn lại giúp tôi, lẽ ra hắn phải tranh thủ cơ hội này giết chết tôi mới đúng chứ, á, tôi sắp bị tâm thần phân liệt rồi...

-Tôi không sao.

Ngân La giận dữ ném cái hộp đã méo mó vào thùng rác, sau đó cười hi hi đưa cho tôi một tấm thiệp mời.

-Đây là thiệp mời họp lớp cấp hai, nhớ đến nhé!

Họp lớp cấp hai?

Chẳng phải họ chưa bao giờ cho tôi tham gia sao/

Tôi mở tấm thiệp ra, lắp bắp nói:

-Tớ... có khi hôm đó tớ không có thời gian, cậu giúp tớ xin lỗi mọi người.

Thực ra tôi không muốn đi. Hồi học cấp hai, tôi chỉ như một cái bóng trong lớp mình, không có quan hệ gì với bạn bè trong lớp, tôi đi hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì cả.

-Cậu... cậu đừng có lạnh lùng như thế, họp lớp mà cũng không muốn tới sao?

-Tớ đâu có...

-Vậy thì được, nhớ đưa cả bạn trai của cậu đi cùng, tớ sẽ giúp cậu tuyên bố chuyện vui là cậu đã có bạn trai.

-Anh ấy không phải...

-Không phải cái gì? Chẳng nhẽ anh ấy không phải là bạn trai của cậu? Cậu sợ bị ộ nên không dám đến họp lớp? Tớ nói rồi mà, loại người như cậu làm sao mà tìm được một anh bạn trai đẹp trai thế, thì ra... - Mắt Ngân La sáng lên, nhìn tôi chòng chọc.

-Ai bảo tớ không dám! Anh ấy... anh ấy chính là bạn trai của tớ! - Tôi bị cô ta khích, nắm chặt tay Thánh Y Đằng, nói to.

-Nếu lúc đó cậu không dám đến thì làm thế nào?

-Đồ ngốc, cô định làm gì thế? - Thánh Y Đằng cau mày, sắc mặt có vẻ không vui, ghé sát tai tôi nói.

-Tùy cậu làm gì cũng được.

Nhưng tôi bây giờ đâu còn tâm trạng nghe hấn khuyên, tôi đã sắp phát điên vì đáng về khinh bỉ của Ngân La rồi, chẳng quan tâm được chuyện gì nữa.

-Các cậu nghe thấy rồi đấy nhé, Bối Tây Mễ nói là sẽ đưa bạn trai tới tham gia họp lớp! Bối Tây Mễ, họp lớp vào cuối tuần sau, nếu cậu không đến, chúng tôi sẽ dán tên cậu lên bảng đỏ của trường trung học Thâm Điền, cười nhạo cậu tới chết, ha ha ha...

Nói xong, Ngân La đưa hai đứa bạn cao ngạo quay đi như một công chúa, không quay đầu lần nào.

Hu hu, hình như tôi lại làm sai chuyện gì rồi...

-Nếu cậu không đến, chúng tôi sẽ dán tên cậu lên bảng đỏ của trường trung học Thâm Điền, cười nhạo cậu tới chết, ha ha ha...

Hu hu... tôi không muốn bị dán tên lên bảng đỏ đâu, sau đó còn bị bọn Ngân La cười cho đến chết! Chắc chắn cả đời này tôi cũng không thể ngẩng mặt lên làm người được!

Tôi nhìn Thánh Y Đằng đầy hi vọng, nhưng hấn giả vờ không nhìn thấy gì, lạnh lùng thanh toán tiền, đưa cho tôi một que kem rồi lạnh lùng nói:

-Đi thôi.

Sao hấn với người bạn này như hai con người khác nhau hoàn toàn vậy, tôi thậm chí còn nghi ngờ có phải Ngân La đã từng xuất hiện hay không, hấn cũng chưa từng bao giờ giúp tôi giải vây một cách thần kì như thế!

Cuối mỗi bài đăng mong bạn ấn Thanks để ủng hộ mình nha!

Đã sửa bởi Nghiênnhien lúc T2 T05 16, 2016 3:45 pm, lần sửa thứ 4.

3. - Hu hu, đồ xấu xa, ăn xong là bỏ đi, hu hu, anh thật quá đáng...

Tôi lảo đảo đi theo sau Thánh Y Đằng, vừa cắn một miếng kem vừa giận dữ tố cáo hấn.

Không được...

Nhất định phải bám lấy hấn, bắt hấn hứa cùng tôi tham dự cái buổi họp lớp chết tiệt đó! Tất cả đều tại hấn, nếu không phải hấn nắm tay tôi, nếu không phải hấn giả bộ làm bạn trai của tôi, nếu không phải là hấn thì Ngân La đã không trút giận lên tôi...

Tóm lại đều là lỗi của hấn!

-Này, đừng có hét nữa, cô hét như thế người đi đường lại tưởng cô làm gì tôi, không thấy mọi người đang nhìn chúng ta bằng ánh mắt kì quái đó sao?

Thánh Y Đằng dừng lại ở một ngã rẽ, kéo tôi gì vào góc tường, dùng tay bịt chặt miệng tôi.

Gần quá...

Khoảng cách của chúng tôi gần quá, gần tới mức tôi có thể nhìn thấy cái yết hầu ở cái cổ trắng trẻo của hấn đang chuyển động. Tôi tròn tròn mắt, nuốt nước miếng ừng ực.

Trời ơi, gương mặt hấn đang áp sát tôi, chẳng nhẽ hấn định hôn tôi... gã này quả nhiên là nguy hiểm, bình thường ở nhà lẽ ra tôi phải đề phòng hấn hơn!

-Bản quá đi mất, cô ăn cái gì cũng làm dính ra đầy miệng thế hả? - Thánh Y Đằng khó chịu đưa tay ra thô lỗ lau vệt kem trên miệng tôi.

Thì ra là thế!

Trái tim đập thình thịch của tôi cuối cùng cũng yên ổn lại.

Nhưng tôi bỗng phát hiện ra một vấn đề lớn hơn, đó là...

Tôi bị nghẹn rồi!

-Á á á...

Tôi há to miệng định nói với Thánh Y Đằng rằng vì bị hấn kéo mạnh nên tôi không cẩn thận nuốt mất miếng kem, bây giờ miếng kem to đang tắc giữa cổ họng tôi.

Hu hu, khó chịu quá...

Ai cứu tôi với!

Tôi đúng là đồ xui xẻo, trên thế giới này chắc chỉ có tôi mới bị nghẹn kem thôi!

-Hử?

-Á á á...

Nước mắt giàn giụa tuôn rơi, làm ướt cả má, tôi chẳng nghĩ được gì nữa, tùm áo Thánh Y Đằng, chui vào ngực hấn, hình như chỉ có nơi đó mới làm tôi dễ chịu hơn một chút...

-Cô đừng nói với tôi là cô nghẹn kem nhé?

Tôi khó nhọc gật đầu.

-Cô đừng nóng. Nào, thả lỏng cơ thể, xem có thể lấy cái đó ra được không. -Hấn vỗ mạnh vào lưng tôi, định dùng cách này để tôi nôn miếng kem đang mắc trong cổ họng ra.

Nhưng...

Chẳng có ích gì cả! Tôi khó chịu quá, khó chịu tới mức sắp chết đi được...

Hấn lại dùng rất nhiều cách khác đều không có hiệu quả, miếng kem vẫn ngoan cố nằm nguyên chỗ cũ, tôi thậm chí còn cảm thấy việc hít thở bắt đầu khó khăn...

-Xem ra tình hình rất nghiêm trọng rồi, để tôi đưa cô tới bệnh viện! - Cuối cùng hấn nói, nhưng đúng vào thời khắc quan trọng này thì cơ thể hấn bắt đầu run rẩy: - Chết rồi, hình như tôi sắp biến nhỏ rồi...

Hu hu... tôi sắp chết rồi! Nếu hấn biến nhỏ lại thì làm thế nào để đưa tôi đến bệnh viện đây?

-Cô chờ một chút!

Hấn bế thốc tôi lên, lao vào cái siêu thị gần đó, tìm kiếm trên các giá hàng rất lâu mới tìm được loại Côca có in hình "Nhật Thần đại nhân" của tập đoàn Sun, định vận nấp.

Đúng vào lúc này thì giữa đường đột nhiên xuất hiện một người bảo vệ.

-Dừng lại, thành ranh kia, còn chưa thanh toán đã uống nước, theo tôi vào phòng bảo vệ. - Ông chú mặc quần áo bảo vệ lao ra, bắt phân đúng sai, giằng lấy lon Côca trong tay Thánh Y Đằng.

-Trả Côca cho tôi!

Ánh mắt Thánh Y Đằng lạnh lẽo, gương mặt đáng sợ như thể sắp ăn sống người khác.

Ông chú sợ hãi lui về sau mấy bước, nhưng vẫn rất "dũng cảm", không chịu cường bạo:

-Chưa trả tiền thì chưa được uống.

-Hu hu hu... - Mặt tôi đã đỏ bừng lên, khó chịu ngọ nguậy trong lòng hấn.

-Chết tiệt! Thu tiền chỗ nào?

Tôi nghe thấy tiếng quát của Thánh Y Đằng.

-Bên... bên kia...

Thánh Y Đằng đành bức bối bế tôi tới quầy thanh toán, nhưng lại thấy rất nhiều người đang xếp hàng chờ, hấn cầm lon Côca đứng ở sau cùng, trán lấm tấm mồ hôi.

Tôi nhìn hấn qua màn nước mắt, chỉ thấy hấn đang cắn chặt môi, một giọt máu bắn ra... tôi biết là hấn đang cố nhịn đau, tim thất lại, nước mắt càng chảy nhiều hơn.

Lần này thì hình như hấn cũng hoảng hốt, quát lên với ông chú đang xếp hàng ở trước:

-Tránh ra, cho tôi thanh toán trước!

-Cái gì? Dựa vào đâu mà cậu đòi thanh toán trước, cậu là ai? - Trên gương mặt ông chú có một vết sẹo, trông có vẻ rất hung dữ.

-Hu hu...

Tôi đã khóc đỏ cả mặt.

-Cậu bé, bạn gái cậu bị bệnh thì mau đưa cô bé tới bệnh viện, còn mua Côca làm gì? - Một bà lão xếp hàng phía sau lên tiếng.

"Xoẹt!"

Thánh Y Đằng rút một xấp tiền trong túi ra ném cho ông chú.

-Để tôi thanh toán trước.

Ông chú thấy bao nhiêu tiền, lập tức vui vẻ nhường đường, miệng còn nói:

-Cậu trả trước đi...

Trả tiền xong, Thánh Y Đằng lập tức bế tôi lên một chiếc taxi vừa trờ tới, lao thẳng tới bệnh viện. Gương mặt hấn tỏ vẻ lo lắng tột độ, luôn miệng giục bác tài xé lái nhanh lên. Tôi nằm trong lòng hấn, một mối ngủ thiếp đi, có lẽ có một người bạn trai thế này cũng không tệ..

Ít nhất thì vào lúc này, hấn cũng là chỗ dựa duy nhất của tôi..

* * *

Khi tỉnh lại, tôi phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh của bệnh viện, một cái bóng nhìn nghiêng rất đẹp đang nhìn ôi, trên tay là quả táo gọt dở.

-Y Đằng... - Cái tên vừa thốt ra khỏi miệng, đến tôi cũng phải giật mình.

Từ lúc nào tôi đối với hấn...

Đã có thể dùng cách xưng hô thân mậttheess này rồi?

Hấn cũng giật nảy mình, bất mãn quay 90 độ trách cứ tôi:

-Này, thú cưng, cô nhìn tôi thành thằng tiểu quý thì thật là quá đáng! Ít nhất thì chiều cao của chúng tôi cũng khác nhau... Tôi không tin là sức cuốn hút của Mông Thái tử lại không định nổi một ông cụ non!

Hic...

Sao Mông Thái Tử lại ở bệnh viện?

-Tô đâu có... đâu có thích cậu ấy, anh đừng nói linh tinh. - Cái gã này tưởng rằng tôi đã tha thứ cho hấn rồi sao? Sao lại bám lấy tôi thế này?

-Vậy sao?

Nói xong, hấn gần như bò lên người tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt đáng sợ.

Hấn đang đóng phim hả?

-Các người đang làm trò gì thế?

Một bóng người nhỏ bé xuất hiện ở cửa.

Tôi đẩy mạnh Mông Thái Tử ra, hoảng hốt đáp:

-Không.. không có gì, Mông Thái tử muốn xem cổ họng tôi có bị làm sao không...

Sao tôi lại phải nói dối, cứ như thể đang che giấu điều gì đó!

- Ăn sáng.

Hắn ném đồ ăn sáng lên bàn, nói với tôi bằng giọng điệu cứng đơ, hiển nhiên là không tin lời tôi.

Nhìn Thánh Y Đằng đã biến nhỏ lại, trong lòng tôi thấy thật thất vọng. Haiz, phiên bản trưởng thành nhìn dễ chịu hơn...

Hừ, tôi đang nghĩ gì thế nhỉ?

- Tiểu quý, mày có thể đi học được rồi, tao không cho phép mày nghỉ học đâu! Thú cưng, tôi dứt cháo cho cô nhé. Nào, há miệng ra! A...

Mông Thái tử cầm món đồ ăn mà Thánh Y Đằng mua về, hào hứng múc một thìa cháo dứt cho tôi như đang dứt cho trẻ con.

Hu...

Tôi có phải là thú cưng đâu, tôi không ăn!

- Này, mau há miệng ra! - Mông Thái Tử bực mình.

Tôi quả nhiên là kẻ nhát gan, thỏa hiệp nhanh chóng, há miệng ra miễn cưỡng ăn.

- "Khi đó", cổ họng của chị ta có vấn đề chứ tay không làm sao cả, anh dứt làm quái gì! - Lời nói của Thánh Y Đằng sao nghe cứ... chua chua.

- Tiểu quý chết tiệt, tao bảo mày đi học rồi cơ mà? Đừng có làm phiền tao bởi dưỡng tình cảm với thú cưng của tao, mau cút đi.

- Tôi xin nghỉ rồi.

- Xin nghỉ? Thái Tử Mạnh không phê chuẩn cho mày nghỉ, người khác dám cho không, rốt cuộc thì kẻ nào dám đối đầu với bản thái tử hả?

- Mông Hoàng Thượng.

Suýt nữa thì tôi phụt cháo ra ngoài...

Hoàng Thượng? Thế thì tôi còn là Thái Thượng Hoàng nữa kia...

Có điều, cái tên này nghe quen tai thế nhỉ! Ồ, đúng rồi, đúng rồi, là bố của Mông Thái Tử, Chủ tịch Hội đồng quản trị trường Trung học Thâm Điền. Ngày trước khi nghe Tiểu Đới nhắc tới cái tên này tôi còn cười. Nhưng hình như ông không mấy khi quan tâm tới chuyện của nhà trường, thế nên Mông Thái Tử mới ngang ngược như vậy...

- Cái gì? Ông già sao lại quản chuyện ở trường nhỉ? Chẳng phải đang đến đảo Nam Á nghỉ san hô rồi sao?

- Thật đáng tiếc, ông ấy quay về rồi.

- Chết tiệt. Thú cưng, cô ngoan ngoãn ở trong bệnh viện cho tôi, không được đi đâu hết, còn nữa, đeo cái này vào!

Hắn dúi vào tôi cái gì đó, sau đó lao nhanh ra khỏi cửa, biến mất khỏi tầm mắt của tôi. Hừ, không hổ danh là người nói gì làm nấy, đúng là Mông Thái tử.

* * *

Leng keng...

Sợi dây chuyền trên cổ tay phát ra âm thanh. Ấy! Trên đó còn có một cái khuyên tai hình vương miện, đó chẳng phải là cái khuyên tai mà Mông Thái tử hay đeo sao? Sao hắn lại bắt tôi đeo vào nhỉ?

- Tháo nó ra!

Tiểu quý nhìn sợi dây, giọng chua loét.

- Sao lại phải tháo ra?

- Tôi không thích.

- Hừ, anh không thích thì liên quan gì tới tôi? Tôi cứ đeo...

Hừ, không đúng...

Sao hán lại không thích? Chẳng nhẽ hán đang ghen? Còn nữa, vừa nãy sao lại nói cứ... chưa loét? Hay nói cách khác có khả năng hán... thích tôi?

Không phải chứ?

Tuy rằng sau khi biến lớn lên, hán rất đẹp trai, nhưng ai mà biết hán có như thế mãi không, lúc to lúc nhỏ... con ác mộng phải kết hôn với một gã tiểu quỷ lại xuất hiện trong đầu tôi...

Trời ơi!

Sao tôi lại nghĩ tới việc kết hôn? Á á á, sao tôi lại nghĩ tới việc này?

-Được, thế thì hôm họp lớp cô đi tìm gã "khỉ đỏ" đó đi cùng đi. - Tiểu quỷ khoanh tay, dựa vào bức tường đối diện tôi, thản nhiên nói.

Hả?

Họp lớp? Hu hu hu, suýt chút nữa thì tôi quên mất chuyện này rồi!

-Chuyện đó... Thánh Y Đằng? Y Đằng? Y? Tiểu Y Y? Anh là người tốt nhất, chắc anh không nhẫn tâm nhìn tôi bị cái con bướm đó bắt nạt đúng không?

Tôi cười rụt rè, chớp chớp mắt, lấy lòng hán.

-Buồn nôn!

-Anh vừa đẹp trai lại tốt bụng, nhất định là rất thích giúp đỡ người khác! Cô giáo nói, trẻ con thích giúp đỡ người khác mới là trẻ ngoan!

-Đồ ngốc.

-Tôi vẫn luôn cảm thấy anh còn đẹp trai hơn cả "Nhật Thần đại nhân" Mà tôi thích. Nhất định anh là thiên thần mà thượng đế phái xuống để cứu vớt tôi!

-Cô thật là giả dối.

-Anh đồng ý không? Không đồng ý thì tôi sẽ mở cửa sổ và nhảy xuống, hu hu...

-Đây là tầng 1.

-...

Tức chất mất thôi! Cái gã này nặng nề gì đều không nghe, mặc kệ tôi cầu khẩn thế nào, hán cũng không đồng ý, thế nên tôi đành phải dùng tinh thần kiên trì không từ bỏ để "cảm động" hán.

Thế là...

Lúc hán tắm, tôi khóa nguồn nước.

-Tiểu Y Y, đồng ý với tôi đi, sữa tắm dính trên người khó chịu lắm phải không? Hứa với tôi thì tôi sẽ mở nước cho anh, để những tia nước mát lạnh làm cơ thể anh sạch sẽ...

Không lâu sau, hán quấn tạm cái khăn vào người rồi đi ra mở nguồn nước, khiến tôi suýt chút nữa thì chảy máu mũi.

-Cái gã này trước khi tắm đã uống Côca, nói là lúc cởi quần áo nhìn thân hình thấp bé của mình không quen, tôi nghĩ chắc chắn là hán muốn dẫn dụ người khác phạm tội!

Tôi không những không uy hiếp hán thành công mà ngược lại còn "tồn thất" nghiêm trọng!

...

Khi đi ngủ, tôi kéo mí mắt của hán ra, không cho hán ngủ.

-Hứa với tôi đi, hứa đi thì tôi sẽ cho anh ngủ, nếu không tôi cứ kéo mí mắt anh lên thế này, không cho anh ngủ, dù sao tôi cũng ngủ cả ngày rồi, he he...

Ai ngờ hán mặt dày ôm chặt lấy tôi, khiến tôi phải vội vã đẩy hán ra, rồi lao ra khỏi phòng hán với gương mặt nóng bừng.

Không những không thành công mà còn bị sàm cở, thiệt thòi quá!

...

Lúc hán đi học, cứ cách một phút tôi lại ném một tờ giấy lên mặt bàn hán ngồi.

Tờ thứ nhất: hứa với tôi, hứa với tôi, không hứa tôi báo cáo với cô giáo là anh đang đọc truyện.

Tờ thứ hai: Đồ xấu xa, nếu anh còn có lương tâm thì hứa với tôi đi.

Tờ thứ ba: Tiểu Y Y, anh muốn mọi người biết bí mật giữa chúng ta sao? nếu không muốn thì hứa với tôi đi!

...

Thế là cô giáo đi tới, tóm được tờ giấy thứ ba, còn đọc ta lên cho cả lớp nghe, thế là ngày hôm đó khắp nơi trong trường Trung học Thâm Điền bắt đầu rộ lên cuộc thi suy luận trúng thưởng, nội dung suy luận là "Bí mật giữa Bối Tây Mễ và em bé thiên tài Thánh Y Đằng là gì?"

Chuyện hoang đường nhất là có kẻ đoán hẳn thực ra là con riêng của tôi! Khi Tiểu Đới nói với tôi chuyện này, suýt chút nữa thì tôi đã đi tìm cái kẻ suy đoán đó để thách đấu...

Gì chứ? Tôi mới 16 tuổi, thằng tiểu quý trông cùng lắm chỉ 8 tuổi, bọn họ rốt cuộc có tí kiến thức thường thức nào không vậy?

Haiz, đúng là bị kịch!

"Kế hoạch cảm động" mà tôi đã dày công chuẩn bị gần như bị sụp đổ hoàn toàn, xem ra tôi phải đầu hàng thôi, để bọn Ngân La cười nhạo tôi đến chết, hu hu!

Tôi khỏ sở ngồi với Cục Xương trên sofa, một người một chó trông đều vô cùng thê thảm.

Ấy!

Sao trên bàn lại có một tờ giấy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 5

1. "Hiệp ước nô lệ 7 ngày?"

Trò gì thế nhỉ?

Tôi đọc tiếp:

-Điều thứ nhất, từ ngày hôm nay, Bối Tây Mễ phải trở thành nô lệ của Thánh Y Đằng, thời hạn là 7 ngày; điều thứ hai, trong vòng 7 ngày, Bối Tây Mễ phải hoàn toàn nghe theo lệnh Thánh Y Đằng; điều thứ ba, nếu Bối Tây Mễ không thể làm được điều thứ hai, hình phạt là Thánh Y Đằng sẽ không tham gia buổi họp lớp.

Ôi chà!

Cái gã này có phải là xem phim thần tượng nhiều quá không? Cái hiệp ước này thật là quê mùa!

Người của thế kỷ XX mới chơi cái trò hiệp ước vô vị này!

-Này, cái hiệp ước củ chuối này là do anh viết hả? Anh thật là chẳng có chút sáng tạo. Những tình tiết chỉ có trong tiểu thuyết ngôn tình này không được dùng tới từ lâu rồi! Anh đang xem phim thần tượng của thế kỷ nào thế?

-Cô lái nhái cái gì? Mau ký tên đi!

Gương mặt hần thoáng nét ngại ngùng. Hần đưa cho tôi một cái nút, nói bằng giọng ra lệnh.

Hử?

Tôi nhớ ra rồi!

Mấy hôm trước lúc không có việc gì làm tôi lên mạng xem phim "Mary stays out all night", hình như hần cũng ngồi cạnh, lúc nhân vật nam chính bắt nhân

vật nữ ký vào một hiệp ước gì đó, hấn còn buông cho tôi một câu "vô vị", chẳng nhẽ...

-Ha ha, anh đang bắt chước cái đoạn trong phim "Mary stays out all night" phải không? Ha ha ha... Chẳng phải anh nói là vô vị sao? Anh chàng này buồn cười quá...

-Cô không ký thì thôi. - Hấn sa sầm mặt định xé tờ giấy.

Oa! Thằng tiểu quỷ thẹn quá hóa giận rồi?

-Tôi ký, tôi ký! - Tôi vội vàng ngăn hấn lại, nhưng lúc đặt bút lại chần chờ một lát, hỏi: - Đây... Anh sẽ không bắt tôi làm mấy việc mà tôi không thể làm được chứ? Ví dụ như mượn túi thần lý của Đô-rê-mon, đến Hollywood làm ngôi sao hoặc biến thân thành "Nhật Thần đại nhân"?

Trước khi ký cứ hỏi cho rõ sẽ tốt hơn, dù sao thì cũng là giấy trắng mực đen, tới lúc đó bị hấn bán đi còn chưa biết chừng...

-Cô tưởng cô là Thần đèn Aladin à? Yên tâm, tôi chỉ bắt cô làm những việc trong khả năng của cô thôi!

Thân hình nhỏ bé của hấn dịch tới ghế sô-pha, hấn còn lườm tôi một cái.

-Anh sẽ không nhân cơ hội đó để "bắt nạt" tôi chứ? - Cái gã này vốn có tiền án "Đê xồm nhà vệ sinh", phải đề phòng hấn cẩn thận!

-Cô có ký không? Không ký thì tôi...

Thánh Y Đằng cau mày, đưa tay ra định lấy lại tờ giấy trong tay tôi.

-Ký, tôi ký! Ha ha, thế thì 7 ngày sau anh phải đi với tôi đấy nhé...

Thế là tôi ngây thơ ký vào bản hiệp ước mà con sói gian ác giăng ra, trở thành một chú cừu đáng thương...

* * *

Cuối tuần, lẽ ra là một ngày rất vui vẻ, nhưng...

-Quả mơ nhỏ nói với mẹ, mẹ ơi, hôm nay con mệt lắm, không muốn đi học. Mẹ nói, con thấy khó chịu ở đâu? Quả mơ nhỏ nói, con không biết vì sao, cảm thấy cả người mình chua chua...

...

-Có một quả táo được mời tham gia một bữa tiệc, đoán xem cuối cùng nó thế nào? Ha ha ha, nó biến thành một quả táo...

...

-Vì sao mỗi lần đánh xong quái thú, năm anh em siêu nhân lại gật đầu? Bởi vì phải cảm ơn CCTC, cảm ơn MTV...

...

-Được rồi, tôi đã kể hết những chuyện cười mà tôi biết cho anh nghe rồi, anh có cảm thấy mát mẻ hơn không? Hu hu hu, tôi mỏi tay quá, anh cho tôi nghỉ ngơi một lát đi!

Chết tiệt thật!

Điều hòa sớm không hỏng, muộn không hỏng, sao lại hỏng đúng vào lúc này? Khiến tôi phải là điều hòa nhân tạo cho hấn - dùng quạt giấy để quạt cho cái gã Thánh Y Đằng đáng ghét, đã hơn hai tiếng đồng hồ rồi, chú thợ sửa điều hòa cười ồm sên đến hay sao?

Mau đến cứu tôi đi!

-Cô chưa ăn cơm à? Quạt mạnh một chút! - Gã tiểu quỷ giở một trang sách, lạnh lùng đáp.

-Còn phải mạnh hơn há? Tay tôi sắp gãy rồi

Tôi nhìn hấn bằng ánh mắt ủ dột.

-Họp lớp...

Chỉ hai twf nhẹ bằng mà khiến thần kinh tôi co rúm lại.

-Ha ha ha, thế này đã được chưa? - Tôi vừa quạt mạnh, vừa ân cần hỏi.

-Tạm được.

Thánh Y Đằng gật đầu.

Tạm được?

Chết đi, chết đi! Tôi nắm tay lại, hươu sau lưng hấn, tưởng tượng hấn bị tôi đánh cho một trận lên bờ xuống ruộng, phải quỳ xuống đất van xin tha mạng.

Hu hu...

Tôi cũng nóng quá, nhớ cái điều hòa quá.

"Tây Mễ baby nghe điện thoại...". Chiếc điện thoại trên sofa vui vẻ kêu lên, mắt tôi sáng bừng như thể nhìn thấy một tia hy vọng, cuống cuống vội lấy ấn nút nghe.

- Tiểu Đới! A a, baby, cậu rủ tớ đi shopping sao? Được được, tớ đi ngay...

Nếu ra ngoài shopping, tới các siêu thị chắc chắn có điều hòa, còn hơn là phải ở nhà hầu hạ thằng tiểu quý này!

Hí hửng cúp điện thoại, tôi cười tít mắt nhìn tiểu quý, không quên làm ra bộ đáng thương:

- Y Đằng, tôi có thể đi shopping với Tiểu Đới không? Làm ơn đi, đã lâu lắm rồi tôi không được đi chơi với cô ấy...

- Được.

Không ngờ hấn lại đồng ý nhanh chóng như thế.

- Thật không? - Tôi ngờ ngàng nhìn hấn.

Thánh Y Đằng gật đầu.

- Anh đúng là người tốt! - Tôi nhảy lên ôm chầm lấy hấn, vui vẻ hét lên.

- Khụ khụ, đồ háo sắc, cô tranh thủ sàm sờ tôi phải không? - Thánh Y Đằng cố thoát khỏi vòng tay tôi, gương mặt nhỏ đỏ bừng. Hấn xấu hổ kia!

- Ai... ai sàm sờ anh? Tại người ta vui quá thôi.

Tôi lao vào phòng, thay một chiếc váy voan, sau đó đeo ba lô lên, chuẩn bị đi dạo phố với Tiểu Đới của tôi.

Vừa mới ra đến cửa, phát hiện tiểu quý đã đứng ở đó chờ tôi.

- Tôi cũng đi cùng.

- Cái gì? Anh đi shopping với tôi? - Tôi kinh ngạc nhìn hấn.

Đừng chứ!

Tôi không muốn hấn phá hoại tâm trạng tốt của mình đâu!

Thấy Thánh Y Đằng chẳng buồn ngược mắt lên, có vẻ quyết tâm đi cũng, tôi vội khuyên hấn;

- Anh xem ở ngoài nắng lắm, trời nóng nữa, anh ở nhà thì hơn.

- Thế thì cô cũng ở nhà, tôi cần người quạt.

- Không được, không được, tôi đã hứa với Tiểu Đới rồi! - Tôi lắc đầu nguầy nguậy, tôi không muốn tay mình gãy đôi ra đâu, hơn nữa nếu cho Tiểu Đới leo cây thì cô ấy sẽ giết tôi mất.

- Thế thì đi thôi.

- Y Đằng, tôi nói cho anh biết, dạo này ở gần đây xuất hiện rất nhiều mẹ mìn đấy, trẻ con như anh dễ bị bắt cóc lắm, nên anh ở nhà đi, được không?

Tôi chớp đôi mắt to, cổ ra vẻ thân thiện.

- Bà thím, cô còn lải nhải nữa thì buổi họp lớp...

Vừa nói đến chuyện này là tôi như quả bóng xì hơi, chẳng nghĩ được gì nữa, lập tức cười tươi lấy lòng hấn:

-Ha ha ha, tôi đùa thôi mà... Không phải lo, cho dù có mẹ mình thì chị cũng sẽ đứng ra bảo vệ em, được không?

-Đồ ngốc.

* * *

Bó tay, tôi đành phải đưa theo một "cục nợ" ra phố.

-Ý? Tây Mễ, sao cậu đưa cả Y Đằng tới? Ha ha, không ngờ con trai cũng đi shopping... - Tiểu Đới thấy Thánh Y Đằng theo sau thì mừng như bắt được vàng, cười rạng rỡ.

Từ lần trước sau khi tôi kể cho Tiểu Đới nghe chuyện của Y Đằng, cô ấy đặc biệt quan tâm tới sự phát triển của câu chuyện. Cô ấy còn nói Thánh Y Đằng không chừng là bạch mã hoàng tử của tôi.

Hừ!

Nhìn bộ dạng của hần kia, làm một trong bảy chú lùn của Bạch Tuyết còn được!

-Thích shopping bởi vì hần không phải con trai mà chỉ là một cậu bé, ha ha ha... - Tôi ngửa mặt cười lớn, cảm thấy tinh thần sảng khoái hần.

Thánh Y Đằng sa sầm mặt, lặng lẽ công kích tôi:

-Cô cười như một mụ phù thủy.

Cốc.

Lời của hần vừa dứt, tôi đã lập tức cô hần một cái cốc đầu.

Trời ơi, chết rồi, hình như tôi quên mất rằng mình còn có việc phải cầu cạnh hần, Nhìn hần xoa cái đầu nhỏ, có vẻ như sắp nổi cáu, tôi nghĩ liệu hần có nói ra hai chữ "hợp lớp" không?

Ai ngờ Thánh Y Đằng chỉ lườm tôi bằng ánh mắt cảnh cáo, sau đó bật khóc lớn và nhào vào lòng bạn tôi:

-Hu hu... hu hu... Tiểu Đới, chị ấy lúc nào cũng đánh em, em không muốn ở cùng chị ấy nữa, chị nuôi em được không..

Gã chết tiệt!

Đầu hần đang chui vào đâu thế hả?

Đáng hận hơn là Tiểu Đới lại trúng bẫy của hần, bắt giắc ôm lấy hần, vỗ nhẹ lên vai hần an ủi:

-Tây Mễ chỉ đùa với em thôi, đau không? Để chị xem em có bị sưng đầu không..

-Này! Sao cậu cứ sàm sỡ Tiểu Đới nhà tôi thế hả?

Tôi thực sự không thể nhìn tiếp được nữa, lao lên kéo hần ra khỏi lòng Tiểu Đới. Làm ơn đi! Hần tưởng hần là trẻ con thật hả!

-Tiểu Đới, chúng ta đi!

Thánh Y Đằng chẳng nhìn tôi lấy một cái, kéo tay Tiểu Đới đi thẳng.

Thế là trong siêu thị xuất hiện một cảnh tượng: Một thằng tiểu quỷ kéo tay một cô gái xinh đẹp, sau lưng là một cô gái vật vờ như bóng ma, nhìn chòng chọc vào tay họ.

Hu hu...

Hần định sàm sỡ Tiểu Đới tới lúc nào?

Bất giắc, tôi đã đi theo hai người họ tới một cửa hàng bán quần áo trẻ con, Thánh Y Đằng lúc này mới buông tay Tiểu Đới ra, dừng lại.

-Bà thím, mua quần áo cho tôi.

-sao tôi lại phải mua quần áo cho cậu? Trong va li của cậu chẳng phải có rất nhiều quần áo sao? - Tôi bực bội hoit.

Hừ? Lại nhỉ, chẳng phải hần nói bị biến nhỏ sau khi gặp tôi sao, sao trong va li toàn là quần áo trẻ con?

-Hợp lớp...

Tôi đang nghiêm túc suy nghĩ thì nghe thấy hai tiếng này, lập tức gật đầu như bị trúng sũa:

-Được rồi, tôi mua.

-Hộp lớp gì thế? - Tiểu Đới tò mò hỏi.

-Thì là... - Tôi vốn định kể cho Tiểu Đới nghe "tội ác" của hắn, nhưng cái gã này lập tức cười hi ha chen vào:

-Tây Mễ nói sẽ đưa em đi hôm họp lớp cấp hai, thế nên chị ấy mới mua quần áo đẹp cho em.

-Vậy sao?

-Ừ. - Tôi buộc phải gật đầu trong ánh mắt uy hiếp của Thánh Y Đằng.

-Thế à, nhưng mà mấy bộ quần áo kia đắt lắm! Tây Mễ, cậu mang nhiều tiền không?

Cái gì?

Tôi cầm một bộ quần áo lên. Oa! Hơn 1000 tệ? Quần áo trẻ con ở đây được làm bằng vàng à? Còn đắt hơn mấy bộ quần áo của tôi cộng lại!

Sờ vào cái ví đã sờn, tôi cảnh cáo Thánh Y Đằng:

-Này, cậu đừng có quá đáng.

Lúc này, một cô phục vụ có nụ cười ngọt ngào bước tới.

-Thưa cô, quần áo trẻ em ở cửa hàng chúng tôi là hàng nhập khẩu từ Ý đấy, chất lượng và kiểu dáng đều là tốt nhất, con trai cô đã thích thế thì mua cho cậu bé đi?

-Đúng thế, mẹ Tây Mễ, mẹ mua cho con được không?

Thánh Y Đằng lập tức phụ họa theo, còn nhìn tôi bằng ánh mắt đáng thương.

-Thánh Y Đằng... ai là mẹ của cậu hả? - Tôi quát lên. Trong ánh mắt ngạc nhiên của các nhân viên bán hàng, tôi kéo tay Thánh Y Đằng bỏ chạy.

Sau đó, cứ tới cửa hàng nào là Thánh Y Đằng cũng mặt dày gọi tôi là "mẹ Tây Mễ", kéo theo bao nhiêu ánh mắt phẫn nộ của mọi người nhìn chúng tôi.

-Thưa cô, con trai cô đáng yêu quá, cô nuôi nó giỏi thật, có đứa con trai lớn quá, nhưng trông cô chỉ như học sinh cấp ba...

Chị ơi, tôi vốn là học sinh cấp ba mà!

-Thằng bé thông minh quá, cô thật là hạnh phúc, có một đứa con trai tuyệt vời...

Cái gì mà thông minh? Hắn là yêu quái, một yêu quái giao hoạt!

-Cô còn trẻ mà nuôi đứa con thế này chắc là cũng vất vả, cô không phải mẹ đơn thân chứ? Thật là đáng thương...

Á á á!

Tôi còn là học sinh trung học, cái gì mà mẹ đơn thân?

-Ha ha ha, Y Đằng, em đừng đùa nữa, Tây Mễ sắp tức ngắt đi rồi kìa. - Tiểu Đới tuy là nói vậy nhưng vẫn ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Có điều, cuối cùng tôi vẫn buộc phải mua cho hắn hai bộ quần áo ở một cửa hàng đồ trẻ em cao cấp.

Cái gã này thật đáng ghét, toàn chọn đồ đắt nhất, thế nên mua xong, ví tiền của tôi cứ như bị cướp mất vậy, lại còn phải vay Tiểu Đới thêm một ít.

Đây đúng là lần shopping thảm hại nhất của tôi!

2.Sau khi chia tay với Tiểu Đới, tôi sa sầm mặt xách quần áo cùng Thánh Y Đằng về nhà.

Lúc đi qua một ngõ nhỏ ở phố Tam Điều để về nhà, có mấy thanh niên đang vừa hút thuốc vừa đánh bài trên đất, thấy chúng tôi, chúng ném bài đi, đi về phía chúng tôi.

Trời ơi! Bọn chúng có phải là bọn bụi đời không? Sao đột nhiên chúng lại xuất hiện ở gần nhà tôi? Nơi này an ninh vốn rất tốt mà.

Một gã bụi đời có mái tóc nhuộm nửa trắng nửa vàng đi tới trước mặt chúng tôi, ném điếu thuốc xuống đất, cúi đầu dùng chân đi đi, đi mãi.

Tôi nhìn hấn ra sức di điều thuốc, cuống cuồng nắm tay Y Đằng, rón rén định trốn đi.

-Khốn nạn! Hai đứa chúng mày không biết tao có chuyện cần nói à?

Mới đi được mấy bước chúng tôi đứng khựng lại bởi tiếng quát của hấn, cái gã "tóc trắng" kia nổi giận vì tôi giả bộ không nhìn thấy hấn.

-Ồ... thế các anh định cướp tiền hay cướp sắc?

Tôi kéo Thánh Y Đằng ra sau bảo vệ, thận trọng hỏi.

-Đồ đàn bà ngu ngốc.

Sau lưng tôi vang lên tiếng chửi nhỏ nhỏ của tiểu quý.

-Ha ha, cô em thú vị thật đấy, dám hỏi anh muốn cướp tiền hay cướp sắc. Ha ha ha... Bọn anh đương nhiên là muốn cướp cả hai rồi, tuy rằng thân hình em không ngon lắm, nhưng gương mặt cũng tạm được!

-Các anh đừng có làm bừa.

Tôi sợ hãi trước ánh mắt háo sắc của tên "tóc trắng", lùi về sau, vô tình giẫm phải tiểu quý.

-Ha ha... bọn anh cứ thích làm bừa đấy, sao hả? - "Tóc trắng" không coi tiểu quý ra gì, ngược lại còn cười to hơn.

-Thánh Y Đằng, anh có mang Côca không hả?

Tôi thì thầm vào tai hấn.

-Bà thím, bà bị ngốc thật hả? Ai mang Côca đi shopping chứ? - Thánh Y Đằng quay đầu tròn mắt nhìn tôi, hấn dùng bàn tay nhỏ đặt lên đầu tôi: - Đừng lo! Nhắm mắt vào, tôi chưa cho phép thì chưa được mở mắt ra!

-Làm gì thế? anh chỉ là trẻ con, đừng có cổ quá! - Tôi hét như.

-Nghe lời tôi.

Tuy là giọng trẻ con, nhưng tràn đầy sự uy nghiêm, tôi đành ngoan ngoãn co rúm lại, ngồi sau lưng hấn như một con mèo, nhắm mắt. Không biết vì sao, tôi luôn có một cảm giác, cho dù thế nào thì hấn cũng luôn đứng trước mặt tôi, giúp tôi che mưa che gió.

-Tiểu quý, mày định chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân sao? Ha ha ha, thật là nực cười, một thằng tiểu quý miêng còn hôi sữa mà lại dám đấu với tao!

"Tóc trắng" cười lớn, tiếng cười ghê rợn vọng vào tai tôi, tôi nhắm chặt mắt, nghe hấn nói vậy, trong lòng lo sốt vó. - Liệu Thánh Y Đằng có cách nào để phò với bọn bụi đời này không?

-Chúng mày định làm gì với thú cưng của tao?

Giọng nói này...

Không sai! Là Mông Thái Tử! Tôi mở lớn mắt, nhìn thấy một bóng người đỏ rực như một đồng lửa đang tiến gần về phía chúng tôi.

Mông Thái Tử mặc một cái áo phong màu đỏ, hai tay đút túi quần, đá hòn đá như một gã lưu manh.

-Này, mày ở đâu ra thế? Dám xen vào chuyện của bọn tao sao? - "Tóc trắng" giờ nắm đấm lên giữa chừng thì dừng lại, quay về phía Mông Thái Tử hét.

Đột nhiên...

Véo, hòn đá trong chân Mông Thái Tử bay lên, đập vào trán "Tóc trắng".

-Ui da, đau quá! - "Tóc trắng" ôm trán. hét lớn. - Mày... mà dám đánh tao, các anh em, cho thằng này ném mùi đi.

Mấy gã bụi đời lao lên, nhưng chúng đâu phải là đối thủ của Mông Thái Tử, chỉ vài đường quyền là bọn chúng đã nằm im không cựa quậy, mặt mũi thâm tím, rên hừ hừ.

-Cút mau, sau này còn dám xuất hiện thì chúng mày chết chắc.

Mông Thái Tử đá một cái vào thằng "Tóc trắng" nằm trên đất, mấy thằng kia thấy thế đều len lén bò lên rồi diu nhau chạy mất.

Tôi tròn tròn mắt, nuốt nước bọt, nghĩ bụng: Cái gã này đánh nhau giỏi y như lời đồn, sau này đừng đắc tội hấn.

Có điều, Mông Thái Tử lúc này hình như đẹp trai hơn bình thường rất nhiều...

-Ha ha ha, thú cưng, có phải cô thấy tôi đẹp trai lắm không, có phải là cảm thấy làm thú cưng của tôi vinh hạnh lắm không, ha ha...

Khi bọn bụi đời đã chạy hết, Mông Thái Từ lại khôi phục lại vẻ đề tiện thường ngày, cười rách cả mép, lắc mông chạy đến. (Khụ khụ, tôi có thể thu hồi lại câu khen hần đẹp trai ở trước không?).

-Đánh mấy thằng này mất bao nhiêu thời gian đâu mà khoe khoang. - Thánh Y Đằng khinh bỉ nói.

-Này, tiểu quý, mày có thái độ gì thế hả, giờ tao là ân nhân của mày đấy! Nếu không phải tao xuất hiện thì thằng tiểu quý như mày có cứu được thú cưng của tao không?

Mông Thái từ vung mạnh tay gõ xuống đầu Thánh Y Đằng.

-Ông chú, đừng có đụng vào đầu tôi.

-Tiểu quý, đừng có nói bằng giọng điệu đó.

...

-Ha ha ha, tao đưa mày với thú cưng về nhà nhé, để không gặp phải người xấu...

-Ai cần anh đưa!

-Ha ha, tiểu quý, sau này lớn rồi hãy nói câu đó.

...

Thấy Mông Thái Từ và tiểu quý vừa đi vừa đấu võ mồm với nhau, tôi bỗng dưng có một cảm giác rằng "liệu sau này hai người này có thể trở thành bạn tốt được không", ha ha ha, nếu thế thì chắc là thú vị lắm...

* * *

Ngày thứ hai theo hiệp ước.

-Thú cưng, mau đi với tôi, tôi phải đưa cô tới gặp ông già! - Mới sáng sớm, Mông Thái Từ đã hưng phấn lao vào phòng học, kéo tay tôi chạy ra ngoài.

-Chờ chút, ý của anh là đưa tôi đi gặp Chủ tịch?

-Đúng thế, đúng thế, ông già đó không tin là tôi có một con thú cưng rất thú vị! Tôi nhất định phải khiến ông ta hối hận...

Đắt nứt ra...

-Một con thú cưng rất thú vị?

Quả nhiên hần không phải là sinh vật địa cầu! Tôi không thèm đi gặp cái ông Chủ tịch mà có lẽ còn bất bình thường hơn hần đâu...

-Đừng, đừng, tôi còn phải học bài, trốn học sẽ bị thầy giáo giết chết mất! - Một tay tôi túm chặt cánh cửa phòng học.

-Tôi đồng ý cho cô trốn học, người khác đâu dám nói gì. - Mông Thái từ tiếp tục kéo mạnh tay tôi.

Hu hu...

Ai cứu tôi với, tay tôi sắp bị hần kéo đứt rồi!

-Chị không được để người đàn ông khác kéo tay.

Sau lưng vang lên một giọng nói đáng yêu, không cần nhìn cũng biết là ai.

-Tiểu quý chết tiệt, mày chui ở đâu ra vậy? Cô ta là thú cưng của tao, giờ tao muốn đưa cô ấy tới khoe với ông già nhà tao, mau tránh ra! - Mông Thái Từ khoác tay lên vai tôi, kéo tôi vào lòng hần.

-Chị đã hứa sẽ giúp tôi làm mấy bài tập này rồi.

Thánh Y Đằng coi Mông Thái từ như người tàng hình, ném cho tôi một quyển vở bài tập dày.

Bài tập gì?

Tôi hứa làm bài tập giúp hần lúc nào?

So với việc làm bài tập thì thà tôi theo Mông Thái Tử đi gặp cái ông Chủ tịch bất bình thường hơn hẳn còn hơn.

- Thái tử điện hạ, chúng ta đi gặp Hoàng Thượng đi. - Thái độ của tôi quay ngoắt 180 độ, cổ nặn ra một nụ cười tươi rói với Mông Thái Tử.

- Được thôi.

Mông Thái Tử ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, dương dương tự đắc nhìn Thánh Y Đằng.

- Họp lớp...

Hai tiếng "nguyên rùa" lại bay ra khỏi miệng tiểu quý.

- Hu hu hu, Thái tử điện hạ, tuy tôi rất muốn cùng anh đi gặp Hoàng Thượng, nhưng tôi thực sự có rất nhiều bài tập phải làm, anh tha cho tôi đi.

Tôi túm lấy cánh cửa một lần nữa, thái độ lại quay ngoắt 180 độ.

- Này, thú cưng, cô đang đùa với tôi đấy hả? - Lông mày Mông Thái Tử dựng ngược lên, hẳn giận dữ nhìn tôi.

- Không, tuyệt đối không! Tôi thực sự có rất nhiều bài tập phải làm, lần sau tôi đi với anh được không? Tôi biết Thái tử điện hạ vốn là người hiểu lòng dân, chí công vô tư...

- Cô nịnh tôi cũng vô ích, giờ tôi phải đưa cô đi!

Đúng vào lúc tôi đang giằng co với Mông Thái Tử thì một thằng đàn em của hắn vội vàng hét:

- Thái tử điện hạ, không xong rồi. Chủ tịch... vừa nói là tìm cái gì đó chơi, thế là ông ấy làm chết con cá thú cưng Tiểu Tây Mễ mà anh nuôi rồi.

- Cái gì?

Mông Thái Tử quát to một tiếng rồi biến mất trước mắt tôi với Thánh Y Đằng.

Tiểu Tây Mễ?

Chẳng nhẽ hắn dùng tên tôi để đặt tên cho con cá vừa chết đó?

...

Đi làm bài tập.

- Nhưng mà bao nhiêu bài tập như thế, làm sao mà tôi làm hết được? Chẳng phải bình thường đều là anh làm sao? Sao lần này để nhiều bài tập tích lại không làm?

- Họp lớp...

- Được rồi, tôi làm, tôi làm.

Đồ xấu xa!

Bài tập của một tuần! Bắt tôi làm đến mai sao hả?

Hu hu hu...

Bị Thánh Y Đằng hành hạ, tôi sống qua 7 ngày dài bằng cả thế kỷ, trong đó có rất nhiều yêu cầu vô lý của hắn khiến tôi gần như phát điên.

Ví dụ, hắn bắt tôi đội nặng 40 độ, giúp hắn tới thư viện mượn một cuốn sách bằng tiếng ả Rập, trên đó toàn mấy cái chữ như giun dế, hắn hiểu không nhỉ?

Ví dụ, hắn không cho tôi đeo cái vòng tay mà Mông Thái Tử tặng, nhưng bản thân hắn thì nhận rất nhiều quà của bọn con gái...

...

Tóm lại, hắn là một gã xấu xa!

Cuối mỗi bài đăng mong bạn ấn Thanks để ủng hộ mình nha!

3. Cuối cùng tôi cũng trải qua được 7 ngày trong thời hạn, ngày tổ chức họp lớp cũng đã đến.

-Tiểu Y Y? Tôi đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta xuất phát được chưa/

Chiếc váy ren kiểu kẹo mút Lollipops của Pháp kết hợp với cái xắc tay đáng yêu. Ừm, quả nhiên sau khi trang điểm, Bối Tây Mễ trong như một nàng công chúa xinh đẹp, chỉ chờ nhân vật phụ của đêm nay - anh bạn Thánh Y Đằng.

Ấy? Sao chẳng thấy ai trả lời nhỉ?

Trong lòng tôi bỗng chốc có một dự cảm không lành, chẳng nhẽ hần...

-Thánh Y Đằng?

Tôi gõ cửa phòng ngủ của hần mà vẫn không thấy tiếng trả lời.

Thế là tôi đẩy cửa bước vào, chỉ thấy lon Côca vẫn còn để trên bàn nhưng chưa mở, chẳng thấy bóng dáng Thánh Y Đằng đâu!

Tôi vội vàng móc điện thoại di động ra, ấn số.

Có tiếng rung vang lên ở đầu giường, xem ra hần quên mang cả điện thoại rồi.

Hu hu hu...

Mục đích của hần rất rõ ràng - hần muốn cho tôi leo cây!

-Đồ xấu xa, không muốn đi thì nói thẳng ra, lại còn chơi trò hiệp ước. Hu hu, sao lại đối xử với tôi như thế? Cho tôi hy vọng rồi lại khiến tôi thất vọng hoàn toàn!

Nước mắt tràn mi, cơ thể tôi run rẩy rồi trượt xuống, co thành một đồng trên sàn nhà. Bảy ngày sống khổ sở là vì cái gì chứ? Hu hu...

-Nếu cậu không đến, chúng tớ sẽ dán tên cậu lên bảng đồ của trường trung học Thâm Điền, cười nhạo cậu tới chết, ha ha...

Lời nói của Ngân La một lần nữa lại cang lên.

Hu hu, cùng lắm thì bị Ngân La giễu cợt rằng tôi đã bị Thánh Y Đằng đá, chẳng có gì cả, dù sao thì ba năm cấp hai (1), tôi cũng sống trong tiếng giễu cợt của bạn bè quen rồi...

Chú thích: (1): Ở Trung Quốc, cấp 1 học 6 năm, cấp hai học 3 năm.

Nheo đôi mắt đã đỏ như mắt thỏ, ngẩng đầu lên nhìn cánh cửa khách sạn sáng lấp lánh huy hoàng, tôi nắm tay lại, kiên định bước vào.

Những vị khách trang phục lộng lẫy, những người phục vụ đi qua đi lại, tôi phát hiện ở đây không chỉ có bạn học cấp hai của tôi mà còn có rất nhiều người mà tôi không biết, họ đều đi có đôi có cặp.

Đáng ghét!

Biết là không đơn giản rồi mà!

-Ôi da, Bối Tây Mễ đến rồi à?

Vừa vào cửa, Ngân La trong bộ lễ phục mà đồ lộng lẫy đã chạy ra. Cô ta làm ra vẻ nhiệt tình, còn liên tục nhìn ra sau lưng tôi.

-Sao thế? Bạn trai không đến à? Chắc chắc, nhìn mắt cậu đỏ hoe kìa, có phải là bị đá rồi không? Ha ha ha...

Tiếng cười của Ngân La lập tức thu hút ánh mắt của mọi người, hầu như tất cả các khách mời đều lại gần, háo hức như thể chờ xem kịch hay.

-Tớ chưa nói với cậu sao? Đây là bữa tiệc tình nhân, nếu không có bạn nhảy, cậu sẽ bị phạt mặc bikini đi khắp khách sạn một vòng!

-Tiệc tình nhân, chẳng phải cậu nói...

Chết tiệt thật!

Tôi bị lừa rồi!

-Ha ha, tớ nói gì? Cậu đừng có giả biện nữa, mau đi thay bikini đi, yên tâm, tớ đã chuẩn bị sẵn cho cậu một bộ đồ rất gọi cảm rồi!

-Ha ha ha, đi thay đi.

-Nhưng nàng hề này hình như người cũng không đẹp lắm, giống học sinh tiểu học, có mặc bikini chắc cũng chẳng có gì mà ngắm.

-Coi như là xem kịch, ha ha...

...

Tiếng giễu cợt, tiếng cười khà ồ... như những mũi dao đâm mạnh vào tim tôi. Tôi cố kìm nước mắt, tưởng như mình sắp ngất đi.

-Đừng mà, đừng mà!

Tôi hy vọng vào lúc này, "Nhật Thần đại nhân" của tôi sẽ xuất hiện trong bữa tiệc, dùng ánh mắt màu vàng kim nhìn sâu vào mắt tôi, nói với họ rằng, tôi là công chúa của anh, là cục cưng của anh, tất cả mọi người đều không được bắt nạt tôi..

Ôi, Bối tây Mễ, mày đang nằm mơ giữa ban ngày sao? "Nhật Thần đại nhân" chỉ tồn tại trong truyện tranh thôi, làm sao có thể xuất hiện trong hiện thực? Đừng nằm mơ nữa, hãy nghĩ xem bây giờ nên làm thế nào đi...

-Ha ha ha, cậu hãy mặc đi! Nhìn xem, gọi cảm chưa...

Ngân La nhét bộ bikini vào tay tôi.

-Đúng đấy, đúng đấy, mặc đi. - Một thằng con trai mặc chiếc áo sơ mi màu hồng phấn với móng tay vẽ hoa ôm eo Ngân La, phụ họa.

Chắc hẳn là bạn trai của Ngân La.

Hừ! Trông cũng chẳng ra sao, Thánh Y Đằng còn đẹp trai hơn hẳn cả ngàn lần, chỉ là... Thế thì sao, giờ hẳn đang cho tôi leo cây, còn khiến tôi mất mặt thế này! Hu hu, đồ xấu xa...

-Mặc đi, mặc đi...

-Mặc đi, mặc đi...

-Mặc đi, mặc đi...

Tiếng nói đồng thanh như mọi con sóng, tôi bị bao vây ở giữa, không biết phải làm thế nào, mọi giọt nước mắt từ khóe mắt rơi xuống.

* * *

Đứng vào lúc này...

-Bikini sao? Chỉ được mặc cho mình anh ngắm! -Một giọng nói trầm trầm và ngang ngược, thân hình cao ráo, thu hút được ánh mắt của tất cả mọi người.

Hai mắt tôi lập tức biến thành ngôi sao...

Tốt quá! Là giọng của Thánh Y Đằng.

Tạ ơn trời đất, tạ ơn Thượng đế, Quan Thế Âm Bồ Tát, nhờ vào phúc của vị thần tiên nào cũng được, tóm lại là hẳn tới rồi, tôi sẽ không phải mặc bikini nữa...

Bao nhiêu lời trách cứ trước kia đều tan theo mây khói.

Vậy mà...

Khi tôi nhìn kĩ lại, trái tim tôi lập tức rơi xuống vực sâu không đáy...

Mọi mái tóc màu vàng kim rối bù như tổ quạ, trên mặt còn có vết cấu bẩn, một cái áo sơ mi không theo phong cách nào, rộng thùng thình với những vết xé có ý, bên dưới là cái quần công nhân loang lổ vết sơn...

Đây là Thánh Y Đằng sao? Cái con người trước mặt tôi lúc này thực sự là một Thánh Y Đằng mà lúc nào cũng sạch sẽ, chỉnh chu và ăn mặc như một ngôi sao điện ảnh đây sao?

Tôi thực sự không dám tin vào những gì mình nhìn thấy, thế là tôi ra sức dụi mắt, cho tới khi cảm giác mắt mình sưng lên, cuối cùng cũng xác định được, không sai, là hẳn...

Á! Đồ xấu xa đáng ghét, chắc chắn là hẳn có ý, muốn bắt tôi phải bẽ mặt!

Tôi cảm thấy làn khói đen giận dữ đang bốc lên sau gáy và lan dần ra xung quanh.

-Hắn chuyên nhặt rác hả? Sao lại cho người như thế này bước vào?

-Tôi không dám tin vào mắt của mình nữa, có người mặc thế này để tham dự party sao? Chắc là nhà hần nghèo lắm.

-Tuy là có gương mặt đẹp trai nhưng ăn mặc thì như ăn mày, thật đáng tiếc...

...

Nhưng Thánh Y Đằng hoàn toàn không bận tâm tới những lời bàn tán xôn xao đó. Vẫn cao quý như một hoàng tử, hần từng bước kiên định đi về phía tôi...

-Sao thế, em yêu? Giận vì anh đến trễ sao?

Những lời nói thân mật thốt ra từ miệng hần sao nghe kỳ cục quá.

Bỗng dưng, hần quỳ xuống trước mặt tôi, kéo tay tôi nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn, đôi môi lạnh lạnh và mềm mại của hần chạm vào da thịt tôi, cả người tôi như bị điện giật.

-Có thể tha thứ cho anh không?

À...

Vì sao ánh mắt của hần lại quyến rũ như vậy?

Tuy trang phục của hần rách nát tới tả, nhưng nhất cử nhất động của hần đều rất phong độ, hần nhìn tôi chăm chú, dường như tất cả mọi người xung quanh đều không tồn tại, chỉ có tôi là duy nhất...

-Ừm - Tôi gật đầu như bị ma nhập.

-Bối Tây Mễ, anh ta từ đâu chui ra vậy? Anh chàng đẹp trai đeo kính râm tớ gặp lần trước đâu? Ha ha, quả nhiên đúng như tớ dự đoán, anh ta chắc chê cậu quá vô vị nên đá cậu rồi phải không? Chắc chắn, quần áo rách nát thế này, có phải là vừa chui ra từ bãi rác không?

Ngân La bịt mũi, ra vẻ coi thường, dùng lời lẽ độc ác để dă kích tôi.

Cái gì?

Chẳng nhẽ Ngân La không nhận ra hần? Cũng đúng! Hôm đó hần đeo kính râm, còn ăn mặc rất thời trang, khác hần với hiện tại!

-Anh ấy chính là...

-Tớ nói rồi mà, loại con gái như cậu chỉ tìm được loại này...

Đồ chết giấm, tôi còn chưa nói xong mà đã ngắt lời tôi! Tức chết mất, tức chết mất!

Hu hu...

Đúng vào lúc tôi đang giận xì khói, định đánh nhau với cô ta thì ánh mắt lạnh lẽo của Thánh Y Đằng lướt qua, Ngân La vốn luôn "cắn người" bừa bãi bỗng dưng sợ hãi im bất, run rẩy không dám nói gì.

Lạnh quá!

Ánh mắt đó...

Đến người ngoài cũng có thể cảm nhận được cái lạnh thấu xương đáng sợ!

-Cục cưng, thôi bỏ đi, con ranh này rất xứng đôi với thằng kia đấy chứ... ha ha, "con gái cá mắm" và "con trai nhặt rác", quả nhiên là đôi lứa xứng đôi.

Thằng sơn móng tay thấy bạn gái mình chịu thiệt thì vội vàng đứng ra giúp đỡ.

-Ha ha ha...

Cả đại sảnh vang lên tiếng cười giễu cợt phụ họa, nhưng đúng vào lúc đó, ngoài tiếng cười giễu cợt còn có một âm thanh khác.

Rầm rầm!

Lạch cạch!

A!

Tại sao sản nhà bỗng dưng rung chuyển dữ dội thế này? Không phải là...

Tôi hoảng hốt hét lên:

-Chết rồi, động đất rồi, chạy mau thôi, tôi không muốn chết. Oa oa oa...

-Đừng sợ, chỉ là trục thẳng thôi!

Một bàn tay lớn từ phía sau đưa ra, nhẹ nhàng nắm tay tôi, cảm giác tê liệt lan khắp toàn thân,

Trái tim tôi dần dần bình tĩnh lại.

-Cô Ngân La, trên bãi cỏ ngoài kia có một chiếc trục thẳng, logo là... - Viên bảo vệ ngoài cửa cuống quýt chạy vào, gương mặt tái nhợt như nhìn thấy ma.

-Là gì?

-Logo là... S!

-Á...

Tất cả các khách mời đều há hốc miệng, phát ra tiếng kêu sợ hãi.

-S, chỉ có người đó mới được dùng logo này...

-Chẳng nhẽ thực sự là anh ấy?

-Không phải chứ, con người thần bí và cao quý như anh ấy trước giờ chưa bao giờ công khai lộ diện, đến các paparazi tài giỏi nhất cũng không thu thập được tin tức gì về anh ấy. Cho tới nay, trên các mặt báo, tạp chí cũng chỉ có bức ảnh tầm lưng cao lớn của anh ấy mà thôi!

-Trời ơi, cô Ngân La, không ngờ cô có thể mời được anh ấy tham gia buổi party này, cô thật là quá lợi hại!

...

Ngất mịt, "anh ấy" là ai thế nhỉ?

Bọn họ đều có vẻ rất sùng bái...

Hừ, tôi nghĩ loại người không có việc gì làm, ngồi trục thẳng để khoe khoang chắc chắn chẳng phải người tốt!

Thánh Y Đằng nắm tay tôi, cùng dòng người đi ra khỏi đại sảnh.

4. Vừa mới ra tới cửa, tôi đã sững lại với cảnh tượng trước mắt.

Trên thảm cỏ xanh biếc là một chiếc trục thẳng màu trắng, cánh trục thẳng vẫn đang quay tít, trên thân là một chữ S rất lớn, một người con trai trong bộ comple màu đen, đeo kính râm từ khoang máy bay đi ra.

Thân hình anh cao lớn, khỏe miệng thoáng một nụ cười mỉm như có như không, đang đi về phía chúng tôi.

Im lặng...

Im lặng...

Mọi người đều ngừng thở.

Đẹp trai quá!

Khỏe miệng tôi chảy ra một thứ chất lỏng không biết gọi tên.

-Ngài là... ? - Ngân La thấy anh ta đi về phía tôi, gương mặt cười đã biến dạng, cô ta yếu đuối lại gần, rụt rè hỏi.

Nhưng chàng trai đó đi qua cô ta, thẳng tiến về phía tôi.

-Chuyện gì thế? Sao anh ta lại đi về phía con cá mập kia? Oa oa oa, em không muốn đâu, anh yêu, hãy an ủi em đi!

Thấy anh ta không đếm xỉa gì tới mình thì vừa xấu hổ vừa tức giận, khóc lóc ngã vào lòng gã "móng tay vẽ hoa".

Còn tôi...

Ngẩn ngơ đứng yên, nhìn anh ta từng bước lại gần mình.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Tôi có quen anh ta đâu! Tuy ngoại hình của anh ta rất được, nhưng tôi không muốn dây vào những nhân vật lớn thế này, huống hồ nếu nói về đẹp trai thì Thánh Y Đằng còn hơn anh ta, chỉ có điều cách ăn mặc của hắn...

-Thiếu gia, xin lỗi đã đến muộn, đây là dây chuyền kim cương Cartier mà cậu đặt làm - Anh ta đi tới trước mặt tôi và Thánh Y Đằng cúi lưng 90 độ, mở một cái hộp hình chữ nhật màu bạc trong tay ra.

Cái gì?

Thiếu gia?

À...

Chiếc hộp được mở ra, tất cả mọi người lại một lần nữa trầm trồ.

Trên sợi dây chuyền là những ngôi sao màu bạc sáng lấp lánh, bên dưới là viên kim cương màu vàng hình mặt trời. Dưới sự hỗ trợ của những vì sao, viên kim cương tỏa ra ánh sáng chói mắt...

Roẹt...

Bỗng dưng Thánh Y Đằng xé rách chiếc áo sơ mi và cái quần công nhân đang mặc trên người.

Trời ơi, hắn lại định làm gì thế?

Cởi quần áo trước mặt bao nhiêu người?

Tôi xấu hổ đỏ bừng mặt, chỉ muốn đưa tay lên che mắt nhưng... bên trong không phải là một thân thể trần như nhộng, mà là một bộ comple thời thượng rất tinh tế!

Những đường viền màu trắng khiến bộ comple màu đen không còn cứng nhắc nữa, chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với cái nơ bướm màu đen, vừa thời trang mà vẫn sang trọng, tóm lại là nhìn hắn đẹp trai quên sầu!

-Công chúa của anh, sinh nhật vui vẻ!

Sinh nhật?

Đúng rồi, hình như hôm nay là sinh nhật của tôi, ông bố bà mẹ bảo bối của tôi vẫn còn đắm chìm trong phòng thí nghiệm, sinh nhật năm nào cũng chỉ biết gửi mấy thứ phát minh kỳ quái cho tôi chứ chưa bao giờ về cùng tôi tổ chức sinh nhật, thế nên ngày này năm nào tôi cũng cảm thấy vô cùng cô đơn và lạc lõng...

Nhưng sao hắn lại biết?

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn hắn đầy nghi hoặc.

Thánh Y Đằng chỉ nhìn tôi đầy thương yêu, dường như muốn nói "Đương nhiên là anh biết", sau đó cúi xuống, vén tóc tôi lên, đeo sợi dây chuyền lên cổ tôi, nắm tay tôi đi tới bãi cỏ dưới ánh trăng.

Đúng vào lúc này...

Tiếng động cơ ồn ào của chiếc trực thăng biến mất, thay vào đó là tiếng nhạc du dương.

Tôi nhìn theo hướng phát ra tiếng nhạc. Á! không biết từ lúc nào, dàn nhạc trong khách sạn đã chuyển toàn bộ ra ngoài, đang say mê biểu diễn...

Ma nhập rồi!!

Chắc chắn là tôi bị ma nhập rồi!

Vì tôi phát hiện ra mình đang há hốc miệng, nhưng lại chẳng nói được lời nào, bao nhiêu câu hỏi, bao nhiêu nghi vấn đều tan biến trong ánh mắt dịu dàng đầy ma lực của Thánh Y Đằng...

Các khách mời xung quanh không ai dám phát ra tiếng động, ngay cả Ngân La cũng biết điều ngậm miệng lại, chỉ hần học nhìn tôi.

Thế là trong tiếng nhạc cùng với ánh sáng được dệt nên bởi ánh trăng, tôi và anh khiêu vũ, giống như chàng hoàng tử và cô bé Lọ Lem trong câu chuyện cổ tích...

-Á, anh làm gì thế/

Khúc nhạc vừa dứt, Thánh Y Đằng đột nhiên bế thốc tôi lên, tôi trở tay không kịp, thót lên kinh ngạc.

-Đương nhiên là quay về, chẳng nhẽ em cứ muốn ở mãi trong buổi tiệc quê mùa này sao?

-Hả? Rốt cuộc anh là ai thế? Hình như họ coi anh như một vị thần, anh chẳng phải là con của đồng nghiệp của bố tôi sao?

Cuối cùng cũng thót lên được nghi vấn của mình, nhưng Thánh Y Đằng chẳng nói lời nào, chỉ bế tôi bước đi.

Uỳnh uỳnh!

Chiếc trực thăng cất cánh, xé rách màn đêm yên tĩnh, bay vào bầu trời cao!

Oh my God!

Vì sao tôi có cảm giác lơ lửng thế này nhỉ?

Tôi cố ngóc đầu khỏi ngực hấn nhìn xuống. Á! Hấn bế tôi đứng trên chiếc dây thừng thả xuống từ trực thăng! Chẳng nhẽ hấn không sợ rơi xuống sao?

Tôi sợ hãi ôm chặt lấy cổ hấn, căng thẳng vùi đầu vào ngực hấn.

Đúng lúc này, một đám mây đen bay qua, che lấp ánh trăng bàng bạc ban nãy, những ngôi sao trên bầu trời thoáng chốc càng trở nên sáng hơn.

Ánh đèn tụ quang từ sân thượng khách sạn hắt xuống, tập trung toàn bộ trên người tôi và Thánh Y Đằng.

-Mắt của anh ấy màu vàng! Không hổ danh là Nhật Thần, chỉ có người vĩ đại như Nhật Thần mới có thể khiến ánh trăng mờ đi, mới khiến các ngôi sao và mọi thứ có ánh sáng trên cõi đời này phải ngả rạp trước anh...

Bên dưới vang lên những tiếng trầm trồ.

Phút chốc, mọi người đứng trước khách sạn trở nên náo loạn, mọi người đều ngửa mặt nhìn lên.

Hấn, hấn là... "Nhật Thần đại nhân"?

Tên tiểu quỷ cùng sống với tôi hơn một tháng trời dưới một mái nhà chính là thiếu niên thiên tài thần bí của Tập đoàn Sun, "Nhật Thần đại nhân" mà tôi yêu nhất?

Giây phút đó, hơi thở của tôi dường như đã ngừng lại!

Bởi vì người đó đối với tôi chỉ tồn tại như một câu chuyện cổ tích, chỉ là một chàng hoàng tử trong truyện tranh, nhưng giờ người đó đang ôm tôi. Giây phút này, tôi dường như đã nhìn thấy ánh mắt màu vàng của anh đang sáng lấp lánh dưới những vì sao...

Vậy mà vào lúc này, Thánh Y Đằng bỗng dung cúi đầu xuống, nhìn vào mặt tôi, khóe miệng nở một nụ cười kì dị, nói khề vào tai tôi:

-Đồ ngốc, tôi bỏ tiền ra thuê những thứ này đấy, cũng không tồi nhĩ...

Cuối mỗi bài đăng mong bạn ấn Thanks để ủng hộ mình nha!

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 6

1. Bùm một tiếng, trái tim bay lơ lửng nãy giờ của tôi trở về nguyên vị.

Cái gì chứ?

Thế chẳng phải tôi lại vừa bị cái gã này lừa sao? Thì ra tất cả chỉ là giả, thì ra hấn chỉ là “Nhật Thần đại nhân” phiên bản giả mạo mà thôi...

Tôi nói rồi mà, với cái tính cách đáng ghét của hần sao có thể là “Nhật Thần đại nhân” được? Vừa nãy chắc chắn là đầu óc tôi bị đoán mạch nên mới nảy sinh ảo giác như thế!

-Hừ... chết tiệt thật! Hình như tôi sắp biến trở lại rồi.

Thánh Y Đằng cau mày, gương mặt đầy vẻ thống khổ.

-Không, không phải chứ, giờ chúng ta đang ở giữa không trung đấy! Này này, anh kiên trì một chút, lát nữa rồi hãy biến được không? Chuyện này... tài xế ơi, mau thả chúng tôi xuống đi..

Tôi vội vàng ôm chặt lấy cổ hần, vùi đầu vào lồng ngực hần, nhắm tịt mắt hét lớn.

Trời ơi!

Cái gã này còn đang bế tôi mà, nếu hần biến nhỏ lại thì tôi sẽ rơi xuống phải không? Hu hu, tôi không muốn chết đâu...

-Đồ ngốc, cái gì mà tài xế? Cô tưởng đây là mặt đất à?

Cái giọng đùa cợt lại vang lên bên tai, giọng nói của Thánh Y Đằng không có vẻ gì là bất thường, lúc này tôi mới hoàn hồn.

Á á á, hần lại lừa tôi?

Nhưng chiếc máy bay nhanh chóng tìm một khoảng không rồi đổ xuống, anh chàng đẹp trai xuất hiện lúc trước không biết đã đến đây từ lúc nào, đang búng ngón tay về phía Thánh Đằng.

-Ê, nhớ gửi tiền vào tài khoản của tôi nhé...

-Biết rồi.

Thánh Y Đằng ném cho hần một cái nhìn lạnh tanh, gã thanh niên đó cười cười, làm động tác dán miệng, sau đó dùng ánh mắt xuống trước ngực tôi.

Khụ khụ...

Hần đang nhìn gì thế? Bạn của Thánh Y Đằng cũng y như hần, toàn đồ dè xỏm!

-Cái dây chuyền...

Hần ngập ngừng nói mấy tiếng, chỉ vào cái dây chuyền trên ngực tôi. Tôi lập tức hiểu ra, tưởng rằng cái này cũng là do hần thuê, định tháo ra trả hần.

-Cô làm gì thế?

Thánh Đằng hỏi tôi, giọng nói có vẻ giận dữ.

-Thì tháo dây chuyền ra trả cho người ta.

-Không cần đâu! Bà thím ơi, cái dây chuyền đó tôi bỏ ra 5 tệ để mua ở cửa hàng ven đường đấy, hợp với cô ra phết. - Trên trán Thánh Y Đằng nổi gân xanh, hần nắm chặt nắm tay, hình như rất giận dữ.

-5 tệ. Ha ha ha... thú vị thật!

Gã kia ôm bụng cười chảy cả nước mắt.

-Cậu cắt được rồi.

Dưới ánh mắt lạnh lùng của Thánh Y Đằng, gã thanh niên nhướn mày rồi bước lên một chiếc xe màu đen, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

-Bà thím, còn đứng đó làm gì? Về thôi! - Sau khi gã thanh niên kia ra về, Thánh Y Đằng giận dữ nắm tay tôi, chẳng nói lời nào, lôi tôi xềnh xệch về hướng tạm xe buýt.

Cái gã này giận gì nhĩ?

Một đêm không trăng, dưới ánh đèn đường, chúng tôi sánh vai nhau bước đi, còn gió nhẹ ầm ập thi thoảng lướt qua, mọi thứ đều hài hòa và yên tĩnh, như thể chúng tôi là một cặp tình nhân.

Tôi cúi đầu nhìn sợi dây chuyền trước ngực, trong bóng đêm, nó vẫn tỏa ra ánh sáng màu vàng kim, cũng giống như hần, cho dù hần biến thành trẻ con cũng không thể nào che khuất được ánh sáng tỏa ra từ con người...

Rốt cuộc hần là ai?

Vì sao tôi phát hiện ra mình bắt đầu hơi... hơi thích hắn? Trời ơi! Có phải tôi điên rồi không...

Tôi vẫn chưa tìm được câu trả lời cho việc mình có thích Thánh Y Đằng không, nhưng chuyện xảy ra tối hôm đó đã được đồn đại khắp trường với tốc độ ánh sáng.

- Nghe nói Bối Tây Mễ của lớp 10 đang có quan hệ với Thái Tử gia của Tập đoàn Sun, Thánh Bách Nguyên, cũng chính là “Nhật Thần đại nhân” đấy.

- Không phải chứ, cái con người “Nhật Thần đại nhân” thần bí ấy thực sự tồn tại sao? Đôi mắt màu vàng kim, gương mặt tuấn tú như thần mặt trời Apollo, chỉ trong vòng một năm đã khiến Tập đoàn Sun sắp đóng cửa khỏi tử huyệt sinh, loại người đó có lẽ chỉ xuất hiện trong cổ tích thôi.

- Thật không, thật không? Ai chứng kiến hả, có đẹp trai như nhân vật chính Sun trong truyện tranh “Nhật Thần” được cải biên từ chính câu chuyện của anh ta không?

- Con gái người dì của bạn học chị hàng xóm nhà tớ tham gia bữa tiệc đó mà... Hừ, cái người vẽ truyện tranh ấy thật là kém cỏi, “Nhật Thần đại nhân” ngoài đời trông còn đẹp trai hơn trong truyện nhiều! Khi đó anh ấy đứng giữa không trung, ánh đèn xung quanh rọi lên người anh ấy, đến cả mặt trăng cũng phải nép vào sau một đám mây vì ánh sáng tỏa ra từ người anh ấy...

- Á á á! Bối Tây Mễ thật là may mắn! Có thật cô ta đang yêu anh ấy không? Không thể nào đâu!

...

Tôi quấn chặt khăn lên vào lớp như một con chuột.

Cái bọn này thật là khoa trương!

Cái gì mà “đứng trong không trung”?

Đó là trực thăng, đúng là bọn nhà quê! Hừ, có điều tuy khi đó tôi được Thánh Y Đằng giả dạng “Nhật Thần đại nhân” ôm trong lòng, nhưng cái cảm giác ấy đúng là rất thần kỳ! Cứ như là có phép thuật vậy, mặt trăng bị mây đen che khuất, mọi ngôi sao phút chốc sáng bừng lên...

- Này, cô thực sự muốn biến thành bà thím à? Sao lại trùm khăn lên đầu? Cô...

Tôi ngẩng đầu lên, bịt chặt miệng tiểu quý, thấy cái đám ngây ngô kia dường như không mấy chú ý đến tôi, tôi mới “bất cóc” hắn sang một bên.

Phù!

May mà không bị phát hiện!

- Tất cả đều tại anh, đóng cái gì không đóng lại đóng “Nhật Thần đại nhân”? Bây giờ ngày nào tôi cũng bị đám con gái kia truy hỏi. Suốt ngày chúng nó hỏi tôi có đang qua lại với “Nhật Thần đại nhân” thật không. Tôi nói cho anh biết, nếu tôi mà không cố thủ với trận địa thì bất cứ lúc nào cũng làm lộ ra đồ giả mạo là anh...

Tôi giận dữ lườm hắn.

- Ô? Thế cô cảm thấy cô nói ra thì cô thâm hơn hay tôi thâm hơn? - Thánh Y Đằng chép miệng rồi mỉm cười độc ác.

Hu hu...

Tuy rằng hắn cùng họ với “Nhật Thần đại nhân”, nhưng sao hai người khác xa nhau nhiều thế? Cái gã này thật là xấu xa, xấu xa quá!

- Tôi thâm hơn...

Tôi âm ỉc trả lời.

Giờ tôi đã bị người ta hàng ngày dán bùa nguyên rủa và nghĩ cách bắt nạt, nếu chúng biết “Nhật Thần đại nhân” chỉ là giả thì chắc chắn tôi sẽ bị ném xuống sông Tam Xuyên nuôi cá mất!

Hu hu hu...

Thái độ của hắn với tôi hôm qua chắc chắn chỉ là ảo giác!

Ai có thể tin rằng gã tiểu quý này mới là hung thủ thực sự? Không chừng tới lúc đó đám người kia còn tưởng tôi bị thần kinh hay mắc chứng hoang tưởng ấy chứ!

Hắn đúng là một đại ác ma, một đại ác ma siêu độc ác! Mọi hoang tưởng của tôi về hắn hãy mau tan biến thành bong bóng xà phòng hết đi...

2. - Tiểu Đới, thế nào? Nhà ăn còn người không?

Tôi lén lút trốn trong chỗ rẽ vào nhà ăn. Thấy Tiểu Đới từ nhà ăn đi ra, tôi vội vàng chạy lên hỏi cô, thi thoảng lại chú ý quan sát “tình địch” xung quanh.

-Không đông người lắm. Haiz, Tây Mễ ơi, cậu trốn mãi như thế cũng chẳng phải cách, A Triết đã hứa với tớ là giúp cậu viết một bài báo phủ nhận quan hệ với Sun gì đó.

-Thật không? Đạo trước chẳng phải cậu cãi nhau với anh ấy sao? Hu hu hu, Tiểu Đới, vì tớ mà cậu đi cầu xin anh ấy phải không, thật khó xử cho cậu quá...

-Tây Mễ, cậu nói gì thế? Tớ... tớ đâu có.

Tiểu Đới đỏ mặt, giậm chân.

-Á, thú cưng, cô đứng ngoài nhà ăn làm gì thế? - Mông Thái từ mang theo đầu đồ rục của mình hào hứng từ một gốc cây chạy ra.

Ôi trời, hần là chó cún đấy à?

Sao mà tôi đi đến đâu là hần đánh hơi thấy tôi đến đó, rồi tìm thấy tôi vậy?

Tiểu Đới thấy hần cứ như nhìn thấy ôn thần, vội vàng chạy đi.

-Này, Tiểu Đới... - Thấy chứ, thấy chưa, Mông Thái Từ, ai cũng ghét anh.

-Thú cưng, sao cô ấy thấy tôi lại chạy, tôi đáng sợ thế sao? - Mông Thái từ vò đầu trông thật đáng yêu, tôi bật cười thành tiếng.

-Thái từ điện hạ, tôi đói bụng quá, có thể ăn com trước được không?

Vừa nghe tôi nói thế, sự chú ý của Mông Thái Từ lập tức chuyển về phía tôi.

-Cái gì? Vẫn chưa ăn com à, tôi không thích thú cưng bị gầy đâu, thế nên tôi sẽ nuôi cô thật béo tốt, nếu không tôi sẽ bán cô đi đấy!

...

Quả nhiên hần coi tôi là thú cưng, lại còn nói là bán tôi! hần cũng chẳng buồn hỏi tôi chuyện với Thánh Bách Nguyên, chẳng nhẽ hần chưa biết tin này?

Mông Thái từ lôi tôi vào nhà ăn như lôi một con gà. Cái gã này, tôi ghét nhất là bị hần lôi đi lôi lại!

Trong nhà ăn rất vắng, chỉ có hơn chục người ngồi lẻ tẻ khắp nơi. Thấy tôi bước vào, mấy bạn nam đang ngồi với nhau bắt đầu ghé tai thì thầm, chỉ trỏ, nhưng vì sợ Mông Thái Từ ở đó nên hành động không quá rõ ràng.

-Này, mấy người các cậu đang xì xào cái gì thế hả?

-Không... không nói gì ạ...

Mấy bạn nam đó rút rè trả lời.

-Bốn thái tử phải dứt thức ăn cho thú cưng của ta, các người rút ra ngoài... - Mông Thái Từ ra lệnh, ném tôi vào chỗ ngồi, ra hiệu bảo tôi ngồi im.

Dứt thức ăn...

Hu hu hu, nghe cứ như tôi bị biến thành thú cưng thật vậy, nhưng tôi là người, huống hồ tôi đã có người mình thích rồi!

Hừ, người mình thích...

Lẽ nào người mình thích là Thánh Y Đằng? Không thể nào!

Đau đầu quá đi mất! Từ khi hần xuất hiện, các tế bào não của tôi có biến thành người thực vật không nhỉ?

-Thú cưng, sao cô cứ gõ đầu mình thế? Hạn cho cô trong vòng 10 phút phải ăn hết chỗ thức ăn này, nếu ăn không hết thì... he he, tôi sẽ dứt cho cô từng miếng.

Nụ cười tà ác của Mông Thái Từ khiến suy nghĩ của tôi đang bay bổng trên hành tinh Pandora thoáng chốc rơi phịch về trái đất. Tôi cúi đầu nhìn, trên bàn chất đầy thức ăn...

Món com thịt kho tàu thơm phức của Đài Loan, một suất bò bít tết, một suất com sườn, còn có canh bí đao, nước quả, salat rau xanh...

Trước mặt tôi xuất hiện bao nhiêu là ngôi sao, tôi mếu máo nói:

-Hu hu, tôi có phải là lợn đầu, làm sao ăn được nhiều thế, ăn đến ngày mai cũng không xong..

-Không sao, ông chủ ở nhà ăn mà chưa được tôi cho phép thì không dám đóng cửa đâu!

...

Tôi chỉ đành nhét thức ăn vào miệng, cảm giác đói bụng ban nãy đã biến mất tăm mất tích sau khi nhìn thấy đồng thức ăn này, giờ nhìn cái gì cũng chẳng muốn ăn!

Đúng lúc đó thì có hai đứa con gái có cái đầu rất to đi qua cửa nhà ăn, tiếng chúng cứ sang sảng, vọng tới cả tai tôi và Mông Thái Tử đang ngồi bên trong nhà ăn.

-Cái con Bôi Tây Mễ ấy thật đáng ghét, đã có Thái tử điện hạ rồi mà còn qua lại với Thánh Bách Nguyên của tập đoàn Sun!

-Còn không xinh bằng tớ mà muốn bắt cả hai tay, cậu nói xem, có phải nó quá đáng lắm không?

-Đúng thế, đúng thế...

Roẹt roẹt!

Bùm!

Đỉnh đầu tôi bị bao phủ bởi mây đen dày đặc, sấm chớp ầm ầm, tôi cúi đầu nhìn bát cơm.

-Hắn là ai? Hà, thú cưng, rốt cuộc cô có quan hệ với bao nhiêu thằng con trai hả? Ngoài tiểu quý ra, còn thằng xuất hiện ở công viên nước lần trước, giờ lại thêm một thằng thiếu gia nào nữa?

Khụ khụ...

Thế nào gọi là “có quan hệ với bao nhiêu thằng con trai”?

Ba người mà hắn nói rõ ràng chỉ là một đứa trẻ con thôi mà!

Trí tưởng tượng của Mông Thái tử thật là quá phong phú!

-Thực ra, thực ra...

-Giải thích! Mau nói cho tôi biết, cô với bọn chúng đều không có quan hệ gì cả, nói mau!! Tôi ghét nhất là bị người khác phản bội! - Gương mặt Mông Thái Tử thoáng chuyển sang màu tím, mái tóc đỏ rực như một bó đuốc đang bốc cháy, tỏa ra làn khói đen kịt.

-Sắp vào lớp rồi, tôi đi trước đây...

Tôi bị hắn chậm chậm đẩy tới cửa, thế là tôi quay người chạy bán mạng vào lớp.

Trong ba sáu kẻ, chuồn lùa thượng sách!

-Bôi Tây Mễ!

Tiếng hét của Mông Thái Tử gần như khiến cả trường Thâm Điền nghiêng ngả.

* * *

Suốt cả buổi chiều tôi sống trong vật vã đau khổ bởi sự công kích mạnh mẽ của đám con gái si tình ngu ngốc. Để báo thù, tôi đã cho thêm một thứ vào lon Côca mà gã hung thủ chắc chắn sẽ uống trước khi tắm - bột ớt.

Phụt...

Thánh Y Đằng nhò hết Côca trong miệng ra.

Vì uống xong Côca, thân hình sẽ biến lớn nên hắn vào phòng ngủ thay áo phông với quần bò rồi mò ra, có lẽ vì tôi bỏ quá nhiều bột ớt, bởi vậy hắn vẫn thờ hỏn hển, lười thè ra ngoài, cuối cùng lại cảm thêm một lon Côca nữa lên.

-Ê này, Côca không mất tiền à? Sao anh uống nhiều thế, uống nước lọc là được rồi.

-Cô còn dám nói?

Hai mắt trợn ngược lên, gương mặt Thánh Y Đằng thoát danh lại, giờ nắm đấm lên lao về phía tôi.

-Hu hu hu, anh định đánh tôi sao? Á, người đâu, cứu mạng tôi, bạo lực gia đình! - Tôi chịu vào gầm bàn, hết lớn.

-Cô ra đây cho tôi!

-Tôi không ra, đồ xấu xa, cũng may mà tôi không phải bạn gái của anh, nếu không chắc chắn anh sẽ thường xuyên đánh tôi! Hu hu hu...

-Nói thế là cô muốn làm bạn gái của tôi?

-Ai... ai thèm làm bạn gái anh! Hừ...

-Nha đầu, cô mà ra thì tôi sẽ không đánh cô nữa, thế nào?

-Hừ! Chắc chắn là anh lừa để tôi ra, sau đó tấn tôi, anh thâm độc lắm..

-Thế thì cô cứ ở trong đó đi! - Thánh Y Đằng nhún vai, thân nhiên ngồi xuống sô-pha, ung dung nhắm mắt ngồi điều hòa và uống Côca.

...

Kính coong.

Chuông cửa reo lên, đang trốn dưới gầm bàn, tôi giật nảy mình, đầu va phải bàn.

-Đau quá! Á, anh đừng ra mở cửa, ngộ nhờ là đám con gái si tình đáng sợ ấy tới thăm dò hành tung của anh thì sao? Ui da, đau quá...

Thấy Thánh Y Đằng đi ra gần cánh cửa, sắp đưa tay ra mở, tôi vội vàng ngăn lại, thế là đầu tôi lại bị đụng phát nữa.

Hu hu, chắc chắn là sắp bị một cục u khổng lồ rồi.

Có điều ám ảnh mà bọn con gái ấy để lại cho tôi quá lớn, hoàn toàn có thể khiến tôi quên bản thân mình!

- Lúc nào cũng vội vàng hấp tấp, vốn đã không thông minh, đừng có biến thành người già tri độn đấy! - công lực “độc mồm” của Thánh Y Đằng chỉ tăng chứ không giảm.

Một câu nói quan tâm mà bị hấn bẻ cong hấn đi!

Tôi xoa đầu, vừa nguyên rửa hấn vừa nhìn ra ngoài qua mắt thần.

3. Nhìn qua mắt thần, tôi thấy bên ngoài có một người đàn ông với gương mặt xăm trở hung dữ như sói hoang, tôi sợ hãi đến mức chỉ dám lí nhí hỏi:

-Ai... ai đấy ạ?

-Thằng ranh tên Thánh Bách Nguyên trốn trong nhà này phải không? - “Ông chú sói hoang” gần giọng hỏi.

Trời ơi!

Trông ông ta như đại ca xã hội đen trên ti vi vậy! Có phải là cái bọn chuyên bắt cóc người thực sự tưởng Thánh Y Đằng là thiếu gia của Tập đoàn Sun nên tìm đến đây không?

Tôi có nên giải thích với ông ta không?

Không được, không được! Kẻ xấu thì chắc chắn sẽ không nghe lời tôi! Chắc chắn ông ta sẽ cho rằng tôi đang lừa ông ta!

Hu hu... tai họa mà Thánh Y Đằng gây ra thật là khủng khiếp! Không chừng sau khi bọn xấu đó phát hiện ra mình đang bắt nhầm người sẽ tức quá mà giết hấn thì sao?

Nghĩ tới đây, tôi lao vút tới bên Thánh Y Đằng, đẩy hấn vào tủ quần áo. Hấn thoáng khựng lại, sau đó giận dữ lên tiếng.

-Cô...

Tôi cuống cuống bịt miệng hấn lại, nhưng không ngờ bị cái ghế chắn ngang, hai người thuận thế ngã nhào vào tủ quần áo.

Thánh Y Đằng tròn tròn mắt, tôi cũng tròn tròn mắt, hai người cứ nhìn nhau như thế, cảm thấy đôi môi đang tiếp xúc với nhau, dường như mọi thứ xung quanh đều không còn tồn tại, chỉ còn lại hai trái tim đang đập điên cuồng..

Mười mấy giây sau, tôi đỏ mặt đầy Thánh Y Đằng vẫn đang tròn tròn mắt ra.

Trời ơi, vừa nãy...

Tôi đẩy Thánh Y Đằng ngã vào tủ quần áo, lại còn hôn hấn? Tuy rằng lúc trước ngã trên ống nước xuống tôi cũng đã hôn rồi, nhưng khi đó hấn vẫn là một đứa trẻ, nhưng, bây giờ... bây giờ tôi cũng muốn trốn vào tủ quần áo. Hu hu hu, mặt tôi nóng quá, xấu hổ quá...

Cốc cốc cốc.

Thấy tôi không mở cửa, "ông chú sói hoang" lại gõ mạnh cửa một lần nữa.

-Có ai không? Nếu không mở cửa là tôi giận đấy nhé! Tôi mà giận thì hậu quả rất nghiêm trọng đấy nhé! - Khẩu khí của người đó nghe thật đáng sợ.

-Là một kẻ xấu xa độc ác, anh trốn trong đó đừng có ra đấy. - Tôi đóng cửa tủ quần áo lại, thấy má Thánh Y Đằng cũng thoáng ửng đỏ.

A, hấn cũng biết xấu hổ sao? Ha ha ha...

Tuy cười lớn có thể làm giảm bớt cảm giác sợ hãi trong lòng tôi, nhưng tôi vẫn sợ lắm! Trời ơi! Tôi sắp chạm vào nắm đấm cửa, sắp mở cửa rồi...

Lát nữa ông chú đáng sợ đó có đánh tôi không? Hay là lao thẳng vào nhà tôi đập phá đồ đạc, hoặc là kẻ dao vào cổ tôi hỏi tung tích của Thánh Y Đằng?

Đêm thật yên tĩnh, những vì sao chớp mắt, ngấp dài. Ánh sáng của mặt trăng chiếu qua khung cửa sổ, để lại những vệt lốm đốm trên sàn nhà.

-Đứng ở cửa làm gì? Ngồi đi!

Tôi ngơ ngác nhìn "ông chú sói hoang" thân nhiên vào nhà rồi ngồi lên sô-pha, sau đó chỉ vào sô-pha, sai bảo tôi như một chủ nhân.

-Tôi... tôi đứng là được rồi ạ

Tôi cúi đầu nhìn ngón chân, không có đủ dũng khí để nhìn vào gương mặt đáng sợ đó.

-Căn nhà này bày trí đẹp ra phết... - "Ông chú sói hoang" lại lên tiếng.

Chú ơi, rốt cuộc chú tới đây làm gì?

Tôi không dám hỏi, bắt đầu cúi đầu vẽ tranh bằng mắt, còn tròn mắt lờ mờ Cục Xương đang co mình nằm trong một góc nhà. Tức chết đi mất! Bình thường thì sửa ỉnh ỏi, bây giờ sao không nhảy ra để cứu chủ nhân đáng thương của mày?

Hừ, quả nhiên là một kẻ chỉ biết bắt nạt người yếu hơn!

-Cô sống một mình hả?

"Ông chú sói hoang" hỏi một câu rất mờ ám, ông ta bỗng đứng bật lên, đi về phía tôi. Thân hình cao lớn của ông ta khiến tôi có cảm giác hoảng sợ tột độ.

-Đứng... đứng ạ...

Tay tôi run bần bật, con dao cầm theo phòng thân rơi xuống đất.

Cạch!

Âm thanh chói tai vang lên phá vỡ sự yên tĩnh kỳ dị của căn phòng.

-Dao? – Giọng nói của "ông chú sói hoang" bắt đầu trở nên nghiêm khắc và hung hãn.

Tôi nghe thấy có tiếng động vang lên từ tủ quần áo. Á, không được, hấn không thể chạy ra đây vào lúc này.

-Ha ha, dao gọt táo, gọt táo ạ... - Tôi vội vàng nhặt con dao dưới đất lên, nói lớn về phía tủ quần áo.

-Vậy sao? – Trong giọng nói đầy sự nghi ngờ, nhưng "ông chú sói hoang" cũng không truy cứu nữa mà đột nhiên nắm tay tôi, kéo tôi về phía sô-pha.

Hu hu...

Chẳng nhẽ ông ta định làm gì tôi?

Tôi sợ hãi run rẩy khắp người, nhưng lại không muốn kêu cứu – như thế sẽ làm lộ Thánh Y Đằng. Tôi đành phải ngậm chặt miệng, nhắm chặt mắt, không dám đối diện với sự việc sắp xảy ra.

-Này, cô nhắm mắt vào làm gì? Lại đây chơi một trò chơi với tôi!

Hả?

Tôi bất giác mở mắt ra, phát hiện “ông chú sói hoang” đang ngồi bên cạnh tôi, tay cầm một món đồ chơi rất vui vẻ!

Lạch cạch...

Một đám quạ đen rơi hết xuống đất.

-Chú ơi, không còn sớm nữa, chủ tới nhà tôi có việc gì ạ? – Tôi hỏi thăm dò.

“Ông chú sói hoang” quay đầu lại, trợn mắt về không vui:

-Sao hà, chỉ có cái gã thiếu gia gì đó mới được tới nhà cô sao?

Tìm tôi đập loạn, mục tiêu của “ông chú sói hoang” quả nhiên là Thánh Y Đằng! Không đúng, vì sao tôi nghe giọng điệu ông ấy có vẻ giận dữ? Cứ như là đang ghen.

-Ai? Chú đang nói ai ạ? – Tôi hỏi đầy cảnh giác.

-Cái gì? Cô cũng bắt chước thằng tiểu quỷ đó gọi tôi là “chú”? Đồ thú cưng đáng ghét! – “Ông chú sói hoang” giận dữ bốc hỏa trên đầu, bỗng dưng lại nhớ ra điều gì đó, bèn đi tới trước gương ngắm nghía một lát, sau đó lập tức nổi cáu, nhảy dựng lên xé một lớp da trên mặt, ném xuống đất.

-Lão già chết tiệt, nhân lúc mình ngủ đeo cho mình cái thứ đồ ấu trĩ này!

Sau đó hất lại nguyên rùa thêm một câu.

Hai mắt tôi trợn tròn, tôi nuốt nước bọt, thận trọng bước lên, sau 30 giây nhìn thẳng vào gương mặt đó, chấp nhận sự thay đổi đến một cách đột ngột.

Không sai, cái người vô cùng đáng sợ với mái tóc đỏ rực, từng sợi tóc dựng đứng lên như lông nhím ấy chính là Mông Thái Từ.

-Ha ha, Thái từ điện hạ, anh đang chơi trò rắn lột da sao? – Tôi đá cái mặt nạ đáng ghét dưới chân đi, cười ha hả để vẫn hời không khí ngưng ngập với hắn.

Hóa ra chiều nay Mông Thái Từ ngủ ở nhà Thái Từ Mạnh, tôi còn tưởng hắn đang giận, đúng là một kẻ khó nắm bắt, có điều Mông Hoàng Thượng thật là thú vị, lớn thế rồi mà còn chơi trò này...

-Thú cưng, đừng hòng chuyển chủ đề, tôi nghĩ thấy có mùi người lạ trong nhà này. – Mông Thái Từ hít mũi, nghiêm túc nhìn tôi.

Ngất mắt! Hắn là chó săn à...

-Sao... sao có thể? Tôi toàn sống một mình mà!

-Cô đang nói dối! – Đôi mắt màu xanh lạnh lùng nhìn tôi, khiến tôi suy nghĩ nửa thì quỷ xuống mà hét lớn: Thanh Thiên đại lão gia, tôi có tội, tôi có tội. Sau đó khai toàn bộ chuyện Thánh Y Đằng giả dạng “Nhật Thần đại nhân”.

-Đây chẳng phải là đôi giày của thằng tiểu quỷ sao? Không phải cô ở cùng nó sao? – Mông Thái Từ chỉ vào đôi giày ở chỗ cửa ra vào, chất vấn.

Kính coong.

Chuông cửa lại một lần nữa vang lên vào thời khắc quan trọng, tôi lập tức chạy ra cửa như một làn khói, nhưng hai người đang đứng ngoài cửa mỉm cười với tôi là...

Bố mẹ?

Tôi đóng rầm cửa lại, trong đầu chỉ có một suy nghĩ – không được để họ thấy Mông Thái Từ!

-Thú cưng, cô như thế là ý gì? Ngoài cửa có ma sao?

Mông Thái Từ ngây thơ lại gần, nhưng bị tôi túm lấy cổ áo, sau đó hùng hổ ném hắn vào tủ quần áo trong phòng ngủ, nhốt hắn trong đó.

Kính coong.

Chuông cửa một lần nữa vang lên.

Tôi chậm chậm đi ra mở cửa, cố nặn ra một nụ cười vô cùng khó coi:

-Bố mẹ, sao bố mẹ lại về? Sao không gọi điện trước cho con?

Hơn nữa còn về đúng vào lúc này!

-Con gái cưng, bố mẹ muốn dành cho con sự ngạc nhiên mà! – Ông bố mặc cái áo sơ mi hoa hòe hoa sói chớp mắt nhìn tôi, sau đó đưa cho tôi một quả trứng khổng lồ hình elip:

-Đây là quà cho con.

Trán tôi phụt ra mấy tia khói đen, tôi chỉ vào quả trứng, hỏi:

-Đây là gì ạ?

-Là người máy âm nhạc Ruby biết ấp trứng, còn chỉ cần bỏ nó vào tủ lạnh, ba ngày sau nó sẽ phá vỏ chui ra. Khi nào nó nở rồi, con muốn nghe bài gì, nó đều hát cho con nghe...

-Thôi bỏ đi, con thích dùng MP4 hơn.

“Gâu gâu gâu...”

Cục Xương thấy mẹ tôi thì lập tức chạy lại gần, nhảy lên lòng bà. Mẹ tôi bế nó lên

vuốt ve, sau đó thì len lén ngó đầu nhìn quanh, hưng phấn gọi:

-Ôi! Con gái cưng, con rể tương lai của mẹ đâu rồi?

-Cái gì mà con rể tương lai? Mẹ, mẹ đừng có nói linh tinh!

Tôi bực mình giậm chân.

Người mẹ nói có phải là Thánh Y Đằng không? Từ lúc nào hán biến thành con rể tương lai của mẹ vậy? Trời ơi! Nói tới Thánh Y Đằng, suýt nữa thì tôi quên mất! Bố mẹ còn không biết chuyện Thánh Y Đằng biến nhỏ do bị tôi nguyên rủa, lát nữa tôi biết giải thích với họ như thế nào đây!

Giải thích một câu chuyện mê tín với hai nhà khoa học hàng đầu của đất nước, liệu có phải là đàn gảy tai trâu không nhỉ? Chắc họ sẽ không tin đâu nhỉ?

-Ôi trời, bà xã thân yêu ơi, em đừng có nóng ruột quá! Tuy hai đứa đã ở với nhau lâu rồi, nhưng chuyện đính hôn cứ chờ tới khi tốt nghiệp trung học rồi hãy nói.

Lời của bố cứ như một quả bom nổ tung trong căn nhà chung cư.

-Cái gì mà đính hôn? Bố vừa nói gì thế?

-Ha ha ha... là thế này, mẹ của con rể tương lai với mẹ con ngày trước là bạn thân, hồi hai người mang thai, bọn mẹ đã hẹn nhau, nếu mẹ sinh con gái thì mẹ sẽ gả con gái cho con trai của cô ấy. Ai ngờ cô ấy vừa sinh con chưa bao lâu thì hai vợ chồng bị tai nạn qua đời, hu hu hu... thật là đáng thương quá, ông xã nói phải không?

-Đúng thế... thế nên bố với mẹ con đã bàn nhau rồi, bố mẹ nhất định phải tuân thủ lời hứa, để họ an lòng. – Bố thương yêu ôm mẹ đang giàn giụa nước mắt, dỗ dành.

Bố mẹ Thánh Y Đằng qua đời rồi? Thế nên tính cách của hán mới quái đản, lạnh lùng như thế? Thật là đáng thương! Tôi có nên đối xử với hán tốt hơn một chút không nhỉ?

Nhưng... nhưng mà kiểu chỉ định hôn nhân từ khi còn ở trong bụng thế này cũng thật là quá!

-Bố mẹ, bố mẹ đang đóng phim thần tượng à? Sao trong hiện thực cũng có những

chuyện như thế này? Mà bố mẹ đã bao giờ nói với con đâu.

Tôi nghiêng răng, trừng mắt.

-Chuyện này... là do bố mẹ sợ con không chấp nhận được nên cứ trì trệ mãi, sau đó quyết để hai đứa sống thử với nhau một thời gian rồi tính sau! – Mẹ rụt rè nói, mắt sáng lấp lánh.

Tôi thở dài, lờm mẹ một cái, hỏi:

-Cái gã Thánh Y Đằng đó có biết không?

-Đương nhiên là nó biết! Nó còn bảo bố mẹ cho nó xem ảnh của con từ nhỏ tới lớn, đến cả bức ảnh con đang nằm trong nôi nó cũng xem rồi, ha ha ha...

Cái gì?

Hắn biết? Đồ đáng ghét, thế mà giả bộ như không hay biết gì!

-Sao bố mẹ có thể tùy tiện quyết định chuyện đại sự của đời con như thế/

-Mẹ cũng muốn hỏi ý kiến của con, nhưng khi đó con vẫn còn nằm trong bụng mẹ mà! – Mẹ làm ra vẻ đương nhiên, thật là tức chết đi được!

-Dù thế cũng không được!

-Hu hu... anh ơi, anh xem con gái bảo bối của anh hung dữ với bà mẹ đáng yêu của nó kìa, mà anh còn không giúp em? – Mẹ tôi nước mắt lưng chòng già bộ đáng thương.

Điều bộ của mẹ giống y như Thánh Y Đằng!

-Được rồi, chuyện này để sau hãy nói, tóm lại là bố mẹ không thể không giữ lời hứa được... Đúng rồi, nó ở đã quen chưa? Được tính của “Đại ma hoàn” qua mạnh, nếu không phải nó kiên trì đòi bằng được thì bố cũng không cho nó uống đâu, người bình thường không thể chịu đựng nổi tác dụng phụ của nó.

Bố vỗ vai mẹ, ra tù lấy ly trà, pha một ly, ngồi xuống sofa vừa uống trà vừa chuyện chủ đề.

-“Đại ma hoàn”? Đó là cái gì? – Tôi tò mò hỏi.

Chẳng nhẽ còn có chuyện gì mà tôi không biết?

Bụp bụp!

Roẹt roẹt!

Đúng lúc tôi định hỏi cho rõ tình hình thì cái tủ quần áo trong phòng ngủ bỗng rung rung dữ dội rồi phát ra âm thanh, thu hút sự chú ý của tôi và bố mẹ.

4. Chết rồi! Vừa nãy khi ném Mông Thái tử vào đó tôi đã quên mất là Thánh Y Đằng cũng ở bên trong. Trời ơi, nếu Mông Thái Tử phát hiện ra Thánh Y Đằng biến lớn đang trốn trong tủ quần áo thì hắn sẽ quậy tung trời lên mất!

-Tiểu quý chết tiệt, sao mày cứ ngo ngoáy thế hả, bực cả mình, mày không biết là cái tủ quần áo này rất nhỏ sao?

Đầu của Mông Thái Tử thò ra ngoài tủ quần áo, sau đó là Thánh Y Đằng bị hắn đá ra ngoài lăn lông lốc.

-Cũng may.

Cũng may Thánh Y Đằng đã biến nhỏ rồi...

Nhìn Thánh Y Đằng đã biến nhỏ bị bọc trong đồng quần áo, tôi hít sâu một hơi, cảm giác như được giải thoát từ địa ngục về với trần gian.

-Hu hu, chị Tây Mễ, ông chú đáng sợ này là quái vật, dám dùng chân thối đá em! Hu hu hu... - Thánh Y Đằng nước mắt lưng tròng nhào vào lòng tôi.

Trán tôi lập tức xuất hiện ba sợi khói đen.

Hắn lại bắt đầu diễn kịch rồi!

Khóe miệng gằn gặt, tôi giả bộ dễ dàng hắn, nhưng thực ra đang véo mạnh cánh tay hắn.

Bố mẹ nhìn chăm chăm vào Mông Thái Tử và Thánh Y Đằng một hồi lâu rồi đột nhiên mẹ kích động phun ngụm nước trà trong miệng ra:

-Oa! Con gái, trong tủ nhà mình còn giấu một anh chàng đẹp trai nữa cơ à?

Mẹ ơi, mẹ đừng có làm loạn hơn nữa được không?

Con gái cưng, chàng trai tóc đỏ này là ai thế, sao lại xuất hiện ở nhà mình? – Bố đặt cốc trà xuống, nghiêm túc hỏi.

-Cháu chào cô chú ạ, cháu tên là Mông Thái Tử, là bạn của Tây Mễ, chuyện vừa nãy cháu xin lỗi, cháu không cố ý trốn trong tủ đâu, lúc cháu tới tìm Tây Mễ thì cô chú về. Chắc cô ấy cảm thấy để cô chú nhìn thấy cháu không hay lắm nên mới bắt cháu trốn đi.

Mông Thái tử cung kính giải thích, thay đổi hoàn toàn tác phong ngang ngạnh thường ngày, lời nói khiêm tốn, lễ phép, khiến bố tôi gật đầu như bả cùi.

-Ha ha ha, không sao, không sao, bạn bè mà, nên thường xuyên đi lại với nhau. – Mẹ tôi cười híp cả mắt, sau đó ghé sát tai tôi thì thầm, - Con gái, dạo này đào hoa ghê.

-Cháu chà chú di.

Thánh Y Đằng có vẻ không hài lòng khi Mông Thái tử trở thành tâm điểm chú ý, cũng ngoan ngoãn chạy lại chào bố mẹ tôi.

Thế là ánh mắt của bố mẹ lập tức tập trung vào người hắn, nhìn chăm chăm vào gương mặt nhỏ xíu của hắn, rồi chẳng nói năng gì...

Muốn chết à! Hắn không nói thì ai tưởng hắn bị câm cơ chứ. Nhất là vào lúc này, Mông Thái tử cũng ở đây, giờ tôi phải giải thích thế nào với bố mẹ rằng Thánh Y Đằng biến mất và trong nhà xuất hiện thêm một thằng tiểu quý đây?

Nhưng...

-Ha ha, Y Đằng, chào con, con ở nhà chú có quen không? – Bố tôi cười hiền lành, tiếp tục uống trà.

-Đúng đấy, nếu có chỗ nào không quen thì phải nói ra, để Tây Mễ giải quyết cho con... - Mẹ tôi cũng cười vui vẻ phụ họa.

-Không ạ, con sống rất quen.

Thánh Y Đằng tiếp lời mẹ, cười rạng rỡ.

Đâu chỉ là quen? Cái gã này đã coi nhà tôi thành nhà hắn từ lâu rồi! Tôi bức bối lắm lắm.

Có điều lạ nhỉ? Sao họ nhận ra ngay đó là Y Đằng? Hơn nữa còn không có vẻ gì là kinh ngạc? Chẳng nhẽ đây là khả năng chịu đựng của các nhà khoa học?

Bố mẹ, bố mẹ thật lợi hại!

Sau đó, Thánh Y Đằng quay người lại nói với Mông Thái Tử:

-Ông chú, muộn rồi mà cứ ở nhà người ta mãi không hay đâu, đi về đi!

-Tiểu quý, tao nói rồi, mày mà gọi tao là ông chú, tao sẽ tấn mày!

-Chả trách chị Tây Mễ không thích ông, một ông chú tính tình thô bạo như thế thì làm sao có bạn gái được.

-Cái gì? Thú cưng sao lại không thích tao? Hừ hừ, tao không có bạn gái ư? Bồn thái tử có một đám con gái xếp hàng dài ở trường Thâm Điền đấy!

-Ông chú ngu ngốc...

...

Haiz, hai người này cứ đụng nhau là như cừu với sói vậy.

Điều khiến tôi hết nói là bố mẹ tôi có vẻ rất hứng thú quan sát trò chơi lờm lờm của Thánh Y Đằng và Mông Thái Tử, đã thế còn bình luận xem ai sẽ thắng...

Hai người cãi cọ một hồi, Mông Thái Tử cũng may là biết điều, sau khi chào bố mẹ tôi thì chuẩn bị ra về.

-Lần sau lại tới chơi nhé! – Mẹ tôi nhiệt tình tiễn hắn ra tận cửa.

-Cháu chào cô ạ.

Mông Thái tử gật đầu với mẹ tôi, sau đó còn thò cổ vào nói với tôi:

-Thú cưng, thằng tiểu quý này là người ngoài hành tinh, cô đừng trúng bẫy của nó nhé.

Gương mặt Thánh Y Đằng thoát tái xanh, đang định mở miệng “đấu” tiếp với Mông Thái Tử thì tôi đã bịt miệng hắn lại.

Ặc ặc, nếu cứ tiếp tục như thế thì đến bao giờ mới xong!

Có điều cuối cùng Mông Thái Tử cũng ngoan ngoãn ra về, nhà tôi cũng yên tĩnh trở lại.

-Bố mẹ, về chuyện của tiểu quý...

Tôi định trình bày sự thực với bố mẹ.

-Chuyện đó để sau hãy nói đi... ông xã, em buồn ngủ quá, ngồi máy bay thật mệt, em chưa quen được với múi giờ. – Mẹ tôi ngáp dài, vờn vai rồi đi về phòng ngủ.

-Bà xã nói thế làm anh cũng thấy mệt, anh đi ngủ với em – Bố tôi đi theo sau lưng mẹ, còn xoa vai cho mẹ.

-Này... rốt cuộc bố mẹ có muốn nghe con giải thích không hả?

Nhưng rầm một tiếng, cửa phòng ngủ bị đóng lại, chỉ còn một mình tôi vẫn giận dữ đứng ngoài phòng khách, Thánh Y Đằng thì đang nghịch món đồ chơi mà Mông Thái từ mang tới trước đó, lại còn vừa chơi vừa chu miệng nói:

-Hừ! Đồ chơi kiểu quái gì thế này! Đúng là chỉ hợp với con khỉ.

Ha ha...

Nhìn cái miệng chu lên của hắn trông đáng yêu quá, dễ coi hơn bộ mặt u ám thường ngày rất nhiều.

Chờ chút!

Vừa nãy bố mẹ tôi vào phòng ngủ mà giờ Thánh Y Đằng đang ở, họ vào đó rồi thì tối nay gã này ngủ đâu? Nhưng ngoài chuyện này, dường như tôi còn một chuyện quên không tính sổ với hắn!

Tôi giăng lấy món đồ chơi trong tay hắn:

-Tiểu quỷ, tôi hỏi anh, có phải ngay từ đầu anh đã biết chuyện chúng ta được hứa

hôn không? Vì sao không nói với tôi?

-Nói với cô thì có ích gì?

Thánh Y Đằng lạnh lùng hỏi ngược lại.

-Có ích gì? Đương nhiên là tôi có quyền biết sự thực chứ! Với lại như thế tôi còn có thể đề phòng anh, để mình không... Thích anh chứ!

Lời ra tới miệng rồi mà còn phải nuốt lại, tôi hoang mang không biết nên làm thế nào, vừa nãy tôi nói gì thế? Rốt cuộc là tôi đang nói gì thế? Sao tôi lại có suy nghĩ đó?

Bắt đầu từ lúc nào nhỉ? Tôi với Thánh Y Đằng...

...

-Cung, mấy hôm nay anh vẫn muốn hỏi, anh có phải người bạn trai đầu tiên của em không. Giờ nghe bạn em nói thế, anh yên tâm rồi. Thật vinh hạnh vì là người đầu tiên phát hiện ra vẻ đẹp, sự tốt bụng của em...

Lần đó rõ ràng tôi biết là hắn chỉ nói dối, nhưng trái tim tôi vẫn không thể tự chủ, đập điên cuồng.

...

-Sao thế, em yêu? Giận vì anh đến trễ sao?

Những lời nói thân mật thốt ra từ miệng hắn sao mà nghe kỳ cục quá.

Bỗng dưng, hắn quỳ xuống trước mặt tôi, kéo tay tôi, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn, đôi môi lạnh lạnh và mềm mại của hắn chạm vào da thịt tôi, cả người tôi như bị điện giật.

-Có thể tha thứ cho anh không?

Á...

Vì sao ánh mắt của hắn lại quyến rũ như vậy?

Tuy trang phục của hắn rách nát tới tởm, nhưng nhất cử nhất động của hắn đều rất phong độ, hắn nhìn tôi chăm chú, dường như tất cả mọi người xung quanh đều không tồn tại, chỉ có tôi là duy nhất...

Lần đó, không có trang phục lộng lẫy, nhưng ánh mắt hắn nhìn tôi khiến tôi thật khó quên...

Tôi thực sự thích hắn rồi sao?

-Cô ngần ngợ ra đó làm gì? Để không cái gì? Cô còn chưa nói xong! – Bàn tay nhỏ của Thánh Y Đằng hươ hươ trước mắt tôi, khiến tôi sực tỉnh.

-Không... không có gì!

Tôi hoảng hốt lùi về sau một bước, rồi trốn vào phòng mình, đóng cửa lại.

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, giọng nói trẻ con của Thánh Y Đằng vọng vào:

- Bà thím, cô lại làm sao thế hả? Hôm nay tôi không có chỗ ngủ, chúng ta ngủ chung phòng đi.

Ngủ chung phòng? Cái gã này dám nói thế à! Lúc này ở cùng hắn trong một khoảng không gian đã khiến tôi thấy khó thở lắm rồi...

- Ai thèm ngủ chung phòng với anh, anh ngủ ở sô-pha đi.

Tôi gần như nhảy dựng lên, vợ vội cái chăn, hé cửa ra một chút rồi ném chăn ra ngoài, sau đó lại lập tức đóng cửa lại, tôi nói to để hắn không nghe thấy tiếng tim đập mạnh của tôi.

- Bà thím, bà đang ngược đãi trẻ con đấy!

Thánh Y Đằng vẫn không buông tha.

- Trẻ con? Anh làm ơn đừng giả bộ nữa...

Ai nói cho tôi biết rốt cuộc vì sao cái gã này có thể ăn nói ngông cuồng và mặt dày như vậy? Tôi thực sự muốn dùng một cái thước dây để đo xem rốt cuộc mặt hắn dày bao nhiêu?

- Tôi sẽ gọi cho đường dây nóng về bạo lực gia đình đấy nhé!

- Đi đi, đi đi... - Tôi dứt khoát chui vào trong chăn, bịt chặt tai lại, không muốn nghe hắn nói gì nữa.

Có lẽ vì quá mệt nên một lát sau tôi đã ngủ thiếp đi. Tôi cảm thấy hình như có một người mở cửa phòng tôi, lặng lẽ ngồi ở mép giường, lặng lẽ quan sát tôi, khiến tôi an lành chìm vào một giấc mơ đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7

Type: Mều

1.

Reng reng... reng reng...

- Ôn ào quá!

Tôi thò tay ra khỏi cái chăn ấm áp, tắt tiếng chuông báo thức rồi mới dụi đôi mắt to, bước xuống giường, ra khỏi phòng ngủ.

Cái chăn đã được gấp gọn gàng trên sô-pha, thì ra Thánh Y Đằng đã dậy từ lâu, cái gã này ngày nào cũng chỉ ngủ vài tiếng đồng hồ mà tinh thần luôn phấn chấn, đúng là một quái vật!

Trong phòng bếp vang lên tiếng nấu nướng, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là hắn...

Khóc miệng tôi thoáng nhếch lên, tôi vươn vai gõ cửa phòng bố mẹ:

- Bố mẹ sao dậy muộn thế! Lại còn bắt Thánh Y Đằng nấu bữa sáng nữa.

Gõ cửa hồi lâu mà chẳng thấy ai trả lời.

Ấy? Chẳng nhẽ hai người ngủ say thế sao?

- Bố mẹ cô ra ngoài từ sớm rồi, họ phải tới thành phố bên cạnh tham gia cuộc hội thảo khoa học, họ xong họ sẽ về Mỹ luôn! - Thánh Y Đằng kiễng chân, đặt cái đĩa lên bàn, nói với tôi.

- Cái gì chứ? Chẳng nói với tôi tiếng nào đã đi rồi, thật quá đáng! Tôi thực sự nghi ngờ không biết họ có phải là bố mẹ của tôi không!

Tôi còn rất nhiều chuyện phải hỏi họ cơ mà!

- Bà thím, cô ngủ như một con heo nên họ đành phải đi trước thôi.

Heo?

Hắn lại chửi tôi là heo? Đồ xấu xa đáng ghét, thế mà hôm qua tôi còn... Nhưng chuyện hứa hôn mà bố mẹ tôi nói hình như là thật, chẳng nhẽ tôi thực sự phải đính hôn với Thánh Y Đằng ngay sau khi tốt nghiệp?

Không... không muốn đâu!

Ít nhất thì cũng phải yêu đương gì đó chứ? Ngát thôi, rốt cuộc là tôi đang nghĩ gì? Sao tôi lại muốn yêu một thằng tiểu quỷ cao 1,1m?

Chắc chắn là tôi điên rồi!

- Trước khi đi họ không nói gì sao? Ví dụ như... chuyện đính hôn?

Lời vừa nói ra khỏi miệng, tôi lập tức thấy hối hận, bởi vì ánh mắt Thánh Y Đằng nhìn tôi bỗng dưng trở nên nguy hiểm, thân hình bé nhỏ của hắn dịch chuyển lại gần tôi, sau đó hắn ngẩng đầu lên nhìn tôi trân trối.

- Cô có vẻ mong đợi lắm nhỉ? Có phải cô thích tôi rồi không? Hử?

- Khụ khụ. Ai... ai thích anh? Anh đừng có làm ra vẻ háo sắc thế được không? Lạ thật! Tôi chỉ muốn nói, tốt nhất là đừng có tiến hành! Người... người tôi thích là... là “Nhật thần đại nhân”, không phải là đồ giả dạng như anh, hử!

Tôi cố ý nói rất to để che giấu trái tim thực sự của mình.

- Rất tốt! Nếu tôi bị kiểu bà thím như cô thích thì đúng là gánh nặng cả đời...

Gương mặt nhỏ của Thánh Y Đằng đành lại, sau đó hắn lặng lẽ ngồi lên ghế ăn sáng, chẳng nhìn tôi lấy một cái.

Gánh nặng? Hắn dám nói tôi thích hắn là gánh nặng? Hu hu... vì sao tôi lại đau lòng khi nghe hắn nói thế? Vì sao tôi có cảm giác nước mắt sắp trào ra?

Thế là tôi cảm ba lô lên, giận dữ không thèm ăn bữa sáng của hắn, đi thẳng tới trường.

***

vì không ăn sáng nên tới tiết thứ hai bụng tôi đã kêu òng ọc.

- Đói quá...

Tôi ôm bụng mệt là bò ra bàn.

- Tây Mễ, cậu sao vậy?

Tiểu Đới vỗ lưng tôi hỏi.

- Tiểu Đới, cậu có gì để chống đói không?

Tôi nhìn Tiểu Đới đầy hy vọng, nhưng cô lắc đầu nói:

- Không có, cậu không ăn sáng à? Tan học tớ đi mua với cậu.

- Không cần đâu.

Chờ tới lúc tan học thì chắc tôi đã đói ngất đi rồi! Tôi ủ rũ bò ra bàn.

Ấy?

Sao trên bàn lại có một cái bánh xăng-uych?

Nhưng đói tới mức bụng đã đánh vào lưng nên tôi chẳng nghĩ ngợi nhiều làm gì. Tôi cầm cái bánh xăng-uych lên rồi lên lúc ăn dưới gầm bàn. Chỉ hai, ba miếng là tôi đã ăn hết chiếc bánh.

Mùi vị này... quen thuộc quá!

Hình như là mùi vị đồ ăn sáng mà ngày nào Thánh Y Đằng cũng làm cho tôi...

Tôi sực tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn tiểu quý đang ngồi chếch phía trước. Hắn đang chăm chú nghe cô giáo giảng bài, cứ như chưa từng có việc gì xảy ra.

Hu hu, Bối Tây Mễ, may thật là vô dụng, sao lại ăn thức ăn do hắn bố thí?

Qe...

Thật muốn nôn hết chỗ bánh vừa ăn xong! Tôi hối hận vỗ bàn.

Lúc này, Tiểu Đới chỉ vào một đứa con gái trang điểm như bướm bướm đứng ngoài cửa sổ:

- Tây Mễ, cậu nhìn cô gái kia kia, xinh quá!

Tôi nhìn theo hướng bạn chỉ.

- Ngân La? Sao cô ta lại ở đây?

Miệng tôi há hốc ra, người ngoài kia chính là Ngân La. Cô ta cứ như âm hồn không tan vậy, chạy tới cả trường Thâm Điền nữa!

- Ha, Bối Tây Mễ, tớ đã chuyển tới trường Trung học Thâm Điền rồi, học lớp bên cạnh cậu. Ha ha, không ngờ vừa chuyển tới đã có rất nhiều bạn thích tớ, nhìn đi, tớ nhận được rất nhiều quà của các bạn nam.

Quả nhiên, vừa tan học, “ác ma nữ” Ngân La đã tươi cười đi vào phòng học, tìm tôi thách thức, còn con trai cả lớp bị cô ta thu hút. vậy lấy cô ta.

Đáng ghét nhất là Thánh Y Đằng, hắn cũng nhìn cô ta. Đồ xấu xa, ngày trước còn giả bộ không thích cô ta, chắc chắn chỉ là quỷ quân tử!

- Chẳng phải cậu có bạn trai rồi sao? Vì sao còn nhận quà của các bạn nam khác? Cậu thật là tùy tiện.

Tôi cố ý nói thật to.

Mặt Ngân La biến sắc, nhưng cô ta lập tức cười cười giải thích:

- Mọi người đừng nghe cậu ấy nói linh tinh, tớ chưa có bạn trai, người con trai đó đang theo đuổi tớ nhưng tớ vẫn chưa đồng ý, bởi vì tớ tin rằng người bạn trai thực sự đang chờ tớ trong tương lai!

Bọn con trai xung quanh gạt đầu, dường như đang mong người của cô ta chính là mình.

Đột nhiên Ngân La cúi xuống, nói nhỏ bên tai tôi:

- Cái người đó chính là Thánh Bách Nguyên, chỉ có tớ mới xứng đứng bên cạnh anh ấy ...

Nói xong, cô ta mỉm cười mê đắm, bước trên đôi giày cao gót rời khỏi phòng học trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Cơ thể tôi như biến thành băng, sau đó là vỡ vụn.

Thì ra cô ta vì Thánh Bách Nguyên, không vì Thánh Y Đằng giả danh “Nhật Thần đại nhân” nên mới chuyển tới đây?

Phát hiện này khiến tôi thật bối rối.

Gương mặt đẹp như tượng sau khi biến lớn của Thánh Y Đằng lại xuất hiện trong đầu tôi. Tôi quay đầu nhìn hắn, dưới ánh mặt trời, mái tóc màu vàng có vài sợi rủ xuống trán, trông hắn thật là cao quý...

Giây phút đó, tôi bỗng dưng phát hiện, hình như mình thực sự đã hơi... hơi thích hắn rồi...

- Oa, chị đó xinh quá, chị ấy nói gì với chị vậy?

Hừ? đừng có tưởng cho tôi tí đồ ăn là tôi sẽ hòa giải với anh, tôi không mắc bấy đâu, nhất là giờ tôi đang rất dị ứng khi hắn nói Ngân La “xinh đẹp”.

- Xinh cái gì, tâm địa xấu xa, Tiểu Đới nhà chúng ta mới là xinh đẹp thực sự! – Tôi trừng mắt nhìn hắn. – Chuyện của người lớn không cho em biết được, đồ... trẻ... con!

...

Thánh Y Đằng nheo mắt, rõ ràng là đang nổi giận.

- Tiểu Đới, chúng ta đi vệ sinh đi. – Tôi thấy tình hình không bình thường bèn lập tức kéo Hàn Tiểu Đới chạy vội ra ngoài để không bị biến thành bột phấn.

Ngân La làm việc gì cũng nhanh nhẹn, lại có ngoại hình xinh đẹp, bởi vậy cô ta nhanh chóng thay thế vị trí hoa khôi trường Trung học Thâm Điền của

Tiểu Đới. Có điều cô ta sử dụng rất nhiều thủ đoạn, cuối cùng vẫn không thể thăm dò được bất cứ tin tức nào liên quan tới Thánh Bách Nguyên, thế là cô ta bèn chia “móng vuốt” về phía tiểu quý.

Thấy cô ta khổ sở thế, tôi rất muốn tốt bụng nói với cô ta rằng người cô ta tìm xa tận chân trời, gần ngay trước mắt...

Ở nhà ăn của trường, tôi và Tiểu Đới bị Ngân La dồn về một phía, còn cô ta thì cười tươi gấp đầy những thịt bò, cá viên... từ đĩa thức ăn của mình vào đĩa của Thánh Y Đằng.

- Chị nghe nói em ở cùng với Bối Tây Mễ phải không, thế em có từng thấy một anh rất đẹp trai tới tìm chị ấy không?

Tôi ra sức đánh mắt ra hiệu cho Thánh Y Đằng, bảo hẩn ít lời thôi, ai ngờ cái gã này coi tôi như người trong suốt, còn chớp đôi mắt to, giả bộ ngây thơ:

- Anh đẹp trai? Có ạ!

Sau đó thân nhiên nhét một miếng thịt bò vào miệng, nhai ngon lành.

Khóe miệng tôi khẽ co giật.

Tôi muốn xem hẩn sẽ nói dối tiếp như thế nào.

- Nhưng không phải một anh, mà còn hai anh cơ, một anh tóc giống em, màu vàng rất đẹp; còn một anh “khí” tóc đỏ rực, anh tóc vàng đẹp trai lắm, còn anh “khí đỏ” kia thì không ra sao cả, tính tình khó chịu...

Khóe miệng tôi càng giật mạnh hơn.

Hẩn đang khen bản thân còn chê bai Mông Thái Tử sao? Không hổ danh là đồ “độc mồm”...

- Thì ra con ranh Bối Tây Mễ bắt cả hai tay, mình phải ghi lại mới được! – Ngân La lòi một quyển sổ tay ra, chăm chú chép lại.

Cô ta làm gì thế nhỉ? Tưởng rằng mình là paparazzi sao?

- Chị nói sai rồi, chị Tây Mễ không thích anh “khí đỏ” kia đâu... - Thánh Y Đằng nghe Ngân La nói thế thì lập tức nghiêm túc; sa sầm mặt. - Chị ấy là vị hôn thê của em, tốt nghiệp bọn em sẽ đính hôn với nhau đấy...

Một con đông quét qua, cuốn lên một đám lá rụng, còn tôi thì nước mắt giàn giụa.

Cái gã này chắc chắn là có ý.

- Á á, thật không?

Ngân La kích động tới mức hai con mắt sắp rơi ra, run tay viết một dòng “Có quan hệ mờ ám với một đứa trẻ 8 tuổi” vào quyển sổ.

Khóe miệng tôi tiếp tục co giật. Tôi định nói gì đó để ngăn cản Ngân La tiếp tục hỏi tiểu quý, để hẩn không nói ra câu nào gây chấn động cả trường nữa.

Đúng lúc đó vang lên tiếng nói rất to của một ông chú.

- Các bạn học sinh thân mến, hãy chú ý, từ hôm nay, mỗi tuần nhà ăn sẽ tổ chức một hoạt động Thách đấu, bạn nào chiến thắng sẽ được miễn phí thưởng thức bữa ăn VIP trong vòng một tháng, mọi người tích cực tham gia nào.

Ông chú cầm cái loa trong tay, hươ hươ cái tay nung núc mỡ tuyên bố với những người đang ăn cơm trong nhà ăn.

- Thách đấu?

Mắt Ngân La thoáng qua một tia lạnh lẽo, tôi dịch chuyển chân theo phản xạ, có khát vọng trốn khỏi đây.

- Bối Tây Mễ, chúng ta cùng tham gia Thách đấu đi? Nếu cậu thắng, tớ sẽ nhường Thánh Bách Nguyên cho cậu; nhưng nếu cậu thua, cậu có thể chọn một là thề từ nay không bám lấy Thánh Bách Nguyên nữa, hai là...

Hai mắt cô ta đảo nhanh, dường như đang tìm kiếm cái gì đó, sau đó ánh mắt dừng lại bên cái máy bán hàng tự động, nói tiếp:

- Hai là uống hết Côca trong máy bán hàng tự động.

Một làn khói đen treo lơ lửng sau gáy tôi.

Làm ơn đi?

Đại tiểu thư ơi, cậu xem phim Hàn Quốc nhiều quá phải không, mấy cái tình tiết nhân vật nữ phụ vì nhân vật nam mà cố ý gây phiền phức cho nhân vật nữ chính thực sự là quá lỗi thời rồi!

Huống hồ Thánh Y Đằng đâu có phải của cậu, thế nào gọi là “nhường cho tớ”?

Tôi nghĩ bụng, con ranh xấu xa này chỉ coi hấn là “Nhật Thần đại nhân” mà thôi, hay là nói với cô ta Thánh Y Đằng chỉ là giả mạo?

Nhưng tôi chưa nói gì, chỉ nhìn xéo sang Thánh Y Đằng, hấn bỗng dung đứng dậy vỗ tay, miệng thì reo:

- Hay lắm, hay lắm, chị Tây Mễ cố lên, em muốn uống Côca.

Uống cái đầu anh ấy!

Chẳng nhẽ anh muốn biến lớn trước mặt mọi người rồi sau đó bị bọn yêu quái bắt đi sao?

Hơn nữa... đồ trẻ CON chết tiệt, hấn như thế chẳng phải rõ ràng là muốn tôi thua sao? Cái gã này chắc chắn là vì tham lam sắc đẹp của Ngân La nên mới cố ý nói thế để giúp cô ta...

- Thách đấu thì thách đấu, ai sợ ai?

Trong lúc bị lừa giận làm mờ mắt, tôi chưa suy nghĩ kỹ đã nói ra câu đó. Nóng nảy quả nhiên còn đáng sợ hơn cả ma quỷ!

2.

Thế là tôi tham gia cuộc thi Thách đấu một cách kỳ lạ.

Các bạn trong nhà ăn lập tức chia làm hai phe, sau lưng Ngân La chật ních những người, còn bên tôi chỉ có Tiểu Đới và Thánh Y Đằng ngồi lẻ loi.

- Nội dung Thách đấu hôm nay là “Đố mẹo”. - Ông chủ nhà ăn xoa cái bụng phệ, cười ha hả lấy ra một bức ảnh rất to. - Quy tắc là, sau khi tôi hô bắt đầu, ai biết đáp án thì lấy thìa gõ vào bát, sau đó trả lời, đáp đúng được 1 điểm, tổng cộng có 5 câu hỏi.

Ông chủ vừa nói xong, mọi người đã bắt đầu chảy mồ hôi.

Dùng thìa gõ vào bát.

Nghe cứ như là đại hội ăn xin trên tivi vậy...

Nhưng ông chủ nhà ăn vẫn hào hứng đọc đề thi:

- Câu hỏi thứ nhất, rõ ràng Tiểu Minh biết đáp án bài thi nhưng vẫn cứ xem bài thi của các bạn khác?

Vì sao?

Sao lại có kẻ ngốc thế nhỉ? Biết đáp án rồi còn đi xem của người khác, bị cô giáo phát hiện thì chắc chắn bị tính là quay cóp. Tôi còn đang lăm bằm trong miệng.

Ting...

Ngân La ngồi đối diện lấy thìa ra gõ vào bát, nhưng mây nhìn tôi một cái, ngẩng đầu cao ngạo nói:

- Vì Tiểu Minh là giáo viên.

- Đúng rồi!

Ông chủ nhà ăn bật ngón cái lên khen ngợi, rồi cộng cho Ngân La 1 điểm lên cái bảng đen.

- Vì sao? Giáo viên sao lại tên là Tiểu Minh? Tiểu Minh nghe như tên của một học sinh tiểu học mà? – Tôi bất mãn vỗ bàn đứng lên.

Quạc quạc quạc...

Một đám quạ bay ngang qua đầu đám người đối diện.

- Haha ha... Bối Tây Mễ, làm ơn đi, đây là phần thi “Đố mẹo” mà, sao cậu ngốc thế? Ha ha ha, thật nực cười, sao Thánh Bách Nguyện lại thích một đứa con gái ngu ngốc như cậu nhỉ...

Ngân La cười ngạt nghẻo, những người khác cũng hòa vào cười theo.

Tôi không hiểu nên quay sang Tiểu Đới cầu cứu, khi cô giải thích xong cho tôi quy tắc của trò chơi này là không trả lời theo lý lẽ thông thường, tôi bỗng muốn tìm một lỗ nê nào đó mà chui xuống đất.

– Đồ ngốc.

Tiếng nói lạnh lùng của Thánh Y Đằng từ bên phải vang lên.

- Câu hỏi thứ hai, vì sao trong nước ếch không bơi thắng chó?

Ting...

Tôi tự tin chớp mắt nhìn Thánh Y Đằng, sau đó đứng lên:

- Ha ha, cái này cháu biết, vì con ếch đó sợ chó!

Mọi người xung quanh lập tức xì một tiếng rõ dài.

Gi thế? Chẳng nhẽ mọi người đều biết đáp án sao?

- Sai! Ngân La, cháu trả lời đi? - Ông chú nheo mắt nhìn Ngân La, ra hiệu bảo cô ta trả lời.

Ngân La nhìn tôi khinh bỉ rồi nói:

- Bởi vì cuộc thi đó cấm bơi ếch.

Hả? Còn có chuyện như thế hả?

Tôi phải kháng nghị.

- Đáp án quái quỷ gì đó? Ai nói là thi bơi cấm bơi ếch?

- Ha ha ha...

Lại một tràng cười ngặt nghẽo.

Ngân La nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ hơn, cứ như thể tôi là một quái nhân.

- Đồ ngốc, đây là phần thi “Đồ mọ”! Cô đừng có làm mất thể diện nữa. - Thánh Y Đằng cũng thêm dầu vào lửa, mặt tôi càng trắng bệch ra.

- Câu hỏi thứ ba...

...

Cứ thế, một đũa nào phẳng như tôi đã gây ra rất nhiều chuyện cười, cuối cùng thì đương nhiên là tôi thua Ngân La một cách triệt để.

- Uống hết đi. - Ngân La chỉ vào 30 chai Cooca trên bàn, đặc ý nhìn tôi đang lùi về sau một bước, cười. - Cậu không định xuyết nợ đấy chứ? Rất nhiều người ở đây làm chứng nhé...

- Nhưng mà chỗ này thì nhiều quá!

Tiểu Đới nhìn đồng Cooca trước mặt, bất bình thay tôi.

- Ô? Thế thì cậu có thể lựa chọn, hoặc là nói cho tớ biết thông tin về Thánh Bách Nguyên, sau đó thì là từ nay về sau không bám lấy anh ấy nữa, như vậy không cần phải uống chỗ Cooca này. - Ngân La giả bộ tốt bụng, gợi ý cho tôi.

Không được.

Tôi tuyệt đối không thể nói cho cô ta biết chuyện tiểu quý giả làm “Nhật Thần đại nhân”, tuy rằng hắn là đồ giả mạo, nhưng tôi không muốn Ngân La biết bí mật hắn có thể biến lớn!

- Uống thì uống.

Tôi oai phong mở nắp một chai Côca, dốc vào miệng một chai, hai chai... Uống được năm chai, tôi gần như đã không chịu nổi.

Hu hu...

Bụng tôi căng cứng lên rồi! Cứ như thể vừa uống hết một con sông Trường Giang, dạ dày đang nhộn nhạo cả lên...

Uống xong 30 chai Côca, chắc chắn là tôi sẽ “to” mất!

- Tớ giúp cậu...

Tiểu Đới không nhịn nổi nữa, lại gần chia sẻ giúp tôi, nhưng với cái dạ dày bé xiu của cô ấy thì không lâu sau cô ấy đã nấc cục và nằm trên ghế rồi.

Khi còn lại 5 chai, bụng tôi đã tròn xoe, chẳng khác nào bụng ông chú của nhà ăn, tôi liếc mắt, tay cầm một chai Côca, không tài nào uống tiếp được nữa, nếu uống là sẽ nôn ra ngoài.

- Chị Tây Mễ, em rất thích uống Côca, để em uống cho - Một đôi tay nhỏ đưa ra, giằng lấy chai Côca trong tay tôi, đôi mắt màu hổ phách thoáng một nét lo lắng.

- Không được, em không thể uống Côca.

Tôi giằng chai Côca lại, không cho hắn đựng vào.

Rốt cuộc là hắn đang nói cái gì thế?

Hắn biết rõ là uống Côca vào sẽ biến lớn, nếu biến lớn rồi thì phải làm thế nào!

- A... ngon quá!

Thấy tôi không chịu đưa cho hắn lon Côca trong tay, Thánh Y Đằng bèn cầm mấy chai Côca còn lại trên bàn, uống ừng ực hết chai này tới chai khác.

Khựng lại một hồi lâu tôi mới hét lên:

- Đứng – Tôi khua cánh tay, ôm cái bụng to đùng nhào lên trước, nhưng phát hiện ra hắn đã dốc giọt Côca cuối cùng vào bụng.

Chết rồi!

Tôi bịt chặt hai tai, không đủ dũng khí và cũng không muốn nghe tiếng hét thất thanh của mọi người khi Thánh Y Đằng biến lớn.

*

**

1 giây, 2 giây...

Cho tới 3 phút sau, Thánh Y Đằng vẫn không biến lớn, tôi lập tức căng thẳng kéo hắn chạy ra ngoài.

- Đồ ngốc, cô kéo tôi chạy ra ngoài như thế thật là kỳ quái, mau buông ra!

- Sao anh chưa biến lớn?

Thấy xung quanh đã không còn người, tôi mới dừng lại.

- Lần trước khi cô không có mặt, tôi uống Côca vào cũng không biến lớn nữa, hay nói cách khác, Côca không còn tác dụng nữa. – Thánh Y Đằng so vai, làm ra vẻ “tôi phát hiện ra từ lâu rồi”.

- Hu hu, anh là đồ xấu xa, tại sao không nói cho tôi trước? Vừa nãy lúc anh uống Côca, tôi sợ chết khiếp.

- Cô đang lo cho tôi hả?

- Không... không có...

- Đừng phủ nhận, vợ lo cho chồng có gì là không đúng.

- Đồ tiểu quỷ, ai là vợ của anh!

- Một cô ngốc nào phẳng..

- Anh... Giờ Côca không có tác dụng gì nữa, sau này làm thế nào?

- Không phải lo, tôi là Thánh Y Đằng cơ mà... Tôi sẽ tự nghĩ cách giải quyết.

...

3.

Sau sự kiện Côca, mối quan hệ giữa tôi với Thánh Y Đằng trở nên khác trước, trừ những lúc cãi nhau thì chúng tôi sống rất hòa thuận, cảm giác như một cặp vợ chồng trẻ vừa kết hôn.

Phi phi phi!

Sao tôi lại có cái cảm giác đó chứ?

Hu hu hu, chắc chắn là do bài thi giữa kỳ chết tiệt gây ra, bởi vì theo như quy định của trường Trung học Thâm Điền, chỉ cần có một môn không qua thì sẽ phải đeo tấm biển “Tôi là đồ ngốc” đứng trong cổng trường một ngày. Cái nội quy biến thái này không phải do hội học sinh đặt ra mà là do gã Mông Thái Từ biến thái đặt!

Thế là sau mấy ngày chiến đấu vật vã với hai con mắt thâm quầng, tôi mệt mỏi ngồi trên bậc cầu thang cửa thư viện.

- Hu hu hu, sao lại có kiểu quy định như thế? Muốn không đeo tấm biển đó và biến thành vật tham quan cho mọi người toàn trường đâu. . .

- Được rồi, chỉ cần bọn mình ôn tập cẩn thận là sẽ không sao đâu.

Tiểu Đới an ủi tôi.

- Không thể nào, Tiểu Đới, tỉ lệ xảy ra chuyện này là 100%, có phải cậu không biết đâu, với một đứa ngốc đầu óc chậm chạp như tớ thì chỉ trong vòng một kỳ làm sao học qua được hết các môn?

Tôi vén mái tóc dài của mình, buồn bã tét lại.

- Đồ ngốc, cô ngồi như một con cún ở đây làm gì? – Thánh Y Đằng ôm một đồng tài liệu với những con chữ như giun dế từ trong thư viện đi ra, thấy tôi ngồi ở cầu thang bèn hỏi.

Mắt tôi sáng lên, tôi chạy ra bế hấn lên như bắt được một vị cứu tinh, vui vẻ nói:

- Anh giúp tôi ôn tập được không? Thành tích của anh tốt như vậy, nếu anh giúp tôi ôn tập thì chắc chắn lần này tôi sẽ thi qua.

- Cô điên à? Mau thả tôi xuống.

Thánh Y Đằng ngo ngoáy trong lòng tôi, sắc mặt kỳ kỳ, hình như hấn rất giận khi tôi bế hấn.

- Ha ha ha, cái gã này xấu hổ thì phải. . .

- Ai xấu hổ? Mau thả tôi xuống!

Hấn thẹn quá hóa giận, quát lớn.

- Được rồi, được rồi. - Tôi mím môi, thả hấn xuống chứ để lát nữa mấy bà chị thích hấn mà nhìn thấy thì tôi chết chắc!

- Y Đằng, em lợi hại như thế thì giúp Tây Mễ đi! Nếu không cô ấy bị phạt thì đáng thương lắm!

Tiểu Đới baby cũng nói đỡ cho tôi.

- Được thôi, chị Tiểu Đới đã nói thế thì tôi đồng ý vậy! - Cái gã này nghe Tiểu Đới nói cái là đồng ý luôn, quả là đồ háo sắc!

Sau đó hấn dừng lại một chút, đôi mắt đáng yêu nhìn tôi chớp chớp, gương mặt ngây thơ:

- Có điều chị Tây Mễ nhất định phải ôn tập theo cách của em đấy nhé!

Trời ơi!

Tôi sợ nhất cái biểu cảm này của hấn, chắc chắn là hấn lại nghĩ ra ý tưởng kỳ quái nào đó để “chơi” tôi!

- Thực ra, thực ra tự tôi cũng có thể...

Tôi bắt đầu rút lui.

- Thế thì cô chuẩn bị mà đeo tấm biển đó và đứng ở cổng trường đi, dù sao thì bốn chữ đó cũng chỉ để dành cho cô thôi! – Hấn nói với giọng “tùy cô”, rảo chân đi thẳng.

Trong đầu tôi lập tức xuất hiện rất nhiều cảnh tượng hồi còn bé.

Hồi học mẫu giáo, mấy bạn nhỏ cầm bức tranh màu mà tôi vẽ, giễu cợt:

- Ha ha ha, đồ ngốc, đồ ngốc, cái cây cậu vẽ xấu quá!

Các bạn tiểu học chỉ trở vào bài kiểm tra được 3 điểm của tôi:

- Cậu ta đốt thật! Mẹ tớ nói, đừng chơi với đứa đốt!

Thầy giáo trung học cốc đầu tôi nói:

- Bối Tây Mễ, sao mà em đốt thế! Bố mẹ em ít nhiều cũng là nhà khoa học nổi tiếng ở nước ta, sao em lại không được di truyền chút thông minh nào thế nhỉ?

...

Chẳng nhẽ học đến cấp ba rồi mà tôi vẫn còn bị mọi người giễu cợt? Làm tượng người ngay giữa cổng trường, đánh mất cả thể diện? Hu hu, Bối Tây Mễ tôi phải chứng minh mình không phải kẻ ngốc, cũng không đốt!

- Chờ một chút, xin hãy giúp tôi ôn tập! – Tôi cúi lưng, đặt tay lên vai hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt to của hắn, nói rõ từng tiếng.

Tiểu quý lúc đầu ngoay ngoay một chút, khi tôi nói xong, đôi mắt hắn dần dần dịu dàng trở lại.

- Được.

Hắn gật đầu.

Nhưng có những lúc sự việc phát triển hoàn toàn ngược lại theo mong muốn của bạn. Buổi tối, trong căn hộ chung cư có ánh đèn vàng ấm áp vang lên tiếng khóc thê thảm.

- Dừng, tôi không muốn anh ôn tập cho tôi!

Tôi nước mắt vòng quanh nhìn đồng hồ luyện tập chất cao như núi, nhìn Thánh Y Đằng bằng ánh mắt trách cứ và oán hận.

- Chính cô xin tôi ôn tập cho cô chứ, xem ra cô thực sự phải làm một con ngốc rồi. - Thánh Y Đằng chẳng buồn nhìn tôi, vẫn bò trên bàn máy tính xem biểu đồ thị trường cổ phiếu.

Đúng là tiếng sét ngang tai!

- Hu hu hu... tôi phải gọi điện thoại tới tổ khổ với Tiểu Đới, tôi phải nói với cô ấy là anh đang ngược đãi tôi! - Tôi lập tức móc điện thoại di động trong túi ra gọi cho Tiểu Đới, nhưng không ngờ lần nào gọi, bên kia cũng báo bận.

Rất cuộc là cô ấy đang nói chuyện điện thoại với ai? Lâu thế... hay là A Triết? Hu hu... Tiểu Đới baby của tôi từ khi có bạn trai thì không cần tôi nữa rồi, tôi khóc đến chết đây!

- Nếu cô cứ tiếp tục làm lỡ thời gian như thế thì tôi không dám đảm bảo là cô có thể thoát khỏi số phận làm con ngốc đâu. – Thánh Y Đằng nhìn chăm chăm vào máy tính, ung dung kê tay sau gáy, thản nhiên nói.

Nghe thấy hai chữ “con ngốc”, tinh thần tôi lập tức phản chấn lại.

Vì thể diện, quyết thôi!

Tôi đeo cái băng đô có hai chữ “Cô lên” ở giữa lên đầu, gờ nắm đấm, cầm một quyển sách ôn tập từ “ngọn núi” ra, bắt đầu chăm chỉ ôn tập.

Căn phòng nhi bắt đầu trở nên ấm áp.

Tôi bò trên bàn vừa nghịch ngón tay, vừa nghĩ cách giải bài tập, còn Thánh Y Đằng thì vừa ngáp vừa xem biểu đồ cổ phiếu, thi thoảng lại bỏ miếng bím bím tôi mua vào miệng.

Nhưng tình trạng này chỉ kéo dài được vài phút. Mấy phút sau, tôi dùng khuỷu tay huyých Thánh Y Đằng một cái:

- Đây, câu này tôi không biết làm, khó quá.

Thánh Y Đằng nghiêng cái cổ như cổ hươu ra, mãi mà vẫn không nhìn rõ, bèn đi tới cạnh bàn, đầu hắn chỉ vừa cao đến bàn, hắn cố kiễng chân lên. Tôi thấy thế bèn bê hắn lên ghế.

- Ai khiến cô lăm chuyện.

Gương mặt Thánh Y Đằng ửng đỏ.

Hừ, cái gã này tự trọng cao thật. Tôi mặc kệ hắn, gõ bàn:

- Làm phiền anh có trách nhiệm một chút! Nhìn dáng vẻ của anh thì thà tôi bảo Mông Thái Tử tới đây dạy còn hơn, dù sao thành tích của anh ta cũng

đứng thứ hai toàn khóa...

- Không được nhắc tới hắn! Giờ cô là vị hôn thê của tôi...

- Tôi không thèm kết hôn với một cậu nhóc cao 1,1m đâu... - Tôi cố ý lườm hắn, cố tình chọc tức hắn.

Cái gã này dạo gần đây thường xuyên nhắc tới chuyện đính hôn, hoàn toàn quên phát chuyện “tôi thích hắn là một gánh nặng”! Nhưng tôi thì không quên...

Điều bộ của hắn rất muốn đâm:

- Dù sao thì cô cũng đã hôn tôi mấy lần rồi, không thể không giữ đạo làm vợ được.

Cái gì gọi là “đạo làm vợ”? Cái gã này có phải là người phong kiến không hả?

Tôi lại lườm hắn một cái.

Bụp!

Thánh Y Đằng đột nhiên cầm quyển sách trên bàn đánh vào đầu tôi ba cái.

- Á, sao anh lại đánh tôi?

- Cô dốt thế? Đến hàm số chẵn lẻ cơ bản nhất mà cũng không biết? – Hắn chỉ vào câu hỏi trong sách, giận dữ nói.

- À, cái hàm số này vì sao lại có tính chẵn lẻ? Chẳng nhẽ chúng cũng có bạn trai bạn gái sao? – Tôi tò mò hỏi.

- Trong đầu cô rớt cuộc là có những cái gì vậy? Nghe đây, phán đoán tính chẵn lẻ của hàm số trước tiên phải xem định nghĩa của hàm số...

Cứ thế, Thánh Y Đằng cố nín thở nhìn nhỏ bé của mình lên cái bàn rồi kiên nhẫn giảng cho tôi từng đề một, ánh đèn hắn lên một nửa gương mặt hắn, mông lung, mơ màng. Tôi như thấy “Nhật Thần đại nhân” bước ra từ trong truyện tranh, anh đang mỉm cười với tôi, đưa tôi vào một thế giới thần bí mà tôi chưa biết...

Cốc!

Đầu tôi bị cốc một cái thật mạnh.

- Hu hu, đầu tôi vốn đã chẳng thông minh, anh cứ cốc thế thì nó sẽ càng dốt đi đấy...

- Dốt đi còn hơn là không biết suy nghĩ, tôi lãng phí thời gian để giảng bài cho cô mà cô thần thờ cái gì hả?

- Được rồi, được rồi, người ta đang nghe rồi...

Tôi xoa xoa cục u trên đầu, cầm bút lên, cố gắng ghi chép.

- Nghe đây, bây giờ giảng tới câu hỏi thứ năm. Tôi thực sự muốn xem đầu cô kết cấu như thế nào mà sao một câu hỏi đơn giản như thế cũng không biết làm? Câu hỏi thứ năm, hàm số đối số...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tới 12 giờ đêm tôi thực sự không trụ nổi nữa, hai mí mắt cứ đánh nhau chan chát, giọng nói của Thánh Y Đằng nhỏ dần nhỏ dần, cứ như tiếng thời miền, lát sau, tôi gục đầu xuống bàn ngủ khò khò.

Trong lúc mơ màng, tôi cảm thấy hình như có người nhẹ nhàng bế tôi lên, rồi nhẹ nhàng đặt tôi vào một chỗ mềm mại, sau đó có một đôi mắt rất đẹp lẳng lẽ ngắm tôi, như thể tôi là cả thế giới của anh, sau đó đôi mắt ấy càng gần càng gần, cuối cùng, tôi cảm giác môi mình chạm vào vật gì đó mềm mại...

Tôi nhanh chóng tan chảy trong bầu không khí ngọt ngào, lãng mạn này, càng lúc càng chìm sâu...

*

**

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, tôi phát hiện mình đang ngủ trên giường. Tôi dụi mắt, nhìn lên trần nhà mấy giây, sau đó ngồi bật dậy, chưa kịp xỏ dép đã chạy khắp nơi tìm Thánh Y Đằng.

Trong căn phòng khách nhỏ, một bóng người nhỏ bé đang ngồi ăn sáng, tư thế vô cùng nho nhã. Thấy tôi đi ra với mái đầu tổ quạ, hắn chỉ xuống chân tôi:

- Vào thu rồi, không đi dép về già sẽ bị phong thấp đấy.

- Ai thèm nghĩ tới chuyện này? Tôi hỏi anh, có phải tôi qua anh đặt tôi lên giường không? - Tôi vươn cổ, uốn lưng, cảm thấy toàn thân đau nhức.
- Ủ, cô ngủ như con heo, chẳng còn cách nào khác, đành phải lôi cô lên giường! – Thánh Y Đằng so vai, cứ như thể mình vừa làm việc gì tốt đẹp lắm.
- Hà? Lôi? Đồ xấu xa, tôi mà bị đụng vào mặt mũi, xấu gái đi thì anh chết chắc. – Tôi chạy vội vàng vào nhà tắm soi gương, thấy gương mặt đáng yêu của mình không bị trầy xước tí nào mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Vừa đánh răng rửa mặt xong, tôi bắt đầu thưởng thức bữa sáng phong phú mà Thánh Y Đằng chuẩn bị.

- Đồ ngốc, nằm bò trên bàn để ngủ đương nhiên là đau nhức toàn thân rồi. Ăn sáng mau lên, ăn xong thì làm hết những bài toán này rồi mới được nghỉ! _
Thánh Y Đằng nhân lúc tôi đang ăn sáng, chẳng biết lại lôi đầu ra một đồng bài tập cao như ngọn núi.

Ôi, không!

Tôi phụt một miếng cơm vào mặt hắn. Thấy hắn nhìn tôi giận dữ, tôi vội vàng đưa tay ra lau giúp hắn.

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý đâu.

- Tóm lại, hôm nay cô mà không làm hết đồng này thì bữa trưa với bữa tối đều đừng có ăn. - Gương mặt nhỏ vẫn còn dính hạt cơm trở nên uy nghiêm khiến tôi không rét mà run.

Cái gì...

Thế là dưới sự đốc thúc của ác ma Thánh Y Đằng, thần dân Bối Tây Mễ đáng thương tiến hành cuộc huấn luyện địa ngục để không bị biến thành nhân vật phản diện cho mọi người thăm quan.

Ngày qua ngày, những ngày tháng khổ nạn cuối cùng cũng kết thúc khi kỳ thi giữa kỳ bắt đầu.

Trong lúc thi.

Tôi nhìn ra xung quanh, nhân lúc thầy giáo không chú ý, ném một tờ giấy cho Thánh Y Đằng.

“Help! Đáp án bài số 2 phần bài tập là gì?”.

Thánh Y Đằng nhìn về phía tôi, sau đó cúi đầu viết nhanh đáp án lên giấy.

Tôi mừng như điên, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị từ chối rồi, không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ, ha ha ha, cái gã này cuối cùng cũng nghĩ thông ra rồi...

Hắn vo tròn tờ giấy rồi ném tới trước mặt tôi, tôi vội vã mở ra xem.

“Đồ ngốc”.

Tôi nghiêng răng treo treo, vỗ mạnh bàn một cái, cúi đầu nhìn bài thi, cắn môi làm.

Hừ, muốn bắt nạt một đứa não phẳng như tôi đây mà, mấy bài tập này đều là chết, còn tôi là người sống, tôi nhất định phải giải được chúng! Tức chết mất! Tức chết mất!

Nín thở tới tận hôm công bố kết quả, tôi chiến tranh lạnh với Thánh Y Đằng suốt một thời gian dài, chẳng nói với hắn câu nào. Cái gã này cũng chẳng nổi giận, vẫn hi hi ha ha gia bộ vui vẻ trước mặt bọn con gái.

- Em Y Đằng, không ngờ đến câu hỏi nâng điểm này mà em cũng biết làm, em lợi hại thật đấy!

- Ha ha, đâu có, chỉ là tình cờ em đã từng làm rồi thôi...

Đồ lừa đảo, cái gã này ngoài cái đồng bài tập mà hắn ép tôi phải làm ra thì chẳng động vào quyển sách nào khác, làm gì có chuyện “tình cờ làm rồi”? Đúng là đồ lừa đảo!

- Nhưng mà tiếc quá, vẫn không đạt thủ khoa của khối, có phải là chưa phát huy hết thực lực không?

- Em còn nhí, không giỏi như lời đồn đâu, thế nên không được đứng thứ nhất cũng là bình thường thôi mà...

Buồn nôn, thế nào gọi là “còn nhó”?

Rõ ràng là bằng tuổi tôi mà còn giả bộ! Tôi thấy không phải là anh không muốn được thủ khoa, chỉ là sợ được thủ khoa bị mọi người chú ý, gây phiền phức mà thôi!

Chờ chút, hắn nói thế ý là đã có điểm các môn rồi?

Nghĩ tới đây, tôi vội vàng chạy ra bảng thông báo, len lỏi trong đám người đổ một hồi lâu, tôi mới chen được lên trước.

- Bối Tây Mễ, Bối Tây Mễ, Bối Tây Mễ...

A

Tìm thấy rồi.

- Bối Tây Mễ, lớp 10A3: Văn: 68, Toán: 62, Tiếng Anh: 65, Vật lý: 63, Hóa học: 61, Chính trị: 70, Lịch sử: 62(*)."

(*). Ở Trung Quốc, thang điểm được tính là 100, từ 60 điểm trở lên mới được coi là thi đỗ.

Hu hu hu...

Nhìn thành tích của mình, lần đầu tiên tôi cảm động rơi nước mắt, môn toán, môn toán cuối cùng cũng đỗ rồi, ngày trước hầu như lần nào thầy giáo môn toán cũng mắng tôi rằng:

- Bố mẹ đều là các nhà khoa học nổi tiếng mà sao em lần nào cũng thi trượt môn toán?

Bối Tây Mễ cuối cùng cũng qua được môn toán rồi!

Vậy mà đúng vào lúc tôi vui mừng như điên thì một bàn tay từ trên trời rơi xuống, xách tôi lên như xách một con gà, mái đầu đỏ rực của Mông Thái Tử in lên khung kính của bảng thông báo:

- Thú cưng, cô quay cốp trong giờ thi môn toán, giờ tôi sẽ đưa cô đi gặp Thái Tử Mạnh thẩm vấn, cô có quyền giữ im lặng nhưng mọi lời cô nói có thể trở thành bằng chứng chống lại cô trước tòa!

4.

- Hu hu, sao anh lại nói là quay cốp? Tôi bị oan mà, mau thả tôi xuống. – Tôi như một con gà bị con chim ưng bắt đi, giằng co thế nào cũng vô dụng, chỉ biết giương mắt lên nhìn mình bị Mông Thái Tử ném cho Thái Tử Mạnh.

- Uy... vũ...

Các thủ hạ của Mông Thái Tử đứng hai bên, phát ra tiếng hô trầm trầm.

Bọn họ tưởng rằng đây là công đường thời cổ đại sao?

Kỳ lạ!

- Cô chính là Bối Tây Mễ? Ngẩng đầu lên cho tôi nhìn... - Tôi đang ngồi trên mặt đất, bỗng dưng nghe thấy một âm thanh uy nghiêm và hơi khàn khàn từ phía trước vang tới, thế là ngẩng đầu nhìn lên.

Hừ, cái ông chú trung niên này trông thật là kỳ quái, trên miệng có hai sợi râu thành hình chữ bát, đôi mắt nhỏ xíu trông như mắt con hồ ly tinh nhanh, có một cái bụng bia siêu to, đang híp mắt nhìn tôi, trông như Diêm vương dưới địa ngục trong các bộ phim mà tôi xem, thật là đáng sợ.

- Hu hu hu, cháu không quay cốp, cháu không muốn xuống vạc dầu dưới 18 tầng địa ngục đâu, hu hu hu, cháu bị oan.

Thấy tình thế không bình thường, tôi lập tức giờ độc chiêu của Bối Tây Mễ ra...

Mặt dày...

- Đây, lão đại gia, lão cũng biết là trông lão như thế nào mà, đừng có dọa thú cưng của con được không? – Mông Thái Tử nhấc chân lên, lại gần đỡ tôi dậy, khó chịu trừng mắt nhìn ông chú trung niên đang ngồi đằng sau bàn.

À, thì ra đây chính là Mông Hoàng Thượng trong lời đồn à?

- Ha ha, nhóc con, con đau lòng hả? Ta đã cảnh cáo con trước rồi, tốt nhất là con đừng quan hệ với con bé này, hai đứa sẽ không có kết quả gì đâu, đừng đề đến lúc thất tình rồi tìm ra khóc lóc.

Chòm râu chữ bát của Mông Hoàng Thượng nhếch lên, tuy đang nói với Mông Thái Tử nhưng hai con mắt nhỏ tí thì lấp lánh nhìn tôi.

- Lão đại gia, lão đang nói linh tinh gì thế. Chẳng phải lão bảo con đưa thú cưng tới cho lão xem sao, giờ xem rồi, lão đi được rồi.

Mông Thái Tử đẩy Mông Hoàng Thượng cho Thái Tử Mạnh rồi khóa trái cửa lại.

- Anh... anh định làm gì?

- Thú cưng, cái đứa tên Ngân La nói là cô quay cốp, còn tố cáo với Thái Tử Mạnh. – Mông Thái Tử ngồi xuống ghế, gõ bàn, khiến tôi cảm thấy có áp lực rất lớn, đây là điều mà tôi chưa từng gặp phải khi đối diện với hắn?

Cái gì?

Lại là đứa con gái xấu xa Ngân La! Quay cốp?

Ý cô ta là tờ giấy tôi ném cho Thánh Y Đằng? Nhưng rõ ràng là cô ta ở phòng thi bên cạnh, sao mà biết được? Chẳng nhẽ cô ta có gián điệp ở lớp tôi?

Đúng là bí ối!

- Thái tử, camera trong phòng thi cũng có chứng cứ về việc quay cốp.

Trong camera lúc đó tôi đang ném một tờ giấy cho tiểu quý, sau đó tiểu quý lườn vào camera một cái rồi ném lại tờ giấy cho tôi.

Hu hu...

Thánh Y Đằng là đồ xấu xa, chắc chắn hắn biết trong phòng học có camera mà sao không nói với tôi?

- Đâu có, tuy rằng khi đó tôi cũng muốn quay cốp, nhưng... — Tôi kích động lớn tiếng giải thích, nhưng mà lập tức ngừng lại.

Bởi vì tôi không tin là Mông Thái Tử sẽ tin lời tôi nói, hắn vốn rất tự cao tự đại, chuyện gì đã nhận định rồi thì sẽ không bao giờ thay đổi, giống như việc hắn nhận tôi là thú cưng của hắn!

- Thái tử, chứng cứ rõ ràng, theo như quy định của Thái Tử Mạnh thì cô ta sẽ bị đuổi học.

Đuổi học?

Sao lại nghiêm trọng như thế? Hu hu hu, tôi không muốn bị đuổi học đâu, tôi quay cốp không thành công mà, thật là oan uổng.

- Lui ra cho tao. - Mông Thái Tử hung hãn nói với người đó, sau đó đi tới trước mặt tôi, nâng cằm tôi lên, nhìn tôi bằng đôi mắt màu xanh sẫm của hắn, nói. – Tôi chỉ nghe lời cô, cô nói cho tôi biết, cô có quay cốp không? Cô nói gì tôi cũng tin!

Ánh mắt của hắn...

Khiến tôi thấy thật hoang mang, Mông Thái Tử như thế này thật chẳng giống bình thường chút nào!

- Thực ra sự việc là như thế này, lẽ ra tôi định...

Tôi hoảng hốt đẩy tay hắn ra, lùi về sau mấy bước, ngồi xuống một góc trong văn phòng của Thái Tử Mạnh, kể cho Mông Thái Tử nghe quá trình sự việc.

- Ừm, như thế là quay cốp không thành, theo như thông lệ thì tôi sẽ cảnh cáo cô. Thú cưng, cô không được kiêu ngạo vì mình được ưu ái, biết chưa!

Mông Thái Tử gõ mạnh tay vào đầu tôi.

Thật là kỳ quặc!

Tại sao người như Mông Thái Tử mà cũng thi được thứ hai toàn khối, như thế chẳng phải tôi chẳng nói được lời nào để phản bác hắn rồi sao?

Trời ơi! Chẳng nhẽ trên thế giới này chỉ có Bối Tây Mễ tôi là người ngốc nhất sao?

Nhưng mà...

Mông Thái Tử chịu nghe lời tôi, nghe tôi giải thích! Xem ra con “khỉ đỏ” cũng không ngang ngược như biểu hiện, cũng khá là nhân tính!

Xoa chỗ đau trên đầu, tôi len lén ngược mắt lên nhìn hắn, dưới ánh sáng của cái Vương miện của Thái Tử Mạnh treo trên tường, gương mặt nhìn nghiêng của Mông Thái Tử đã không còn cảm giác ấu trĩ nữa mà trông thật thu hút....

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 8

Type: Quinn

1.

Cốc!

Bàn tay to lớn của Mông Thái Tử đột nhiên lại đưa ra rồi vỗ mạnh lên đầu tôi.

- Đau quá! Sao anh lại đánh tôi?

- Không được nhìn lên tôi! Thú cưng, trông cô như thế này thật là thê thảm, làm mất mặt Thái tử điện hạ, thế nên sau này, ha ha ha...

Hắn ngửa cổ lên trời cười to ba tiếng, sau đó nói với tôi:

- Bỏn thái tử ân chuẩn cho cô được nhìn tôi một cách quang minh chính đại.

Vừa nãy còn đang cảm kích hắn, tôi lập tức sực tỉnh khỏi sự sùng bái không hiện thực này.

Bực mình...

Cái gã ấu trĩ này quả nhiên vẫn còn rất ấu trĩ, chắc hắn vừa nãy tôi nhìn nhầm rồi.

- Nề tình cô sùng bái tôi, chuyến cắm trại dã ngoại tôi sẽ cho cô cùng nhóm với tôi, để không bị quái thú ăn thịt. – Mông Thái Tử tiếp tục lảm bảm.

Hừ! Anh bị quái thú ăn thịt thì có!

Hừ... chờ chút!

- Cái gì mà cắm trại dã ngoại?

- Kì thi giữa kì kết thúc rồi, để cho mọi người thoải mái tâm lý, nhà trường chuẩn bị tổ chức một hoạt động cắm trại dã ngoại với quy mô lớn, tới khu rừng nguyên sinh ở ngoại thành hai ngày một đêm...

Một thành viên của Thái Tử Mạnh giải thích cho tôi bằng giọng đầy tự hào, cứ như đây là một hoạt động đầy ý nghĩa.

Vì sao để thoải mái mà lại đến rừng nguyên sinh? Chỗ đó nghe thấy âm u, đáng sợ lắm!

Không chừng còn xuất hiện yêu quái hay cái gì đại loại thế!

- Ha ha ha... thú cưng, tôi biết là cô sẽ sợ mà, thế nên mới bảo bọn này chọn chỗ đó. Yên tâm đi! Tôi sẽ bảo vệ cô! Tới khi đó cô cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi là được rồi, ha ha ha...

Cái gì?

Thì ra cái gã này cố ý chọn chỗ đó? Đồ ngốc...

Nhìn bộ dáng tự đắc của hắn kia, tôi thực sự muốn lao đến đâm cho bản mặt đáng ghét này một phát!

Quả nhiên, hôm sau khắp nơi đều dán poster quảng cáo về chuyến cắm trại dã ngoại được tiến hành tại rừng nguyên sinh. Thái Tử Mạnh tuyên truyền hoạt động này rất mạnh mẽ khiến tôi phát điên lên mất!

Tôi bực bội bò lên lan can tầng hai, nhìn ra bảng thông báo ở phía xa, thối cái kẹo cao su trong miệng thành quả bong bóng thật to. Tôi huych Tiểu Đới đứng cạnh, hỏi:

- Tiểu Đới, cậu nói xem, lần dã ngoại lần này có nên mang theo cuộc xềng hay cái gì đại loại thế không?

- Ừm

- Thế có cần mang máy lửa với bếp cồn không?

- Ừm

- Thế có cần mang tiền bối A Triết không?

- Ừm

Chờ một lúc lâu mới thấy Tiểu Đới có phản ứng, vội vàng đỏ mặt lắc đầu:

- Xin... xin lỗi... vừa nãy tớ hơi lơ đãng, không nghe rõ cậu nói gì.

- Rốt cuộc là cậu làm sao? Tiểu Đới? Mấy hôm nay cậu cứ thần thờ như người mất hồn!

- Tây Mễ, tớ kể cho cậu nghe, hôm qua đột nhiên tiền bối A Triết nói là thích tớ, tớ không biết nên làm thế nào...

Tiểu Đới khó xử cau mày.

Á! Cái gã A Triết đó có dung khí tò tình với Tiểu Đới rồi sao? Phải biết rằng hồi học cấp 2, Tiểu Đới đã từ chối rất nhiều con trai rồi nhé...

Nhưng cô không hề từ chối bọn họ vì kiểu ngạo như người khác nói, mà vì Tiểu Đới baby thực sự không thích họ, có điều lần này cô có vẻ rất khó xử, xem ra cô ấy thích tiền bối A Triết rồi...

Ha ha ha, xem ra Tiểu Đới sắp yêu rồi! Nhưng còn tôi, rốt cuộc thì đến bao giờ mới tìm được một người tôi thích và người đó cũng thích tôi.

Tôi bất giác quay đầu vào Thánh Y Đằng đang bị bọn con gái quây xung quanh.

- Y Đằng này, lần cắm trại dã ngoại này em có đi không?

Nghe tới đây, tôi lập tức đóng tai lên nghe.

- Chuyện này... hoạt động này em không thấy hứng thú lắm. –Thánh Y Đằng trầm tư suy nghĩ, sau đó nở nụ cười toe toét với cô gái đặt câu hỏi.

Hừ? Hừ không đi sao?

Vì sao tôi cứ cảm thấy thật là thất vọng?

Reng reng reng...

Tiếng chuông vào lớp đã vang lên, tôi vội vội lê chân vào lớp.

- Chủ tịch hội đồng quản trị và các bậc phụ huynh đều rất coi trọng lần cắm trại dã ngoại này, đây là một khảo nghiệm lớn thách thức khả năng sinh tồn và trí tuệ của mọi người. Thế nên để đề phòng sai sót, học sinh khối 10 và 11 sẽ trộn lẫn với nhau, hay nói cách khác, chúng ta sẽ có cơ hội tham gia cùng các tiền bối, tiếp nhận cuộc khảo nghiệm...

“Khoai môn” vừa lên tới bực giảng đã hào hứng nói.

- Lớp chúng ta chủ yếu sẽ được kết hợp với lớp 11A2, những người còn thừa ra sẽ được phân vào lớp A1, con trai kết đôi với con gái, như thế thì làm việc mới không bị mệt! Sau đây tôi sẽ đọc danh sách phân nhóm, Hàn Tiểu Đới với Cận Đông Triết lớp A2, Dư Ngưng với... lớp A2, Bối Tây Mễ với Mông Thái Từ lớp A1

- Cái gì? Vì sao em lại cùng nhóm với Mông Thái Từ? Mọi người đều cùng nhóm với các anh chị lớp A2 mà? – Tôi nhảy dựng lên.

- Tôi đã nói là người thừa ra thì cùng tổ với người lớp A1 rồi mà! Bối Tây Mễ, em đừng có gây rối nữa!

“Khoai môn” lớn tiếng mắng tôi.

- Vì sao em lại thừa ra?

- Đã sắp xếp như thế rồi, em mà ồn nữa thì tôi sẽ phạt đứng góc lớp đấy.

“Khoai môn” chết tiệt!

Đây chắc chắn là âm mưu của Mông Thái Từ...

- Nề tình cô sùng bái tôi, chuyển cắm trại dã ngoại tôi sẽ cho cô cùng nhóm với tôi, để không bị quái thú ăn thịt!

Đáng ghét! Cái gã đó thì khác gì quái thú đâu, tôi thà bị quái thú ăn thịt còn hơn! Hừ...

- Thưa thầy, vì sao không có tên em ạ? Em không được tham gia sao? – Lúc này Thánh Y Đằng đột nhiên giơ tay đứng lên, hỏi “Khoai môn” bằng điệu bộ ảm ức.

Gã tiểu quỷ này định làm gì vậy? Chẳng phải hừ không có hứng thú sao?

- Hà? Em Thánh Y Đằng, em cũng muốn tham gia sao? Nhưng mà em nhỏ tuổi quá, thầy sợ ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì...

- Không sao đâu ạ, thưa thầy! Cho em cùng nhóm với chị Tây Mễ đi ạ, như thế chị ấy và anh Mông Thái Tử có thể bảo vệ em!

Sặc!

Sao hán lại nhìn “Khoai môn” bằng ánh mắt khẩn cầu như thế, thật là buồn nôn! Cái gã này thật là giới biến hóa. Ban đầu thì làm ra vẻ không muốn đi! Mà sao nhất định cứ phải cùng tổ với tôi và Mông Thái Tử? Bực mình quá! Tôi không muốn cãi nhau với hai người họ đâu. . .

- Thế thì... đành vậy!

- Cảm ơn thầy!

Thánh Y Đằng vừa nói vừa liếc tôi một cái, ánh mắt ấy khiến tôi thấy hoang mang.

- Này! Sao đột nhiên anh lại thay đổi ý định đi cắm trại thế? – Sau việc ném giấy cho Thánh Y Đằng bị hiểu lầm, giờ tôi chuyển sang nhắn tin cho hán.

- Bởi vì tôi ghét cô ở cùng với con khi đó.

- Ha ha, có phải anh đang ghen tức không?

- Đồ ngốc.

- Oa oa oa! Tức chết mất thôi! Hán lại mắng tôi là ngốc? Tôi không muốn thừa nhận mình thích gã này đâu.

2.

Hôm cắm trại, tôi đành phải cùng Thánh Y Đằng đến cổng trường tập hợp.

- Thú cưng, cô đem theo thằng tiểu quý thối này làm gì? – Mông Thái Tử mặc

một bộ đồ thể thao màu đen, thân hình cao to của hán che khuất cả tôi với Thánh Y Đằng.

- Cậu ấy cùng tổ với chúng ta. . .

Tôi chưa nói xong, Thánh Y Đằng đã lạnh lùng tiếp lời tôi:

- Ông chú, ông sắp xếp vợ tôi vào cùng tổ với ông làm gì?

- Vợ? Ai là vợ của mày?

Hai mắt Mông Thái Tử tròn trũng như hai quả chuông, mái đầu đỏ rực dựng đứng lên – đây là báo hiệu hán chuẩn bị nổi giận.

Đúng là hết lời, cái gã này đang nói gì thế kia.

- Chị Tây Mễ chứ ai! Ông chú, tuy rằng tôi rất đồng cảm với ông vì lớn tuổi rồi mà chưa có bạn gái, nhưng ông không được có ý định gì với vợ tôi, chị ấy không thích ông đâu.

Thánh Y Đằng nghiêm túc nói với Mông Thái Tử.

- Tiểu quý chết tiệt! Mày đang muốn chết à? Mày còn bé tí mà vợ con cái gì, mày tưởng đang chơi đồ hàng sao?

Mông Thái Tử dường như không mấy để tâm tới chuyện này, có thể vì hán cảm thấy Thánh Y Đằng chỉ là một đứa trẻ con, đang đùa với hán.

- Đúng, đúng. . . hai người đừng cãi nhau nữa, xe của trường tới rồi, chúng ta lên xe đi.

Để hai người không cãi tiếp, tôi đành phải bế Thánh Y Đằng lên xe, Mông Thái Tử lập tức giận dữ theo sau.

Dọc đường, mùi thuốc súng bốc ra từ hai người thật nồng nặc, chẳng ai chịu nói với ai câu nào.

Cuối cùng cũng đến đích, Mông Thái Tử đột nhiên dùng tay trái giữ Thánh Y Đằng, sau đó dùng tay phải nắm tay tôi, nói:

- Thú cưng, tôi nắm tay hai người, như thế các người sẽ không bị quái thú ăn thịt nữa, ha ha. . .

Thánh Y Đằng chắc chắn cũng rất ghét bị cái gã này nắm tay?

Tôi cúi đầu nhìn Thánh Y Đằng, quả nhiên hán bực bội định hất tay Mông Thái Tử, nhưng Mông Thái Tử lúc này to lớn hơn hán rất nhiều, thế nên hất kiểu gì cũng không được.

- Này, ông chú, ai cần ông dắt, mau bỏ bàn tay già nua của ông ra.

- Tiểu quý, mày ngoan ngoãn một chút đi, nếu không tao ném mày xuống hồ đấy... - Mông Thái Tử hẳn học nói với Thánh Y Đằng

- Con khi chết tiết!

Song dường như tâm trạng của Mông Thái Tử rất tốt. Hắn nắm tay tôi và Thánh Y Đằng vừa đi vừa hát.

- Đồ ngốc, cô để cho hắn nắm tay thế này sao?

- Không thì làm thế nào?

Tôi so vai, nhìn điệu bộ giận dữ điên tiết của Thánh Y Đằng, trong lòng thấy phấn chấn lạ kì. Hẳn hỏi thế chứng tỏ là hắn đang ghen sao?

Chúng tôi men theo con đường nhỏ đi một lúc chính thức hạ trại ven một hồ nước trong vắt.

Mặt hồ lăn tăn gợn sóng. Bóng những thân cây hai bên hồ soi bóng xuống mặt nước trong xanh, khu rừng nguyên sinh dường như cũng không đáng sợ lắm...

Sau khi căng lều lên, các tiểu đội trong trường bắt đầu phân công nhiệm vụ. Nhóm chúng tôi được phân đi nhặt củi.

- Cái gì? Đưa chết tiết nào dám phân nhiệm vụ đó cho tôi?

Vừa nói cho Mông Thái Tử nghe nhiệm vụ, hắn đã bức bối khua nắm đấm đi tìm người phản công.

- Anh làm gì thế? Sao lại không thể phân công nhiệm vụ cho anh? Anh thì cso gì mà tài giỏi? Mọi người đều tới đây thì cùng nỗ lực đi chứ.

Tôi túm lấy gấu áo hắn, không cho đi, lớn tiếng “dạy bảo” hắn.

- Cô...

Nhưng Mông Thái Tử chậm chậm buông nắm đấm xuống, sau đó nhìn tôi trân trân rồi nói:

- Thế thì cô với tiểu quý ở đây, trong rừng nguy hiểm lắm, một mình tôi đi nhặt là được rồi.

Cái gì?

Sao hắn lại thay đổi 180 độ như thế? Chỉ vì câu tôi vừa nói sao?

- Ông chú, một mình ông được không? Đừng có lạc đường rồi bắt chúng tôi đi cứu!

- Ranh con, mày yên tâm đi! Tao là Mông Thái Tử cơ mà... - Mông Thái Tử vỗ đầu Thánh Y Đằng rồi đi thẳng vào rừng rậm.

Hừ? Cái khẩu khí này của Thánh Y Đằng nghe như có vẻ đang lo lắng cho Mông Thái Tử thế nhỉ? Có điều tôi không thể để Mông Thái Tử hành động một mình được, bởi vì đây là hoạt động tập thể...

- Chờ một chút, tôi cũng muốn đi. – Tôi vội vàng đuổi theo.

- Này! Hai người đình bỏ trốn sao?

Sau lưng vang lên tiếng gọi trẻ con của Thánh Y Đằng...

Thế là cả ba người chúng tôi đuổi theo nhau vào rừng nhặt củi. Cũng may chúng tôi không lạc đường, nhặt được một đồng củi khô mang về.

Ha ha...

Nhìn dáng vẻ thỏa mãn của hai tên kia sau khi nhặt củi xong cứ như họ chưa bao giờ phải lao động vậy. Hơn nữa ba người chúng tôi chưa bao giờ hòa thuận như thế, cảm giác này rất thú vị...

Ăn cơm tối xong, mọi người quây lấy đồng lửa ddeer bắt đầu đêm lửa trại, không khí vô cùng sôi động. Tiểu Đới và tiền bối A Triết cùng một nhóm, nhìn hai người có vẻ ngượng ngùng, thế nên tôi bỏ mặc Mông Thái Tử, sang nói chuyện với Tiểu Đới.

Ấy? Kỳ lạ thật! Tiểu quý đâu mất rồi nhỉ?

- Tiểu Đới, bọn mình đi dạo một chút đi.

Tôi đề nghị.

Thế là tôi với Tiểu Đới rời khỏi chỗ đồng lửa, không dám đi xa, chỉ quanh quẩn bên khi trại, ngồi trên một bãi cỏ nói về chuyện của cô với tiền bối A

Triết.

- Tiểu Đới, rốt cuộc là cậu có thích tiền bối A Triết không?

- Tôi không biết...

- Hừ... không biết là ý gì? Thích thì là thích, không thích thì là không thích!

- Tôi...

Đúng lúc đó từ rừng cây sau lưng vang lên một tiếng quát nhỏ cắt ngang cuộc đối thoại của chúng tôi.

- Cô định làm gì?

Giọng nói này sao nghe quen thế nhỉ? Hình như là giọng của Thánh Y Đằng sau khi biến lớn lên? Nhưng không thể nào, Côca đã mất công hiệu rồi, Thánh Y Đằng làm sao biến lớn được?

- Suyt...

Tôi ra hiệu bảo Tiểu Đới im lặng, sau đó lẳng lặng lại gần nơi phát ra tiếng nói.

Nhờ ánh lửa yếu ớt từ phía lửa trại, tôi thấy Thánh Y Đằng đã biến lớn, nhưng đứa con gái đang ôm hân là ai?

Vì sao cô ta lại ôm Thánh Y Đằng?

Tôi cảm thấy bất an, cảm thấy dường như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang bò trên người mình. Tôi nắm chặt tay Tiểu Đới, hai mắt nhìn trần trời vào hai bóng người.

- Anh nghĩ lại lời em nói đi, yêu em đi mà...

Cô gái đó ngẩng đầu lên, cuối cùng tôi cũng nhìn rõ mặt cô ta, là Ngân La! Vì sao cô ta lại ôm Thánh Y Đằng?

Chẳng nhẽ, chẳng nhẽ hân đã nói bí mật cho cô ta biết?

Chẳng phải chỉ có tôi với Tiểu Đới là biết thôi sao? Hân nói chuyện này cho đứa con gái khác có phải cso nghĩa là hân thích cô ta?

Có lẽ... chỉ có tôi là kẻ ngốc nên mới không nhìn ra mà thôi! Tôi không xinh đẹp, đầu óc lại không thông minh, ai mà thích tôi cơ chứ? Mọi thứ ngày trước chỉ là giả, đúng không?

- Tây Mễ, cậu sao thế?

Tiểu Đới lo lắng hỏi.

- Tây Mễ...

Tiếng gọi lo lắng của Thánh Y Đằng vang lên trên đầu tôi, hân đưa tay ra định ôm tôi vào lòng.

Không cần!

Tôi không muốn hân ôm tôi, tôi đứng phắt dậy, dùng sức mạnh toàn thân để đẩy hân ra rồi chạy điên cuồng.

Tôi chạy rất lâu, rất lâu, hoàn toàn không còn sợ hãi khu rừng tối đen, cho tới khi nhìn thấy đường quốc tế, nhìn thấy ánh đèn xe cộ, tôi mới ngất đi vì sức lực đã cạn kiệt...

Trong lúc mơ màng, tôi nghe thấy tiếng phanh xe, tiếng chửi rủa, rồi một cái ôm ấm áp, bế tôi lên xe...

Vòng tay ấm áp này là của ai?

Là người tốt hay người xấu?

Tôi mặc kệ, mặc kệ, chỉ cần không phải là Thánh Y Đằng là được!

3.

Hôm sau tỉnh dậy, tôi phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường thân quen, bắt giác cảm thấy thật kỳ lạ.

Lạ nhỉ!

Sau đó ai đã đưa tôi về nhà? Sao người đó lại biết địa chỉ nhà tôi?

“Tút...”

Có tin nhắn.

Hừ! Sao lại là do Thánh Y Đằng gửi tới?

“Dậy chưa? Cô là đồ ngốc, tôi qua nếu tôi không chạy theo sau cô thì suốt nửa cô bị xe đụng chết rồi! Dậy thì uống thuốc cảm trên bàn, đừng nghĩ ngợi linh tinh, tôi sẽ giải thích cho cô.”

Thì ra là hắn đưa tôi về ư?

Hừ, ai cần hắn đưa! Lại còn giải thích gì với tôi nữa? Giải thích vì sao Ngân La lại ôm hắn sao? Tôi không thèm biết...

Ắt xì!

Tôi hắt xì hơi, hít hít mũi, xỏ dép vào rồi đi ra phòng khách, trên bàn quả nhiên cso đồng thuốc cảm.

- Thật đáng ghét! Giả vờ quan tâm đến tôi làm gì?

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng tôi vẫn thấy sung sướng lắm, cảm giác thật dễ chịu.

“Đi mua con cá đi, trưa nay về nấu canh bồi bổ sức khỏe cho cô”.

Trên tủ lạnh có một tờ giấy nhỏ.

Cái gã này thật là quá đáng. Tôi còn đang giận cơ mà! Thế mà hắn dám ra lệnh cho tôi làm cái này cái kia? Trường tôi dễ bắt nạt sao?

* * *

Có điều, một tiếng đồng hồ sau...

Tôi ngồi bên cạnh chậu cá ở chợ, nhìn mãi cho tới khi bà thím bán cá bực bời nói”

- Này, em gái, em tới mua cá hả?

Bà vớt một con cá to dùng trong chậu ra, nắm chặt bằng bàn tay to béo, đưa ra trước mặt tôi, nhiệt tình giới thiệu:

- Con này tươi nhất, vừa mới mang tới đây.

- Thím ơi, ở chỗ thím có bán cá nóc không? – Tôi lên tiếng, hai mắt đong đầy sự oán hận.

Đồ xấu xa chết tiệt, sang sớm không biết đã bỏ đi đâu, còn bắt một người bệnh như tôi phải đi chợ mua cá, tôi mua cá nóc cho anh ăn anh chết đi!

- Cá... cá nóc? Không có...

Bà thím kinh hãi nhìn tôi, giật mình bởi ánh mắt oán hận của tôi.

- Không có cá nóc sao? Thế cho cháu một con sứa.

...

- Sứa cũng không có sao? Thế thì rần biển chắc phải có chứ?

...

Chẳng có gì cả thì thím bán cái quái gì? – Tôi sa sầm mặt, bắt mắt quát bà thím.

Gương mặt mệt mỏi của bà thím thoát xanh thoát đỏ, sau đó ở trên trán hiện lên một cái “ngã tư”, bà cầm cái vợt vớt cá lên xua tôi đi.

- Con ranh con, chỗ tao bán cá chứ không phải thế giới đại dương, mày cố ý tới gây chuyện phải không...

Tôi nhanh nhẹn tránh khỏi đòn công kích của bà thím, nhưng không ngờ lại cắm đầu vào chậu cá bên cạnh, nước cá tanh ngòm tràn vào miệng tôi, ướt cả quần áo, tôi ngồi phịch trong chậu cá, bật khóc tu tu.

- Hu hu hu... hu hu hu...

Bà thím thấy tôi như thế thì hoảng hốt, vội vàng xô chân vào đôi ủng đen rồi lội vào chậu cá lỏi tôi ra.

- Hu hu... - Tôi càng khóc to hơn. Tôi muốn phát tiết toàn bộ nỗi ảm ức trong lòng nên bám chặt tay vào thành chậu, bà thím kéo kiểu gì cũng không đi.

Rào rào...

Đột nhiên một bàn tay thon dài thò vào chậu cá, kéo tôi đứng lên. Tôi còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị ném mạnh vào một vòng tay ấm áp, mùi trà xanh thoang thoảng bay vào mũi.

- Đã xấu rồi còn khóc thế này, cá trong chậu bị cô dọa chết khiếp. – Một giọng nói trầm trầm nhưng lạnh lùng vang lên, tôi ngửa đầu lên, thấy một gương mặt tuấn tú mơ hồ, giống như nhân vật nam chính trong phim truyền hình.

Tôi ra sức dụi đôi mắt đã đỏ hoe, gương mặt đỏ rồ dần.

Mái tóc màu vàng kim tỏa sang trong nắng, gương mặt góc cạnh như tượng tạc, ánh mắt màu hổ phách cũng như được nhuộm bởi ánh vàng của tóc đang dịu dàng nhìn tôi. Hần lúc này y như con trai của thần mặt trời, dù chợ cá đầy mùi tanh cũng không thể che khuất sự tôn quý của hắn...

Là đồ xấu xa Thánh Y Đằng

- Hu hu hu, đồ lừa đảo! Đồ đáng ghét! Đồ xấu xa! Hu hu...

Tôi ảm ức bất chấp tất cả, nhào vào lòng hắn mà khóc, lau nước mắt nước mũi tèm lem lên áo hắn

- Xin lỗi.

Giọng của Thánh Y Đằng nhỏ tới mức tôi gần như không nghe thấy.

Hắn đang xin lỗi tôi?

Khưng lại một chút, tôi càng khóc to hơn.

- Hu hu, lời xin lỗi của anh chẳng có thành ý gì cả, sao nói bé thế, hu hu hu...

- Xin lỗi!

Tiếng hét của hắn vang lên khắp khu chợ khiến nó bỗng dưng trở nên im ắng khác thường.

- Chết tiệt thật! Tôi chưa bao giờ mất mặt như thế đâu. – Hắn chửi nhỏ một tiếng rồi bé tôi lên, ánh mắt lạnh lùng quét qua các ông chú bà thím xung quanh rồi vội vã đi ra ngoài.

Hắn bế tôi tới công viên ở gần đó, sau đó giận dữ ném tôi lên một cái ghế đá, bộ mặt hung hãn.

- Hu hu, sao anh dữ thế, hu hu...

- Đừng khóc nữa, cẩn thận không có tôi phé cô đấy.

Thánh Y Đằng nói cái cà vạt trên cổ ra, hắn học ném một câu.

- Cái gì mà phé! Tôi.. tôi đã gà cho anh đâu. – Mặt tôi đỏ bừng như quả hồng chín.

- Cái gì? Chẳng nhẽ sau khi cưỡng hôn tôi cô còn không chịu trách nhiệm?

Hắn tháo luôn cà vạt ra, để lộ cái ương đôn tuyệt đẹp, lại cả vùng cổ trắng như ngọc. Tôi nuốt nước bọt, lúc này mới phát hiện ra hắn đang mặc một bộ comple màu bạc rất thời trang, trông vô cùng quyết rũ.

- Hừ, sang sớm anh đã ăn mặc lăng lợ như thế đi tìm Ngân La sao?

- Cô đang ghen? – Thánh Y Đằng đặt tay lên lưng ghế, nghiêng người sang, ghét sát tai tôi nói như thể đôi tình nhân đang thì thầm với nhau: - Yên tâm đi, nha đầu, tuy cô ta xinh hơn cô, thông minh hơn cô, nhưng... tôi không có hứng thú với loại con gái như thế! Tôi qua không biết vì sao tôi đột nhiên biến lớn lên, lại bị cô ta phát hiện, thế là cứ bị bám riết lấy.

Nói xongm khoe môi hắn khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười như có như không.

Thì ra là thế!

Hắn không thích Ngân La! Tin tức này khiến tôi vui như trẻ hột, hơn nữa nụ cười của hắn...

Đẹp quá!

Đây chắc là lần thứ hai tôi thấy hắn cười thật lòng, không phải là nụ cười giả bộ đáng yêu khi biến nhỏ, mà là nụ cười mỉm xuất phát từ đáy lòng trong rạng rỡ và ấm áp như ánh mặt trời mùa thu...

Ngần ngợ nhìn hắn một hồi lâu tôi mới phản ứng lại câu mà hắn vừa nói.

- Này, anh nói tôi xấu hơn cô ta, ngốc hơn cô ta sao?

- Tôi đâu có nói, cô tự nói đấy chứ.

- Hừ! Không thêm chấp loại người xấu xa như anh.

- Này, đồ ngốc, mái chúng ta đi hẹn hò nhé?

- Hẹn... hẹn hò? Chúng ta có yêu nhau đâu, hẹn với hò cái gì... - Tôi cúi đầu đếm mấy con kiến đang bò trên mặt đất, mặt đỏ bừng.

...

Một lúc lâu sau không nghe thấy tiếng nói nào, tôi quay sang, phát hiện Thánh Y Đằng đang nằm trên ghế ngủ thiếp đi.

Mái tóc dài che lên vầng trán trắng trẻo của hắn, hàng lông mi dài cong vút, khóe miệng vẫn đang mỉm cười.

Một dung nhan thật đẹp!

Tôi nghiêng đầu ngắm hắn, không dám thờ ơ, chỉ sợ hắn thức giấc.

Chắc sợ tôi lo lắng nên hắn vội vã quay về, vì thế mới mệt mỏi như thế. Tuy bình thường hắn rất “độc miệng”, tính tình thì lạnh lùng, nhưng thực ra trong lòng hắn lại rất nhạy cảm và ấm áp.

Bỗng dung cơ thể hắn từ từ biến nhỏ, biến nhỏ lại, hiện tượng này tôi đã quen từ lâu. Khi hắn biến nhỏ hoàn toàn, tôi mới bế hắn về nhà, ánh mặt trời buổi sớm kéo dài thân hình tôi, trong cái bóng ấy có tôi, có cả hắn...

4.

Ày, sao cái gã Thánh Y Đằng này vẫn chưa tới?

Tôi đứng dưới tòa chung cư, nhìn cái kim phút đáng yêu đang nhích từng chút một, đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua mà chẳng thấy bóng dáng hắn đâu.

Cái gã này rõ ràng là hẹn tôi trước, chẳng nhẽ hắn định cho tôi “leo cây”? Sớm biết thế thì sang nay tôi đã tóm lấy hắn, không cho hắn ra ngoài!

Mà lạ thật, việc gì tôi phải ở dưới lầu chờ hắn?

Đúng thật là, làm mình vừa khổ vừa bức. Tôi đang định về nhà chờ Thánh Y Đằng thì bỗng dung từ trên sân thượng vang lên tiếng quát sang sảng.

- Này, cô bé, tránh ra một chút, tôi nhảy lầu đây!

...

Nhảy... nhảy lầu?

Tôi kinh hãi ngẩng đầu lên, trên sân thượng tòa nhà có một ông cụ mặc bộ quần áo Trung Sơn đang đứng một mình, nhìn xuống dưới.

Làm gì có ai nhảy lầu mà oai phong凛凛 như thế?

Hừ, không đúng, hình như ông ấy đã đưa một chân ra thăm dò rồi!

Chẳng lẽ ông ấy định tự sát thật? Tòa nhà này cao năm tầng! Nếu nhảy xuống thì chắc chắn là sẽ tan xương nát thịt. Hu hu, chỉ nghĩ thôi tôi đã thấy cảnh tượng đó đáng sợ lắm rồi...

- Đừng ông ơi, ông có chuyện gì buồn mà phải tự sát thế?

Nhưng mà khi đó có một cơn gió thổi qua khiến lời tôi nói bị đẩy đi rất xa, ông cụ trên sân thượng hoàn toàn không nghe thấy gì, ông ấy nhảy vù một cái xuống.

À...

Tôi hoảng hồn bịt chặt mắt.

Hu hu hu, làm thế nào đây, làm thế nào đây?

Lần đầu tiên gặp phải chuyện này, đáng sợ quá, nếu có Thánh Y Đằng ở đây thì tốt rồi, tôi có thể trốn trong lòng hắn, sẽ không sợ nữa...

- Ha ha ha, thú vị quá! – Tiếng cười sảng khoái vang lên bên tai.

Ày?

Đây chẳng phải là tiếng của ông già sao?

Ông ấy vẫn chưa chết?

Tôi mở bừng mắt ra, một gương mặt đầy nếp nhăn, rất giống Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không trong phim “Tây du ký” đang đung đưa trước mặt tôi.

- Mẹ ơi! Ông là người hay ma thế?

Tôi ngồi phịch xuống đất, chỉ vào ông già đang treo ngược lơ lửng trên không.

- Đương nhiên ta là... người rồi! Ha ha ha, mau thả ta xuống, cô bé sợ xanh mặt rồi, hay quá đi...

Ông già nói với lên sân thượng, lúc này tôi phát hiện ra, trên sân thượng còn hai ông chú áo đen nữa. Chân ông già được buộc bằng một sợi dây thừng rất to, thì ra ông ấy đang chơi trò nhảy lầu!

...

Thật là bó tay.

Sao lại có người chơi trò nhảy lầu ở chung cư có người ở cơ chứ? Sợ chết khiếp!

- Ha ha, cô nhóc, có muốn làm bạn với ông Đại Thánh không? – Ông già chậm chậm dừng lại ở thăm cò trước toàn chung cư. Oa! Còn cả đêm nữa, vì sao tôi không phát hiện ra nhỉ. Haiz, chắc chắn là vì tôi chờ Thánh Y Đằng lâu quá bức mình nên không để ý.

Thì ra ông ấy là ông Đại Thánh, cái danh hiệu này rất phù hợp với tính cách ưa đùa nghịch của ông ấy.

Có điều...

- Làm bạn? Nhưng mà... ông Đại Thánh lớn tuổi thế rồi, chúng ta mà làm bạn thì không hay lắm...

- Cháu chê ông già... Hu hu hu, ông không sống nữa, ông phải nhảy lầu! – Ông Đại Thánh đưa hai tay lên mắt, giả bộ đang dụi mắt, đáng vẻ khóc lóc rất đáng thương.

Hử?

Trán tôi cau tít lại.

“Bối Tây Mễ baby nghe điện thoại...” Điện thoại di động đồ chuông rất đúng lúc, là Thánh Y Đằng gọi tôi, tôi vui vẻ nghe máy.

- A lô...

- Tôi ở trường chờ cô, có chuyện quan trọng phải nói với cô.

Trường?

Sao lại hẹn hò ở trường? Chẳng lẽ mạn chút nào cả! Với lại giọng nói của hắn nghe cứ là lạ, như thể con vịt bị ai bóp cổ, chẳng nhẽ là gọi nhầm điện thoại.

Tôi giờ màn hình điện thoại ra trước mặt, rõ ràng là số của hắn mà...

- Vì sao lại hẹn hò ở trường? Anh có biết là tôi chờ anh hơn một tiếng đồng hồ ở đây không?

- Tóm lại là cô cứ đến đây mau lên, tôi có surprise dành cho cô

Nói xong hắn cúp ngay điện thoại

Surprise...

Hử? Hôm nay hắn thật bất thường, chẳng nhẽ là... tỏ tình với tôi? Cầu hôn? Á á, nếu thật là như thế thì tôi nên như thế nào?

Thình!

Thình thình!

Sao tìm tôi lại đập nhanh thế này, chẳng nhẽ tôi đang chờ đợi điều gì đó sao?

- Được rồi, cháu làm bạn với ông là được chứ gì. – Nhìn ông Đại Thánh đang giả vờ khóc lóc, tôi bất lực thỏa hiệp. – Nhưng mà giờ cháu có việc gấp cần đi.

- Thật không? Ha ha ha, cháu đi gặp bạn trai hả?

- Không... không phải.

- Thế thì là người mà cháu thích?

- Sao... sao có thể...

- Đừng có lừa ông, chờ đợi nhưng lại sợ bị tổn thương thể hiện hết trên mặt cháu kìa, rõ ràng là chỉ những cô gái đang yêu mới có!

Sặc, mắt ông Đại Thánh sang quá, chẳng nhẽ ông đã luyện thành Hòa nhãn kinh tinh trong lò luyện của Thái thượng lão quân rồi?

- Cháu đi đây, bye bye.

Sợ ông nói thêm điều gì đó, tôi vội vàng cầm túi xách trên mặt đất rồi co giò chạy.

5.

Thình thịch, thình thịch!

Phù phù!

Không được rồi, không được rồi, tôi chạy nhanh quá nên tìm đập nhanh, hơi thở hỗn hển. Ai da, vì sao tôi lại vội vàng đi gặp hắn thế nhỉ?

Đúng y như ông Đại Thánh nói, tôi thích hắn sao? Cho dù lời nguyện không bao giờ hóa giải được, hắn mãi mãi trong hình dạng của một đứa trẻ con thì tôi có thích hắn không?

A a...

Đau đầu quá!

Có lẽ trên thế giới chỉ có Bối Tây Mễ tôi là xui xẻo như thế...

Ý?

Lạ nhỉ, sao tôi đi trong sân trường mấy vòng rồi mà không thấy bóng dáng cái gã đó đâu? Gọi điện thoại cũng không nghe máy, làm tôi chỉ biết đứng nghe gió thổi vù vù.

Thứ bảy mà gọi tôi tới ngôi trường vắng tanh này, Thánh Y Đằng là đồ ngốc sao? Cho dù có tỏ tình thì cũng phải chọn một nhà hàng nào lãng mạn một chút chứ?

Tôi run rẩy kéo cao cổ áo, co ro đi khắp nơi.

Đi mãi, đi mãi, cuối cùng cũng phát hiện ra Thánh Y Đằng. Lúc sang ra ngoài vẫn còn trong bộ dáng trẻ con lúc này lại biến lớn rồi, hắn mặc cái áo gió màu đen rất đẹp, đang đứng trên sân vận động, quay lưng về phía tôi.

Hừ hừ, sao trên cổ hắn lại có thêm một đôi tay?

Trắng nõn và thon dài, không giống tay của hắn, chẳng nhẽ... hắn bị “đồ bản thiêu” nào bám lấy?

- Đây...

- Có phải con ranh đó không biết là anh đang lừa nó?

- Cô thì biết cái gì?

- Em biết hết rồi! Bao gồm cả việc anh tìm bố của con bé đó, uống loại thuốc Đại ma hoàn mà ông ta mới nghiên cứu ra biến nhỏ, bao gồm việc anh chính là thiếu gia thần bí của Tập đoàn Sun Thánh – Bách – Nguyên!

Bùm!

Đầu óc tôi trống rỗng.

Thánh Bách Nguyên?

Cô ta nói gì? Thánh Y Đằng chẳng phải chỉ là Thánh Bách Nguyên giả mạo thôi sao? Đại ma hoàn là cái gì? Chẳng phải anh ta bị biến nhỏ vì lời nguyện của tôi sao?

“... Đúng rồi, nó ở đã quen chưa? Dược tính của “Đại ma hoàn” quá mạnh, nếu không phải nó kiên trì bằng được thì bố cũng không cho nó uống đâu, người bình thường không thể chịu đựng nổi tác dụng phụ của nó.

Thì ra bố mẹ đã sớm biết chân tướng sự việc, thế nên họ mới không thấy lạ trước việc Thánh Y Đằng biến nhỏ! Tôi đúng là một con ngốc! Sao lại không nghĩ ngờ một chút nào cơ chứ.

Tôi đúng là một con ngốc mà...

- Sao cô biết những chuyện này? – Giọng Thánh Y Đằng lạnh lẽo.

- Ha ha ha, chuyện này thì anh không cần phải biết, tóm lại là chỉ cần anh nói cho em biết sự thật, nếu không em sẽ “không cẩn thận” mà nói cho con ranh ngu ngốc đo biết đấy...

- Không sai, ban đầu tôi ở với Bối Tây Mễ là vì tôi đã hứa với bố mẹ Bối Tây Mễ, thực hiện hôn ước, như thế họ mới chịu cho tôi Đại ma hoàn, để tôi có thể thoát khỏi những áp lực mà Tập đoàn Sun mang tới, quay trở về là chính bản thân mình, nhưng...

Lời nói của Thánh Bách Nguyên như lưỡi kiếm đâm vào tim tôi, đau tới mức tôi gần như đã ngất đi...

...

- Không sai, ban đầu tôi ở với Bối Tây Mễ là vì tôi đã hứa với bố mẹ Tây Mễ, thực hiện hôn ước, như thế họ mới chịu cho tôi Đại ma hoàn, để tôi có thể thoát khỏi những áp lực mà Tập đoàn Sun mang tới, quay trở về là chính bản thân mình, nhưng...

-

...

- Thì ra anh vẫn luôn lừa tôi?

Tôi lao ra trước mặt hắn, lớn tiếng hỏi.

Nghe thấy giọng tôi, Thánh Bách Nguyên quay người lại. Thấy tôi rồi hắn mới khẽ dùng lực đẩy Ngân La ra. Hắn tỏ ra rất bình tĩnh, dường như không có chút gì là xấu hổ hay bất an...

- Sao cô lại ở đây?

Hắn cau mày hỏi. Sau đó dường như hiểu ra điều gì đó, hắn nhìn Ngân La bằng ánh mắt lạnh lẽo:

- Cô gọi cô ấy tới phải không?

Ngân La sợ hãi trước ánh mắt hắn, không dám nói gì, chỉ lùi về sau mấy bước.

- Thì ra tất cả đều là giả, đều là giả... Tôi đúng là một con ngốc! Cái gì mà vì bị nguyện rửa nên biến nhỏ, chỉ có một đứm ngốc như tôi mới tin thôi! Anh không nói cho tôi biết thân phận của vì sợ tôi thích anh rồi bám lấy anh sao? Anh là đồ xấu xa chết tiệt, tôi không thích anh đâu! Tôi không bao giờ tin anh nữa... Hu Hu hu... Thánh Y Đằng, không, giờ phải gọi anh là Thánh Bách Nguyên, tôi hận anh, tôi hận anh... Hu hu hu...

Nước mắt đã che mờ hai mắt tôi, sự thực xấu xa này, bị vén lên khiến trái tim tôi không thể chịu đựng nổi, nó tan thành hàng ngàn mảnh.

- Tây Mễ, cô nghe tôi nói, tôi định nói với cô rồi...

- Thánh Bách Nguyên, anh là đồ khốn nạn...

Thánh Bách Nguyên định giải thích điều gì đó, nhưng bỗng dưng có một ngọn lửa ào ra vùng nắm đấm vào mặt hắn, ngay sau đó là Mông Thái Tử trong bộ quần áo đỏ rực đang giận dữ nắm tay, ánh mắt thật đáng sợ.

- Nguyên...

Ngân La quỳ xuống đỡ Thánh Bách Nguyên, nhưng bị hắn đẩy ra.

- Mông Thái Tử, anh làm gì thế?

- Làm cái gì? Đương nhiên là dạy cho hần một bài học! Tôi nghe thấy hết rồi, thì ra cái gã này chính là thằng tiểu quý. Chết tiệt, mày dám lừa thú cưng của tao sao?

- Đây là chuyện giữa tôi và Tây Mễ, không đến lượt anh nhúng tay vào... - Thánh Bách Nguyên lau vết máu trên khóe miệng, bỏ dậy đáp trả Mông Thái Tử một đấm.

Mông Thái Tử đương nhiên là không chịu, lập tức trả đòn, thế là hai người lao vào đánh nhau khiến tôi sợ xanh mặt, không tài nào kéo họ ra được.

- Hai người dừng tay cho tôi.

Tôi hét to, cuối cùng thì họ cũng dừng lại.

- Thú cưng, cô hét cái gì, để tôi dạy dỗ thằng ranh này một bài học. – Ngọn lửa giận trong lòng Mông Thái Tử đã bốc lên. Hần không tài nào bình tĩnh được.

- Dừng tay đi, tôi có chuyện muốn nói với anh ta.

Mông Thái Tử cau mày, nắm đấm đã giơ ra được thu về.

Tôi tiến từng bước tới trước mặt Thánh Bách Nguyên, nhìn chằm chằm vào gương mặt đã sưng vù của hần, nói:

- Anh không cần phải miễn cưỡng, thực ra tôi cũng không muốn sống với anh đâu., tôi sẽ bảo bố tôi hủy hôn ước đó.

- Cô nói thế là có ý gì? Chẳng nhẽ cô không thích tôi sao?

Trong lời nói của Thánh Bách Nguyên tràn đầy sự bất mãn.

Ha ha...

Hần lúc nào cũng tự tin như thế, tự tin rằng tôi thích hần? Hần tưởng tất cả con gái đều sẽ thích hần sao? Thánh Bách Nguyên thì có gì mà tài giỏi... hu hu...

Nhưng mà...

Vì sao tôi thấy tim mình đau nhói thế này?

Khi nói những lời này, trái tim tôi dường như đang chảy máu... từng giọt, từng giọt... đến cả âm thanh cũng rõ ràng khiến tôi sợ hãi...

- Không, tôi chưa bao giờ thích anh. – Tôi ôm tay Mông Thái Tử, dường như đang cố thuyết phục bản thân – Tôi thà thích Mông Thái Tử, ở với anh ấy chứ không thích loại người vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn, bán cả trái tim mình như anh...

- Bối Tây Mễ, cô thực sự nghĩ như thế sao? Cô thực sự cho rằng tôi là loại người đó...

Thánh Bách Nguyên lâm bầm, đôi mắt màu hổ phách tràn ngập sự đau khổ, hần nhìn tôi trân trối, mỗi từ hần hỏi đều như một mũi kim đâm vào trái tim đã bị thương của tôi, khiến nó một lần nữa rỉ máu.

- Ha ha ha...thật không? Thú cưng, cô thích tôi? Hừ... cô có thể bỏ từ “thà” đi được không... thực ra bản thái tử hơn thằng ranh này rất nhiều, giàu có lại đẹp trai...

Mông Thái Tử đứng là đồ óc ngẩn, vui mừng khoa chân múa tay, hoàn toàn quên mất cái không khí đáng sợ vây quanh.

Nhưng một người như thế đã khiến tôi tạm thời thoát khỏi những đau thương. Tôi níu tay hần, quay người bỏ đi, không muốn nhìn người đó thêm một lần nào nữa, dù chỉ là một lần, tôi cũng sẽ không thể che giấu được trái tim mình mất...

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 9

Từ ngày hôm đó, Thánh Bách Nguyên biến mất khỏi cuộc sống của tôi, trong căn hộ chung cư nhỏ bé không còn bóng dáng của một cậu bé và giọng nói lạnh lùng ấy nữa, cho tới hai tuần sau...

- Tin hot tin hot, Thánh Bách Nguyên trong truyền thuyết đã chuyển tới trường Trung học Thâm Điền rồi...
- Thật không? Anh ấy được phân vào lớp nào thế?
- Oa oa oa... Sun trong lòng tôi, không ngờ tôi lại được gặp anh ấy khi còn sống...
- Oa, Thượng đế ơi, mau nói anh ấy ở đâu đi? Con nhất định sẽ chụp thật nhiều ảnh và đưa lên QQ, lúc đó chắc chắn sẽ có rất nhiều comment.
- Nghe nói 10 giờ xe sẽ tới cổng trường, người nghe được tin này đều đang xếp hàng chờ rồi...

....

Cạch!

Chai nước trong tay tôi rơi xuống đất, tôi phải nín lấy bàn mới không bị ngã xuống.

- Tây Mễ, cậu không sao chứ?

Tiểu Đới nhìn tôi đầy quan tâm.

- Không... không sao... Tiểu Đới, chúng ta cũng đi xem đi.
- Được thôi, tớ cũng muốn xem cái người nổi tiếng ấy trông như thế nào, có đẹp trai như Thánh Y Đằng khi biến lớn không, có điều Thánh Y Đằng kỳ lạ thật, sao tự nhiên về mà chẳng chào tớ câu nào...

Đề Tiểu Đới không lo lắng, tôi giấu tiết chuyện Thánh Y Đằng chính là Thánh Bách Nguyên, chỉ nói Thánh Y Đằng về nhà rồi, có lẽ cũng vì tôi ích kỷ, không muốn khơi lại vết thương đó!

Trông như thế nào...

Gương mặt đó chỉ cần đã nhìn một lần sẽ khó quên, và tôi thì sẽ cả đời không quên...

Đứng trong đám người, từ đằng xa tôi đã thấy hắt được một đám bảo vệ đưa xuống xe. Chiếc áo comple màu đen thời trang với một cái quần jean đơn giản nhưng khi khoác lên người hắt, sao lại nổi bật đến thế.

Bên cạnh hắt là Ngân La, trang điểm vô cùng rực rỡ, cả người toàn là hạng hiệu, điệu đà khoác tay hắt.

Hai người họ đã yêu nhau rồi sao? Nhanh quá...

. Á, cho tớ lên trước một chút, tớ phải chụp...

- Tớ cũng muốn chụp ảnh.
- Muốn ký tên thì làm thế nào?

...

Khung cảnh trở nên hỗn loạn, Thánh Bách Nguyên được bảo vệ ở giữa, bình an vô sự, ánh mắt hắt lạnh nhạt, không có tiêu điểm, đủ lạnh lùng nhìn vào đám người đang loạn cào cào trước mặt.

- Tây Mễ, sao Thánh Bách Nguyên giống Thánh Y Đằng thế?

Giọng nói nghi hoặc của Tiểu Đới vang lên bên tai tôi, nhưng chưa đầy năm giây sau, cô đã bị đẩy tới một chỗ cách rất xa tôi, còn tôi thì như một khúc gỗ, mặc cho bọn họ xô đẩy, cho tới khi ngã nhào...

Đau quá...

Mặt tôi dính xuống đất, thân hình dạng ngang thành hình chữ “Đại”.

- Á...

Trong phút chốc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía này.

Ý thức được điều đó, tôi hoảng hốt định đứng lên, đúng lúc này có một bàn tay đưa qua, dìu tôi dậy.

Ông trời ơi, đừng là hắt.

Tôi chậm rãi ngẩng đầu lên, đối diện mình là một đôi mắt đen dịu dàng, thì ra là A Triết, tôi đỏ bừng mặt cảm ơn anh:

- Cảm ơn anh. Tiểu Đới... em với Tiểu Đới bị họ chen tách ra, anh mau đi tìm cậu ấy đi, cẩn thận kéo bị ngã.

- Nhưng mà em không sao chứ?

- Không... không sao ạ...

Tôi lắc đầu, sau đó cảm giác một luồng khí lạnh ập đến. - Thánh Bách Nguyên đang đứng yên nhìn tôi, nắm tay kêu lên rằng rắc.

Hắn... Sao hắn lại có vẻ giận dữ như thế?

Nhưng rồi hắn lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh lùng cổ hữu.

- Chắc chắn, anh nhìn cô ta kia, trông như miếng giẻ rách bị người ta ném ra, thật là mắt mặt, ha ha ha. Nguyên, anh nói có phải không..

- Tốt nhất là cô nên biết điều một chút. - Thánh Bách Nguyên chỉ lạnh lùng lườm Ngân La một cái, rồi đi về phía tôi.

- Không, tôi chưa bao giờ thích anh..

Lời tôi nói hôm đó một lần nữa vang lên bên tai.

Hương trà xanh thoang thoảng phả tới cùng với con gió cuối thu, tim tôi gần như đã đóng băng. Tôi cúi thấp đầu, cảm nhận được ánh mắt hắn vẫn dán chặt trên người tôi, mỗi bước chân tiến gần tôi hơn lại khiến cơ thể tôi co lại càng lúc càng chặt.

Ánh mắt tôi dừng lại nơi bàn tay đút vào túi quần của hắn, bàn tay đó dường như ban nãy muốn đỡ tôi dậy? Tôi tưởng rằng hắn sẽ nói gì đó, không ngờ hắn chỉ lạnh lùng đi lướt qua vai tôi.

Từ đầu tới cuối hắn không nói với tôi một câu nào...

Thật quá đáng!

Rõ ràng là hắn sai, không những không nói với tôi một câu xin lỗi mà còn làm ra vẻ mình là người bị hại..

- Này, anh đứng lại cho tôi.

Trong “Nguyên tắc hành động của Bối Tây Mễ” hoàn toàn không có điều “suy nghĩ kỹ càng”, thế nên còn chưa kịp suy nghĩ gì, tôi đã hét lớn.

- Tôi sẽ nhanh chóng bảo người chuyển hành lý đi. — Thánh Bách Nguyên dừng chân lại, chẳng buồn quay người, chỉ lạnh lùng nhìn xéo tôi rồi đi tiếp.

Ý gì?

Hắn muốn nói là sẽ không ở với tôi nữa, muốn chuyển đi sao?

- Vì sao?

Tôi hỏi một câu thật là ngây thơ và ngốc nghếch, hỏi xong mới biết hành động của mình quá là ngu ngốc.

Chẳng nhẽ tôi còn muốn ở chung dưới một mái nhà với hắn? Tôi còn muốn sống chung với cái người từng làm tôi tổn thương, lừa dối tôi? Bối Tây Mễ, mày vẫn thích anh ta sao...

Rõ ràng là bị tổn thương, rõ ràng là bị tan nát trái tim, vậy mà vẫn thích hắn.

- Nơi đó tạm thời không thích hợp cho tôi ở.

Tôi bừng tỉnh, cay đắng:

- Ha ha ha! Sao mà tôi ngốc như thế, anh là ai cơ chứ, là Thánh Bách Nguyên, là thiếu gia của tập đoàn Sun, sao lại sống trong căn hộ chung cư bé xíu của tôi. Tóm lại giờ anh đã khôi phục lại thân phận rồi, sẽ không bao giờ phải ở đó nữa...

Lúc trước hắn cho là mình có một kỳ nghỉ ngắn nên mới hạ mình sống trong căn hộ nhỏ của tôi, giờ hắn đã quay về với thân phận vốn có rồi, sẽ không phải e dè tôi nữa, đương nhiên sẽ chuyển về nhà mình, về căn biệt thự hào hoa, sang trọng ấy...

Nghĩ tới đây, trái tim tôi dường như bị ong độc chích một cái, đau tới mức sắp ngất đi.

- Đồ ngốc.

Mặt Thánh Bách Nguyên tái xanh, lạnh lùng thốt ra hai tiếng.

- Đúng thế, tôi là đồ ngốc, tôi chính là đồ ngốc, anh chuyển đi ngay cho tôi, càng xa càng tốt... - Tôi hét thật to, sau đó lao ra khỏi vòng vây của bọn ngốc si tình vẫn đang chỉ trở vào chúng tôi này giờ.

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 9 tiếp

Không biết chạy bao lâu, khi dừng lại thì tôi đã ở trước cửa khu vui chơi. Tôi lau nước mắt, mua một tấm vé và bước vào.

Bối Tây Mễ luôn luôn vui vẻ, mãi mãi vui vẻ, tôi là một đứa trẻ sinh ra để sống thật vui vẻ, vì vậy cho dù thế nào tôi cũng không được rơi nước mắt, không được đau lòng.

Sau khi đã chơi hết một lượt các trò chơi kích thích như tàu qua núi, thuyền hải tặc nhảy lầu... một mình tôi bỏ trên thùng rác mà nôn.

Khó chịu quá, đúng là tôi đang hành hạ bản thân mà. Thánh Bách Nguyên là đồ xấu xa, lần sau tôi nhất định sẽ bắt anh tới đây để hành hạ anh.

Lần sau...

Liệu còn có lần sau không?

Dạ dày lại quặn lên, tôi lại nôn thốc nôn tháo vào thùng rác, một lát sau đỡ hơn một chút, tôi chống tay vào cột đèn bên cạnh thùng rác rồi đứng lên.

- Hi, cô bé...

Một bóng người đột ngột xuất hiện trước mặt tôi, một lúc sau tôi mới định thần lại, nhìn rõ người trước mặt.

- Ông Đại Thánh.

Một ông già trong bộ đồ Trung Sơn, nhìn rất giống gương mặt của Tôn Ngộ Không – đó chẳng phải là người bạn vong niên của tôi, ông Đại Thánh sao?

- Ha ha, vừa nãy thấy cháu chơi một mình rất vui, có phải cháu gặp phải chuyện vui gì không? Có phải là có chàng trai nào tỏ tình với cháu rồi không?

Gương mặt đáng yêu khi cổ tình trọn mắt của ông Đại Thánh khiến tâm trạng tôi khá hơn một chút.

- Có chuyện gì vui? Chẳng có ai tỏ tình, mà là cháu bị gã Thánh Bách Nguyên chết tiệt đá rồi!

- Cái gì? Nó đá cháu rồi? Sao lại như thế, chắc chắn là thằng mọt sách đó làm chuyện gì khiến cháu đau lòng phải không? - Ông Đại Thánh kích động nhảy lên, như muốn đánh cho Thánh Bách Nguyên một trận.

- Ông Đại Thánh, sao ông kích động thế, ông quen hắn sao?

- Ha ha ha, quên mất, hình như là ông không quen nó... Có điều người bắt nạt cháu bé thì không thể tha thứ được! — Xoa mái tóc bạc trắng, ông Đại Thánh cười ngượng ngùng, sau đó lại gơ nắm tay đâm vào không khí.

Ông Đại Thánh đúng là một ông già “nhiệt huyết”.

Có một người bạn vong niên thú vị thế này cũng thích ra phết. Vào lúc tôi không vui, ông có thể an ủi tôi.

- Cảm ơn ông, ông Đại Thánh.

- Không cần cảm ơn... à, cháu bé, hay là chúng ta vào bắt ma đi? - Ông Đại Thánh đột nhiên vỗ đùi, hai mắt sáng lấp lánh, hào hứng đề nghị.

- Bắt... ma? Cháu không vào đâu, trong nhà ma sợ lắm.

Đừng nói là bắt ma, một người vốn sợ tối như tôi thì làm gì có gan đi vào nhà ma, thế nên tôi rất hoảng hốt với sự nhiệt tình, hào hứng của ông Đại Thánh.

- Ha ha, cháu cứ coi bọn ma đó là thằng ranh xấu xa định bắt nạt cháu, rồi bắt chúng lại! Chúng ta sẽ thi xem ai bắt được nhiều hơn, người thua phải mời người thắng ăn cơm, được chứ?

Ông Đại Thánh vừa nhắc tới Thánh Bách Nguyên là những lời đau lòng lúc sáng hắn nói lại một lần nữa vang lên bên tai tôi...

- Tôi sẽ nhanh chóng bảo người chuyển hành lý đi.

- Nơi đó tạm thời không thích hợp cho tôi ở.

...

Trong phút chốc, ý chí chiến đấu sôi sục trong lòng khiến tôi nắm chặt hai tay, đứng bật dậy.

- Đi nhà ma!

* * *

Trong căn nhà ma tối tăm, u ám vang lên tiếng hét của một ông già và một đứa con gái.

- Ông già, ông bỏ ra cho cháu!

- Sao ông lại phải bỏ ra? Con mà này là ông bắt được trước!

- Ông nhất định phải tranh với cháu sao?

- Cháu không biết kính trên nhường dưới sao?

- Cháu thấy vì ông không chịu nhường dưới...

...

- Hai vị đại nhân ơi, tôi không phải ma, chỉ là đóng giả thôi mà. Hu hu, không ngờ đóng giả ma trong nhà ma mà cũng bị người khác bắt nạt, công việc này khó quá.

Ông chú “ma” mặc bộ quần áo trắng, tóc tai ử rử khóc lóc kể lể. Còn tôi và ông Đại Thánh thì mỗi người nắm một tay chú ta, trên mặt đều là mặt nạ ma độc ác đang trừng mắt nhìn đối phương, không ai chịu nhường ai, cho tới khi...

- Chuyện gì thế?

Một con “ma” khác có lẽ là nghe thấy tiếng cãi vã nên từ phòng Thái Bình “bay” sang.

Tôi với ông Đại Thánh đều đưa mắt nhìn hẩn, rồi nhìn nhau, sau đó tôi kiên quyết vứt ông chú “ma” mà mình vừa săn được, nhào tới con “ma” mới “bay” sang.

Nhưng ông Đại Thánh khỏe hơn tôi nhiều, ông ấy nhảy ngay ra sau lưng con “ma”, kẹp cổ “ma” và hét lên với tôi:

- Đây là của ông.

- Hu hu, cổ tôi...

Con ma xui xẻo đó định thoát khỏi ông Đại Thánh, nhưng thử mấy lần mà vẫn không thành công, ông Đại Thánh như một con giao long, bàn tay quần chặt trên cổ người đó.

Ông Đại Thánh, ông có hiểu thắng quá không nhì, sắp làm đứt cổ con “ma” kia mất rồi.

Chúng tôi làm loạn cả nhà ma lên, cuối cùng bị anh bảo vệ của khu vui chơi ném ra ngoài. Anh ta còn trợn mắt lườm chúng tôi.

- Các người quậy quá!

Cả buổi sáng, nhờ có dự an ủi của người bạn vong niên ông Đại Thánh mà tâm trạng tôi đã khá hơn nhiều. Tạm biệt ông Đại Thánh, tôi chuẩn bị về trường. Trốn học một buổi sáng, chắc chắn tôi sẽ bị người của Thái Tử Mông ghi vào danh sách đen rồi.

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 9 tiếp

2.

Tôi len lén đi vào cổng trường, thấy ông chủ bảo vệ ở cổng đang mãi xem phim tình cảm, tôi cúi thấp người, định chui vào...

- Chào mừng về trường..

Tiếng hô đồng loạt vang lên khiến tôi giật nảy mình.

Tôi chậm chậm ngẩng đầu lên...

Một đám mỹ nam của Thái Tử Mạnh đang xếp thành hai hàng, ai cũng nở nụ cười quyến rũ, đưa tay phải ra, làm tư thế “mời vào”.

Đây là khách sạn sao?

- Thú cưng, ai cho cô đi lung tung hả? – Mông Thái Tử đứng ở cuối hàng, ánh mắt xanh thăm thẳm như có một ngọn lửa cháy rực.

- Tôi...

- Tội dân Bối Tây Mễ, theo như pháp luật xử phạt mà Thái Tử Mạnh thông báo thì cô phạm vào tội trốn học, giờ tôi phải trừng phạt cô, cô có ý kiến gì không?

Mông Thái Tử oai nghiêm như Bao Thanh Thiên, chẳng khác gì Mông Hoàng Thượng, cái gì mà “tội dân”? Chẳng qua chỉ là trốn học thôi mà...

- Chẳng nhẽ cô có ý kiến gì?

- Không có... không ý kiến...

Hu hu, Bối Tây Mễ mày đúng là vô dụng, người ta chỉ mới cau mày một cái mà mày đã sợ rúm ró lại rồi, tao coi thường mày!

- Ha ha ha, thú cưng, đùa với cô thôi, cô là bạn gái của bốn thái tử, ở trường Trung học Thâm Điền này, trừ phi tôi ra lệnh, còn mọi pháp lệnh với cô đều vô hiệu, ha ha, thế nào? Vĩnh hạnh chưa?

- Bạn gái?

- Đúng thế! Hôm nay chẳng phải cô khoác tay tôi và nói sẽ ở với tôi, chẳng nhẽ... Cô định xử nợ hả? – Mông Thái Tử trở mặt còn nhanh hơn giờ sách nhìn tôi bằng ánh mắt nguy hiểm như mắt sói.

Hôm đó...

- Không, tôi chưa bao giờ thích anh. Tôi chỉ thích Mông Thái Tử, ở với anh ấy chứ không thích loại người vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn, bán cả trái tim mình như anh...

Tôi đi chết đây!

Hu hu...

Đó không phải là thật, đó chắc chắn chỉ là một con ác mộng! Tôi thực sự muốn chặt đứt bàn tay phải đáng chết đó của tôi, sao khi đó tôi lại khoác tay Mông Thái Tử, sao lại nói là sẽ ở với hắn!

- Không, ừm... Thái tử điện hạ này, khi đó tôi chỉ buột miệng nói bừa, anh thấy đấy, tôi không xinh, thân hình cũng không đẹp, đầu óc thì không thông minh...

- Ừm, cô nói không sai.

Mông Thái Tử nhìn tôi đánh giá, ra vẻ suy nghĩ gật đầu, trái tim tôi lập tức dấy lên ngọn lửa hy vọng.

- Thế nên bốn thái tử mới đại từ đại bi chấp nhận cô, với lại... có những lúc cô cũng rất đáng yêu, có thể giúp tôi giải sầu...

Bùm!

Tôi còn chưa kịp phản bác hắn thì đã có quả bom nổ trong đầu tôi.

- Thú cưng, để chúc mừng việc tôi ban cho cô thân phận đáng quý là bạn gái của tôi, thứ bảy hẹn hò với tôi nhé.

- Hẹn hò?

Sét đánh ngang tai! Đừng mà...

Thượng đế ơi, tuy con thất tình, nhưng ngài cũng không thể tùy tiện ném con cho một kẻ cả ngày chỉ biết nổi giận và có tiền án uy hiếp nữ sinh như thế này...

- Nguyên, anh chờ em chút...

Đứng trước bỗng dưng vang lên tiếng nói điệu rớt của Ngân La.

Tôi quay đầu nhìn... Trên con đường râm mát gần đó, Ngân La đang thở hồng hển đuổi theo Thánh Bách Nguyên bé xíu với gương mặt hầm hầm và hai tay đút túi quần.

Ày? Sao hán lại biến nhỏ rồi?

Giờ hán vẫn cần phải biến nhỏ lại sao? Hừ, tôi việc gì phải quan tâm tới việc sống chết của hán! Hán biến nhỏ hay lớn đã chẳng còn liên quan gì tới tôi nữa rồi!

Bối Tây Mễ, mày bị lừa còn chưa đủ sao? Đừng nghĩ tới hán nữa...

Hình như phát hiện ra tôi với Mông Thái Tử ở cổng trường, hán dừng khựng lại, ánh mắt buồn bã nhìn chúng tôi.

- Ôi chà, chân em đau quá, không hiểu vì sao anh bé như thế mà lại đi nhanh vậy... - Ngân La khập khiễng bước tới, nhìn theo ánh mắt của Thánh Bách Nguyên. - Là Bối Tây Mễ và Thái Tử à, hai người xứng đôi thật đấy, anh thấy đúng không?

- Ha ha, được thôi, anh Thái Tử, chúng ta hẹn hò thôi, ha ha ha... Chúng ta đi xem phim hay là đến công viên nhĩ... Ôi, mà tùy anh, chỉ cần đi với anh là em vui rồi, ha ha...

Tôi cố ý khoác tay Mông Thái Tử, ra bộ thân mật.

Nhưng...

Chết tiệt thật! Rõ ràng là tôi đang ra sức cười, mà sao khóe mắt lại rơi lệ? Vì sao nước mắt cứ rơi không ngừng?

Hu hu... hu hu hu...

Bối Tây Mễ, mày là một con ngốc, chẳng phải mày từng nói chưa bao giờ thích hán sao? Chẳng phải mày đã quyết định không quan tâm gì tới hán sao? Sao mày còn khóc? Hu hu...

- Ha ha, ở cạnh em anh cũng rất vui, cục cưng.

Mông Thái Tử đột nhiên kéo tôi vào lòng, tôi muốn đẩy hán ra, nhưng lại nghe thấy tiếng hán vang lên bên tai:

- Thú cưng, cô cứ khóc trong lòng tôi đi.

Mông Thái Tử đang giúp tôi sao? Không muốn Thánh Bách Nguyên thấy tôi rơi lệ, thấy tôi bận tâm tới hán, thấy tôi vì hán mà ghen tức...

Cảm ơn anh, Mông Thái Tử! Tôi biết là anh không ngang ngược, ấu trĩ như những gì mà anh thể hiện, nhưng tôi không thể thích anh, bởi vì trước đó, tôi đã thích cái đồ xấu xa chết tiệt kia mất rồi...

Hán đã lừa tôi, và lừa mất cả trái tim tôi...

- Hừ, Bối Tây Mễ, cô làm ơn đừng có buồn nôn thế được không? Nguyên... mặc kệ cô ta, chẳng phải anh hứa với em thứ bảy này cùng đi chơi sao?

Lời của Ngân La khiến cơ thể tôi run rẩy, Mông Thái Tử vỗ vai tôi, cười lớn:

- Ha ha, Tây Mễ baby, anh đưa em đi ăn trưa nhé, ở đây có con vịt cứ quàng quạc mãi, nhức đầu quá!

- Mông Thái Tử, anh...

Từ đầu tới cuối, cái người đó đều không nói câu nào.

Tôi trốn trong lòng Mông Thái Tử, cúi đầu thút thít, không muốn và cũng không dám nhìn vào mặt người đó, tôi sợ chỉ nhìn một lần thôi là tôi sẽ lập tức lao lên hỏi hán vì sao lại làm tổn thương tôi như thế?

Vì sao...

Ban ngày có Mông Thái Tử ở cạnh nên tôi còn miễn cưỡng gắng gượng được, nhưng mỗi tối về với căn nhà nhỏ vắng vẻ, tôi lại dùng ánh mắt trống rỗng của mình, ngẩn ngơ nhìn căn phòng mà trước đây Thánh Bách Nguyên ở.

Cứ thế, thứ bảy tới thật nhanh chóng.

Hôm nay Mông Thái Từ lái xe tới đón tôi, xe đi tới khu phố Tam Nguyên đông đúc ở trung tâm thành phố và dừng lại trước cửa một quán bar có bảng hiệu nhấp nháy.

- Này này, Thái Từ, anh có nhầm không? Đây là quán bar mà.

- Không nhầm đâu, tôi muốn cô thư giãn một chút, để cô không nhớ tới thằng ranh đó. Giờ cô là bạn gái của tôi, phải quên hẳn thật nhanh, nghe rõ chưa?

Mông Thái Từ gõ mạnh lên đầu tôi một cái, cứ như đầu tôi là cá gỗ vậy, bực mình!

- Nghe rồi, nghe rồi.

Nước mắt giàn giụa...

Đi cùng anh thì làm sao mà thả lỏng được? Lúc nào cũng sử dụng bạo lực.

Quả nhiên, tôi còn chưa nghĩ xong thì Mông Thái Từ đã đưa “móng vuốt sói” ra, ôm lấy tôi đi vào quán bar.

- Cấm trẻ vị thành niên?

Tôi nhìn chăm chăm tấm biển đặt ngoài cửa, đọc to.

Nhưng hình như chỉ có mỗi tôi là nhìn thấy tấm biển này, Mông Thái Từ hoàn toàn không liếc nó lấy một cái, cứ như đối với hắn, đây chỉ là một món đồ chơi.

- Á, anh Thái Từ, anh tới rồi à... - Nhân viên tiếp đón ở cửa tươi cười đi tới, sau đó kiễng chân lên nói nhỏ vào tai Thái từ điều gì đó.

A! Quán rượu này có phải là của nhà Mông Thái Từ không?

Chả trách hắn có thể ung dung như thế...

Nhân viên kia nói xong, sắc mặt Mông Thái Từ thoáng thay đổi, cau mày rồi nói:

- Sao lại thế? Để tôi đi xem! Ủm, cậu đưa cô ấy vào trước đi.

- Chuyện đó...sao thế?

Gã đó rất ít khi tỏ vẻ nghiêm túc như vậy, trong lòng tôi thoáng một dự cảm không lành.

Mông Thái Từ đi tới trước mặt tôi, cúi đầu, mái tóc đỏ rực rũ xuống gương mặt đẹp trai của hắn, giọng nói bá đạo của hắn vang tới...

- Thú cưng, ở trong đó ngoan ngoãn chờ tôi.

Thế là tôi bị ném lại, lon ton đi theo nhân viên phục vụ vào quán bar đáng sợ.

- Xin mời đi bên này, anh Thái Từ đã thuê trọn một phòng... A, không ngờ anh Thái Từ lại thích kiểu người như chị, ngày trước anh ấy toàn thích người xinh thôi... Chết, không nên nói câu này...

Anh ta lái nhái rất nhiều nhưng tôi hoàn toàn không để ý, bởi vì...

Hu hu...

Ngày trước tôi chưa bao giờ vào quán bar, không khí trong này kỳ quái quá, ánh đèn chớp nháy như thể sắp hỏng, tiếng nhạc đinh tai khiến màng nhĩ tôi đau nhức.

Thôi thì cứ nhắm mắt, bịt chặt tai rồi đi về phía trước.

- Á...

Một bàn tay đưa ra, kéo mạnh tôi vào chiếc ghế sofa bên cạnh. Mở mắt ra, gương mặt quen thuộc đối diện khiến tôi gần như ngừng thở, sao lại là hắn?

Sao hắn lại ở đây? Bên cạnh còn là đứa con gái đáng ghét kia nữa...

Nhân viên phục vụ đó hoàn toàn không biết là tôi đã biến mất, vẫn còn lăm bắm gì đó và đi vào gian phòng...

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 9 tiếp

3.

Người con trai đối diện, tư thế ngã về sau đã đổi thành nghiêng về trước, ánh đèn tù mù trong quán bar soi lên gương mặt tuyệt mỹ của hắn, đôi đồng tử màu hổ phách tỏa sáng lấp lánh. Khóe miệng Thánh Bách Nguyên thoáng nhếch lên, tặng cho tôi một nụ cười như đóng băng.

- Chẳng nhẽ không ai nói với cô rằng nơi này không thích hợp với học sinh trung học?

Tôi nuốt nước bọt, cắn môi, cố nén cái cảm giác muốn nhấc chân và bỏ chạy.

Hu hu.

Điều bộ của hắn đáng sợ quá, cứ như thể sắp ăn thịt người, tôi sợ quá...

- Anh... anh cũng là học sinh trung học mà.

Thánh Bách Nguyên nheo mắt, lạnh lùng nói:

- Lập tức rời khỏi đây, ra ngoài.

Nói thật lòng, giờ cả người tôi đều đang run rẩy, bởi vì tôi phát hiện ra hắn nổi giận rồi, Thánh Bách Nguyên phiên bản lớn nổi giận thật là đáng sợ, “sống chung” với hắn bao nhiêu lâu, tôi biết chứ, nhưng nhìn gương mặt thách thức và ánh mắt khinh bỉ của Ngân La tôi bất chấp tất cả.

- Không, tôi phải chờ Mông Thái Tử, anh ấy bảo tôi ở đây chờ anh ấy.

- Cô không hiểu lời tôi nói sao? Tôi bảo cô lập tức rời khỏi chỗ quỷ quái này.

Thánh Bách Nguyên đứng lên, một tay ấn tôi xuống sô-pha, tôi còn ngửi thấy mùi trà xanh từ người hắn thoảng tới, mùi hương quen thuộc.

Hu, hắn hung dữ quá, tôi thực sự muốn vung một nắm đấm vào mũi hắn. Hắn với Ngân La thì được đến nơi này, sao tôi không được đến?

Tôi không nghe hắn đâu, kiên quyết không!

- Nguyên...

Ngân La không chịu bị lạnh nhạt, kéo tay Thánh Bách Nguyên làm nũng, vậy mà hắn không hề từ chối.

Thật chói mắt...

Chói tới mức mắt tôi đau nhói, tới mức nước mắt đã rơi ra...

Tôi ghét cô ta nắm tay hắn, ghét cô ta dùng cái giọng điệu đà đó gọi Thánh Bách Nguyên, ghét cô ta mỉm cười ngọt ngào với hắn. Tôi nghe thấy trong đầu mình một giọng nói bảo tôi bỏ đi, nhưng bước chân tôi như đã mọc rễ bất động.

Không khí bị thương bóp nghẹt lồng ngực tôi, khiến tôi gào thét tức tởm.

- Thánh Bách Nguyên? Sao mày lại ở đây? Có phải mày có ý định gì không tốt với thú cưng của tao không? Tao nói cho mày biết, đây là địa bàn của bốn thái tử, cẩn thận kẻo tao gọi người ném mày ra ngoài!

Mông Thái Tử ngồi phịch xuống chỗ trống bên cạnh tôi, giải vây giúp tôi, tay dang ra ôm lấy tôi.

Đáng ghét, hắn tại thể nữa rồi!

Tôi định đẩy hắn ra theo phản xạ, nhưng nhìn thấy Ngân La vẫn còn kéo tay Thánh Bách Nguyên. Tôi ép mình phải thích nghi, nhưng mà...

Vẫn thấy không quen...

Ngoại trừ với Thánh Bách Nguyên, tất cả mọi người tôi đều thấy không quen...

Không có, Thái Tử, chỉ là khách hàng và chủ nhà chào hỏi nhau thôi mà, anh có thể bỏ em ra được không, em muốn đi vệ sinh...

Tôi cố tình nhấn mạnh vào bốn chữ “khách hàng” và “chủ nhà”. Ánh mắt Thánh Bách Nguyên càng trở nên đáng sợ.

- Ô, thế thì anh đi cùng em nhé?

- Không... không cần đâu, anh đi cùng thì kỳ cục lắm. Lúc vừa vào em đã nhìn thấy nhà vệ sinh rồi, em tự đi... - Tôi ra sức xua tay, vội vã đứng lên bỏ đi.

Phù.

Cuối cùng cũng thoát được cái không khí kỳ cục khiến người ta khó thở ấy rồi, tôi thấy một môi rã rồi, chống tay vào tường, xoa lên lồng ngực đang tung tức.

Hử?

Đây là đâu?

Hình ảnh xung quanh khiến tôi đau đầu, một bức tường với màu sắc loang lổ, ánh đèn tù mù, thi thoảng lại có tiếng ồn ào vọng ra, đi một hồi lâu mà vẫn quay về chỗ cũ.

Không phải chứ? Cái quán bar này sao to thế, làm tôi lạc đường rồi! Đây chắc là khu phòng riêng, tôi phải ra khỏi đây. A, đằng kia có một cánh cửa.

Mở cửa ra, trước mặt là một con ngõ nhỏ chìm trong màn đêm dày đặc, hu hu, sao tôi lại đi ra cửa sau thế này? Định đóng cửa rồi quay lại, nhưng một giọng nói quen thuộc níu bước chân tôi lại:

- Không được, bố, con không thể ra tay, không bắt cóc Thánh Bách Nguyên được không, công ty của bố vốn đã không trụ được nữa rồi, đâu có liên quan gì tới anh ấy... Hu hu... con phát hiện càng ngày mình càng thích anh ấy rồi... Tuy con dọa sẽ tấn công Bối Tây Mễ để ép anh ấy phải qua lại với con, tuy anh ấy không chịu nhìn vào mặt con, nhưng con đã không thể khống chế được bản thân nữa rồi...

Cái người đang chống tay vào tường khóc lóc ấy là...

Ngân La!

Mà bên cạnh cô ta còn mấy gã đàn ông trông có vẻ không phải là người tốt, tóc nhuộm xanh nhuộm đỏ, trong đó có một người nhắc nhở Ngân La.

- Tiểu thư, tôi nay chúng ta phải đưa hấn về, như thế ông chủ mới có con tin để đàm phán với Tập đoàn Sun.

- Các người không được đụng vào anh ấy...

Tôi hoảng hốt bịt miệng, loạng choạng lùi về sau, những giọt nước mắt lớn bằng hạt đậu lăn khỏi khóe mắt. Tôi liên tục đụng đầu vào vách tường mà không biết đau, trong đầu chỉ có một suy nghĩ.

Thánh Bách Nguyên gặp nguy hiểm!

Thì ra... Ngân La định bắt cóc hấn...

Thì ra...

Thánh Bách Nguyên vì tôi nên mới ở cùng với Ngân La...

- Có người!

Có lẽ vì tôi đụng đầu vào tường gây ra tiếng động nên đã kinh động tới họ. Tôi quay người định bỏ chạy thì bị một gã bắt được. Tôi bị kéo ra rồi ném xuống trước mặt Ngân La như ném một bao rác. Ngân La thấy tôi, biểu cảm đau lòng ban nãy lập tức trở nên độc ác.

- Bối Tây Mễ, sao lại là mày? Mày nghe thấy rồi hả?

- Không... Tôi không nghe thấy, chẳng nghe thấy gì cả, ha ha... mọi người nói tiếp đi, nói tiếp đi.

Tôi cười ha ha, khom lưng bò dậy định đi, nhưng ngay lập tức có một gã bộ dạng hung hãn kéo tôi lại.

- Rốt cuộc thì mày có gì tốt? Tương mạo bình thường, đầu óc thì ngu ngốc, người khác chỉ mới khiêu khích vài câu mày đã bỏ rơi anh ấy. Mọi người như mày vì sao anh ấy lại thích, vì sao?

Ngân La đá liên tục vào người tôi, nhưng tôi không hề cảm thấy đau, trong đầu chỉ có một suy nghĩ là làm thế nào để nói cho Thánh Bách Nguyên biết âm mưu của họ.

- Tiểu thư, người đó đối với cô như thế, sao cô còn giúp hấn?

Một gã tay chân đứng cạnh thêm dầu vào lửa.

- Đúng! Tao đã không có được anh ấy thì mày cũng đừng mơ. — Các ngón tay của Ngân La cắn chặt vào lòng bàn tay, nhìn tôi đầy thù hận.

- Tiểu thư, chúng ta phải hành động thôi, nhân hôm nay vệ sĩ của hân không tới.

Hu hu... không được!

Không thể để họ bắt cóc Thánh Bách Nguyên...

Tôi sờ cái điện thoại di động trong túi áo, âm thầm ấn số.

- Tiểu thư, con ranh này nhân lúc chúng ta bàn chuyện, dám gọi điện thoại cầu cứu. - Cái kẻ tướng mạo hung hãn phát hiện ra tôi đang ấn số điện thoại, bèn giằng lấy điện thoại của tôi, ném mạnh xuống đất.

Cạch!

Cái điện thoại vỡ thành hai mảnh.

Hu hu, làm thế nào, làm thế nào?

Điện thoại không còn nữa, làm thế nào để báo tin cho Thánh Bách Nguyên đây?

- Giải quyết nó cho ta. - Ngân La lạnh giọng ra lệnh.

Cái gì?

- Cứu tôi., cứu tôi... ư ư...

Tôi còn chưa kêu xong, miệng đã bị bịt chặt, sau đó có người lôi tôi vào góc sâu.

Hu hu hu...

Thượng đế nhân từ ơi, chẳng nhẽ ông bắt con phải mất mạng trong cái ngõ nhỏ này sao?

Hu hu, đừng mà, con còn chưa nói với Thánh Bách Nguyên là con thích anh ấy, con còn chưa nói cho anh ấy biết là con không biết anh ấy vì con làm bao nhiêu việc, con còn chưa nói với anh ấy... thực ra con không còn giận nữa rồi...

Đúng vào lúc này...

Gâu gâu...

Cục Xương hùng dũng lao tới, cắn mạnh vào gã tay chân đang cầm dao.

- Cục Xương, sao lại là mày?

Tôi trợn tròn mắt, nhìn gương mặt đau đớn sống không bằng chết của gã tay chân sau khi bị Cục Xương cắn cho be bét máu.

Á...

Sao nó biết là chủ nhân gặp nạn nhỉ?

- Lần nào cũng là tôi tới cứu cô.

Tôi ngẩng đầu, thấy Thánh Bách Nguyên đang chống một tay lên tường, ánh mắt lạnh băng, còn sau lưng hân là bọn tay chân kia kẻ thì ngất, người thì bị thương.

Mông Thái Tử cười ha hả vỗ vỗ vào gương mặt sọ chết khiếp của gã tay chân, thân mật nói:

- Ranh con, điện thoại của thú cưng nhà tao là do mày ném hỏng phải không?

Bụp một tiếng, gã đó bị Mông Thái Tử đâm ngã xuống đất.

Tôi bị một người ôm chặt lấy, tôi biết là Thánh Bách Nguyên, tôi không đẩy hân ra, chỉ khóc rí rí trong lòng hân.

- Xin lỗi, anh không nên để em bị tổn thương...

Thánh Bách Nguyên thì thầm bên tai tôi.

Nghe hẳn nói vậy, nước mắt tôi rơi càng nhiều hơn.

- Thú cưng, cũng may mà bảo vệ đã thông báo cho tôi trước khi vào quán bar là ngõ sau có mấy thằng bụi đời quanh quẩn. Lúc đầu tôi không biết bọn nó định làm gì nên mới dẫn người theo dõi, không ngờ mấy kẻ đáng chết này lại dám bắt nạt cô...

Mông Thái Tử dạy dỗ kẻ kia xong thì chạy ra giải thích với tôi.

- Cảm ơn anh, Mông Thái Tử!

- Cảm ơn cái gì, cô là thú cưng của tôi mà! - Mông Thái Tử cười cười vỗ đầu tôi.

- Nguyên...

Lúc này Ngân La vẫn đứng một mình dưới cột đèn đường, gọi Thánh Bách Nguyên.

- Tôi đã sớm biết cô tiếp cận tôi là có mục đích rồi. Bỏ cô mua chuộc người trong nội bộ Tập đoàn Sun, thay đổi loại Côca có chứa thuốc giải của Đại ma hoàn, để tôi không thể biến lớn! Đây là bước đầu tiên trong kế hoạch của ông ta! Chỉ tiếc rằng ông ta không biết Tiến sĩ Bối đã cho tôi đơn thuốc từ lâu, tự tôi cũng có thể điều chế thuốc giải!

Sau đó tôi hứa quan hệ với cô chỉ vì sợ cô không đạt được mục đích sẽ làm tổn thương Tây Mễ, có điều không ngờ cuối cùng cô vẫn làm tổn thương cô ấy! Cô đi đi, sau này đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa, nếu không, với những việc mà cô làm với Tây Mễ, ít nhất tôi cũng có thể khiến cô chết mấy trăm lần... - Thánh Bách Nguyên lạnh lùng nói.

Nhìn theo bóng Ngân La loạng choạng bỏ đi, tôi bỗng dưng cảm thấy cô ta hơi đáng thương. Chắc là cô ta thực sự thích Thánh Bách Nguyên, chỉ có điều quá cực đoan. Thích một người lẽ ra nên hy vọng cho người ta được hạnh phúc, chứ không phải là chỉ muốn có được người ta...

Nhưng...

- Này, Thánh Bách Nguyên, anh là đồ ngốc à? Sao anh lại làm thế? Rõ ràng anh biết là cô ta định bắt cóc anh mà anh còn qua lại với cô ta? Đầu óc anh có phải chứa toàn nước tương không hả?

Tôi giận dữ quát hẳn.

Cái gã này chắc chắn là bị điên rồi! Dám mang tính mạng của mình ra đùa.

- Câm miệng, để sức mà tới bệnh viện...

- Cẩn thận...

Giọng nói của Mông Thái Tử vang lên.

Một luồng ánh sáng bạc chói mắt lướt qua trước mắt tôi, tôi chẳng nghĩ ngợi gì đã lao lên, nhưng lại bị một sức mạnh đẩy ra, con dao sắc bén đó cắm thẳng vào ngực Thánh Bách Nguyên.

Sự việc xảy ra quá nhanh, tôi chỉ biết giương mắt nhìn dòng máu bắn ra khỏi ngực anh, tôi há hốc miệng, không nói được lời nào rồi ngất đi.

Tỉnh dậy, tôi phát hiện ra mình đang nằm trên cái giường bệnh trắng toát của bệnh viện.

- Thánh Bách Nguyên...

Tôi hét lớn rồi ngồi bật dậy.

- Được rồi, được rồi, thằng ranh đó đang ở trong phòng có vệ sĩ, không dễ chết thế đâu. - Mông Thái Tử ngồi bên giường bệnh, vụng về gọt táo, nói xong còn lườm tôi một cái.

- Thế anh ấy thế nào rồi?

- Còn cách tim 2 cm nữa, suýt chút nữa thì toi, có điều giờ hẳn khỏe lắm, cô không phải lo.

- Thế... ư ư... - Quà táo bị Mông Thái Tử gọt hết 70% nhét thẳng vào miệng tôi, khiến tôi định nói ra đều phải nuốt vào.

- Thú cưng, cô chẳng nghĩ ngợi gì đã lao ra định chặn dao cho thằng đó, cô làm tôi đau lòng quá, cũng may gã đó là con trai nên bảo vệ được cô, nếu hôm nay người bị thương là cô thì tôi chắc chắn sẽ ném thằng khốn kiếp đâm cô xuống sông nuôi cá...

Với tính cách của Mông Thái Tử thì chắc chắn số phận của gã tay chân kia rất thâm, a di đà Phật!

- Tôi muốn đi thăm Thánh Bách Nguyên...

- Không được đi, bác sĩ nói cô bị chấn thương não nhẹ, cơ thể suy nhược, hô hấp không bình thường, tứ chi mất sức, phải nằm bất động trên giường nghỉ ngơi ba ngày...

- Hà? Nếu thế thì tôi chán chết đi à?

Gi thế hả trời? Tôi chỉ bị đá vài cái, đầu đụng vào tường và bị kích thích quá nên ngất đi thôi mà, cái bệnh viện này cố ý lừa tôi để thu tiền viện phí phải không?

- Ấy? Sao vẫn còn ở đây, chẳng phải nói là có thể làm thủ tục xuất viện rồi sao?

Một chị y tá đẩy cửa bước vào, hỏi đầy nghi hoặc.

- Lái nhai cái gì? Chẳng phải tôi nói cô ấy còn phải nằm viện ba ngày sao?

- Con người cậu thật là kỳ quái, mau đi làm thủ tục xuất viện đi, nghe thấy chưa? - Chị y tá hoàn toàn không sợ ánh mắt đáng sợ của Mông Thái Tử, đóng rầm cửa rồi đi ra.

- Mông Thái Tử, có chuyện gì anh giấu tôi phải không?

- Không... không có...

- Tôi phải đi thăm Thánh Bách Nguyên!

Thấy tâm trạng tôi kích động, Mông Thái Tử đành so vai, đưa tôi tới phòng bệnh có vệ sĩ mà Thánh Bách Nguyên đang nằm.

- Bệnh nhân vẫn chưa qua được cơn nguy kịch, không phải nhân viên y tế thì không được vào.

Một bác sĩ đeo kính giữ chúng tôi ở ngoài.

Trong phòng bệnh, Thánh Bách Nguyên nằm trên giường trong bộ quần áo bệnh nhân, ngực được băng kín nằm bất động, không chút sinh khí.

Gương mặt anh trắng bệch, trên mặt còn chập mặt nạ dưỡng khí, những giọt nước được truyền vào huyết quản của anh.

- Sao lại thế? Chẳng phải anh nói anh ấy không sao, rất khỏe rồi sao?

Giọt nước mắt chất đắng lại lăn ra, tôi dán người vào tấm cửa kính, nhìn Thánh Bách Nguyên, hy vọng anh có thể mở mắt nhìn tôi.

Tôi không muốn...

Không muốn chỉ đứng đây nhìn, tôi muốn được ở cạnh anh, ở cạnh anh...

- Mông Thái Tử, tôi muốn vào phòng bệnh với anh ấy.

- Tôi biết cô sẽ thế mà, nên mới không cho cô tới...

Mông Thái Tử nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 9 tiếp

Thế là tối hôm đó, tôi len lén mặc bộ quần áo y tá mà không biết Mông Thái Tử kiếm được ở đâu, đóng giả làm y tá len vào phòng bệnh. Nhìn gương mặt tiều tụy của Thánh Bách Nguyên, trái tim tôi đau như cắt.

Rốt cuộc tới khi nào anh mới tỉnh lại?

Có thể nào anh cứ ngủ như thế mãi, không bao giờ tỉnh lại không...

- Hu hu hu, Thánh Bách Nguyên, anh đừng ngủ nữa, mau mở mắt ra nhìn em đi. Chẳng phải anh là “Nhật Thần” tài giỏi đó sao? Chẳng phải anh là người vạm vỡ đó sao? Sao chỉ mới bị thương chút xíu mà đã nằm xuống thế này? Hu hu... em còn chưa tha thứ cho anh mà! Em còn chưa nói là em thích anh

mà...

Nắm chặt tay Thánh Bách Nguyên, nước mắt tôi rơi lã chã.

Tích tắc!

- Đồ ngốc, bộ đồ y tá này rộng quá!

Ấy?

Ai đang nói chuyện với tôi thế?

Lẽ nào...

Tôi chan chứa nước mắt nhìn anh, đối diện với mình là đôi mắt màu vàng kim mờ hé, tôi thực sự không dám tin — Thánh Bách Nguyên tỉnh dậy rồi!

- Đồ xấu xa, hộ đồ này không quan trọng. Hu hu... cuối cùng anh cũng tỉnh lại rồi, tỉnh lại rồi... - Tôi vui vẻ vừa khóc vừa cười.

- Hình như anh vừa nghe thấy có ai tỏ tình, nếu không tỉnh lại thì thiệt thòi quá. - Thánh Bách Nguyên cố nặn ra một nụ cười miễn cưỡng trên gương mặt nhợt nhạt.

Cái gã này... đã thế rồi còn ra bộ.

- Anh... đáng ghét! Hừ, lạ thật, vì sao mắt anh lại biến thành màu vàng?

A! Đó chẳng phải chỉ là lời đồn thổi sao?

Mắt anh thực sự có thể biến thành màu vàng à, đẹp quá...

- Màu vàng?

Mắt Thánh Bách Nguyên thoáng tối sầm lại, dường như tôi đã hỏi một câu không nên hỏi.

Tâm trạng vốn vui vẻ của anh bỗng trở nên xấu đi, tôi lập tức chuyển chủ đề.

- Khụ khụ, anh muốn uống nước không? Em đi rót cho anh...

Tôi vội vàng chạy ra rót một cốc nước, không ngờ vì vội quá nên vấp phải cái ghế, nước trong cốc hắt hết lên người Thánh Bách Nguyên.

- Xin... xin lỗi.

Tôi vội vàng lau cho anh.

- Á...

Vì tôi lau quá mạnh nên đụng phải vết thương của Thánh Bách Nguyên.

- Hu hu... em xin lỗi, em đi gọi bác sĩ, huh u, sao lúc nào em cũng gây họa... Ngân La nói không sai, em là đồ ngốc, hoàn toàn không xứng với anh...

- Ngốc quá, em đi gọi bác sĩ thì lộ hết ra à? Anh không sao, em lại đây... - Thánh Bách Nguyên đưa bàn tay vẫn còn cử động được ra, vẫy gọi tôi.

Tôi ngoan ngoãn lại gần, anh ngồi lên, nhẹ nhàng ôm tôi, vuốt tóc tôi.

- Để anh ôm như thế này một lát, ôm em thì sẽ không đau nữa... Mọi người đều tưởng rằng anh rất giỏi, tưởng anh là vạn năng, thực ra thế giới của anh vốn rất lạnh lẽo. Chính sự xuất hiện của em đã khiến anh cảm thấy ấm áp. Anh thích căn hộ nhỏ đó, thích hàng ngày được nấu cơm cho em ăn, sau đó nhìn em ăn thật ngon lành... Chỉ cần có em bên cạnh, anh sẽ không còn cảm thấy lạnh lẽo và cô đơn nữa...

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy sự yếu đuối của anh...

Sợ dĩ anh lừa tôi là vì không muốn tôi biết thân phận của anh! Vì muốn thoát khỏi những áp lực mà thân phận đó mang lại cho anh! Anh chỉ muốn được là chính anh, vô âu vô lo, sống vui vẻ như một người bình thường mà thôi...

Ngày trước tôi chỉ biết nổi giận, hoàn toàn không quan tâm tới cảm nhận của anh.

Thánh Bách Nguyên...

Hãy để em sưởi ấm cho anh, đây là điều duy nhất em làm được, từ nay về sau, em sẽ ở bên anh, không bao giờ chia lìa...

* * *

Sau đó tối nào tôi cũng mặc quần áo y tá rồi lên vào với Thánh Bách Nguyên, chăm sóc anh, cứ thế, chúng tôi có ba đêm ngọt ngào ở bệnh viện.

Tuy tôi thường gây họa, làm vỡ đồ đạc, nhưng Thánh Bách Nguyên lúc nào cũng cười tươi tha thứ cho tôi, khiến tôi cũng vui lây.

Nhưng ngày thứ tư tỉnh lại, tôi trở mình mới thấy đối diện là một cái giường lạnh lẽo — Thánh Bách Nguyên biến mất rồi!

- Thánh Bách Nguyên, anh đâu rồi? Đừng đùa với em! - Những nơi có thể tìm được tôi đều tìm hết một lượt mà không thấy bóng dáng anh đâu, một cảm giác bất an dâng lên trong tim.

Tôi chạy ra khỏi phòng bệnh, tới phòng y tá, lo lắng hỏi:

- Chị ơi, chị có thấy Thánh Bách Nguyên không?

- Ô, vừa nãy cậu ấy được mấy người mặc comple màu đen đưa đi rồi.

Chị y tá trả lời tôi mà không buồn ngẩng đầu lên.

- Cái gì? Sao bệnh viện của các chị lại làm ăn thế?

Tôi rất muốn lý luận với chị ta một hồi, nhưng chuyện quan trọng hơn lúc này là phải tìm Thánh Bách Nguyên. Vì sao anh lại bị người ta đưa đi? Chẳng nhẽ bố Ngân La vẫn không từ bỏ, phải người tới bắt cóc anh sao?

- Hừ, chờ một chút!

Chị y tá gọi lớn, chắc là vì phát hiện ra tôi mặc bộ đồ y tá trên người, nhưng tôi không để ý nữa, chỉ biết cắm đầu chạy.

Hu hu...

Làm thế nào, làm thế nào? Vết thương của anh còn chưa khỏi hẳn, nếu bị bắt cóc thì chắc chắn là sẽ toi mất! Á á á, người trong tay mấy ông chú áo đen ở công kia chẳng phải là Thánh Bách Nguyên sao?

Không được!

Không được để họ bắt anh đi!

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 10

Type: Fang Yuan

1.

- Á, chú áo đen kia, chờ chút!

Bụp.

Thấy Thánh Bách Nguyên sắp bị ông chú áo đen “nhét” vào ô tô, tôi hấp tấp tháo chiếc giày dưới chân ra ném.

- Có thích khách...

Thích khách? Ông ta tưởng mình đang sống ở thời cổ đại sao?

Quạc quạc quạc...

Một đàn quạ bay qua.

Có điều sự tấn công của tôi khiến thần kinh của ông chú áo đen căng thẳng cực độ, ông lập tức đóng chặt cửa ô tô lại, hần học nhìn tôi.

Thật đáng sợ!

Cơ thể tôi bắt giác run lên, nhưng vừa nghĩ tới việc Thánh Bách Nguyên có khả năng bị bắt đi mất là tôi nghiêng rằng, không sợ chết, lao lên...

Ông chú áo đen không ngờ tôi xông tới, bàn tay đã dút vào túi áo ngực, dường như định lấy ra món vũ khí sát thương nào đó.

Chẳng nhẽ ông ấy mang súng?

Tôi lập tức thay đổi sách lược, ôm chặt lấy chân ông vừa khóc vừa cầu xin:

- Chú... chú ơi, cháu xin chú tha cho anh ấy, cháu không thể mất anh ấy được, hu hu hu... Bất cớ người khác là phạm pháp đấy, các chú làm việc này chẳng phải là vì tiền sao, Thánh Bách Nguyên có nhiều tiền lắm, anh ấy sẽ đền cho các chú gấp đôi.

Ấy?

Sao không có phản ứng gì?

Tôi ngẩng đầu lên, phát hiện ngoài ông chú mà tôi đang bám chặt lấy chân, xung quanh còn có mấy ông chú nữa cũng mặc comple đen, đeo kính đen, trông rất giống “xã hội đen”.

Oa! Những người này định “chơi lớn” sao?

Tiền gấp đôi mà còn không cần? Hay là họ nghi ngờ tôi nói mà không giữ lời...

- Chẳng nhẽ trả gấp đôi tiền vẫn không đủ với các chú? Thế gấp ba thì thế nào?

Thấy tất cả họ đều không nói gì, tôi tưởng mình đoán đúng bèn nói tiếp:

- Không phải lo, cháu là vị hôn thê của anh ấy, cháu nói chắc chắn anh ấy sẽ nghe, với lại kết hôn với anh ấy xong, cháu cũng được một nửa Tập đoàn Sun, khi đó chắc chắn sẽ trả tiền...

Xin lỗi Thánh Bách Nguyên, vì cứu anh thì tổn thất chút tiền này có đáng là gì?

Tôi còn đang bận hứa này hứa nọ với mấy ông chú áo đen thì cánh cửa xe vừa được đóng kín mở ra, theo đó là một giọng nói trầm trầm như cổ nén cười:

- Chưa gì đã muốn Tập đoàn Sun phá sản à?

- Thiếu gia, cô ấy...

Ông chú áo đen bỗng dưng khó nhọc lê thân hình mà tôi vẫn đang ôm chặt, cung kính cúi mình.

- Không sao, đưa cô ấy đi cùng đi, các chú không được đắc tội với thiếu phu nhân tương lai đâu, hậu thuẫn của cô ấy vững chãi lắm.

Tôi lau nước mắt, ngốc nghếch nhìn Thánh Bách Nguyên vẫn bình an vô sự, không hề bị trói, không bị nhét giẻ vào miệng đang ngồi trong xe.

- Chẳng phải bọn họ là kẻ xấu tới bắt anh sao? Sao anh chẳng bị làm sao cả?

- Đồ ngốc, họ là vệ sĩ của anh. – Thánh Bách Nguyên nhăn nhó nhìn tôi.

- Ồ.

Tôi đỏ bừng mặt.

- Lên đi. – Thánh Bách Nguyên bắt lực thờ dài, ông chú áo đen giục tôi lên xe, thế là trong ánh mắt vừa ép buộc vừa cung kính của ông chú áo đen, tôi phải lên xe, ngồi bên cạnh Thánh Bách Nguyên.

Xe đi được khoảng ba phút tôi mới phản ứng lại.

- Thánh Bách Nguyên, tại sao vừa nãy anh bỏ em một mình ở bệnh viện, làm em tưởng anh bị bắt cóc rồi! Anh có biết là lúc đó em sợ thế nào không, hu hu...

Tôi hươ nấp đầu đánh vào ngực Thánh Bách Nguyên, thực ra nó chẳng đau chút nào cả.

Anh cười ha hả nắm lấy tay tôi, vuốt tóc tôi nói:

- Ngốc quá, anh thấy em mệt quá nên không muốn đánh thức em, định xử lý xong công việc thì sẽ tới đón em...

Xoẹt xoẹt!

Mắt tôi sáng lấp lánh, trong đầu xuất hiện rất nhiều những bông pháo hoa rực rỡ.

- A, tóm lại sau này không được biến mất khỏi phạm vi mắt em, nếu không em sẽ... he he...

- Đồ ngốc, câu này phải là do con trai nói chứ?

- Ai nói mà chả thế! À, đúng rồi, vừa nãy anh nói hậu thuẫn là gì?

- Lát nữa em sẽ biết...

- Sao khoẻ miệng anh giằn giật thế hả, làm ảnh hưởng tới hình tượng!

- Im miệng!

...

Trong tiếng còi cộ của tôi với Thánh Bách Nguyên, chiếc xe đã đi tới chân một ngọn núi ở ngoại thành, dưới chân núi có rất nhiều vệ sĩ đang đi tuần, thấy xe của Thánh Bách Nguyên tới, tất cả đều cúi người chào đón.

Từ chân núi nhìn lên, một toà kiến trúc hùng vĩ, đẹp như cung điện nằm ở lưng chừng núi, ngôi lưu ly, cột gỗ điêu khắc tỉ mỉ, nhưng nó lại không huy hoàng, tráng lệ như các Hoàng cung cổ đại Trung Quốc, mà trong sự hùng vĩ, nó chứa đựng cả cảm giác khiêm tốn.

Chiếc xe lái lên trên núi, dừng lại ở lưng núi. Thánh Bách Nguyên xuống xe, tôi òn ền ngồi trên xe chờ anh mở cửa xe cho tôi, nhưng chờ mãi chẳng thấy anh đâu.

Thánh Bách Nguyên chết tiệt!

Chẳng có phong độ của một người đàn ông gì cả...

Tôi còn đang bực mình thì có tiếng nói vui vẻ của một ông già:

- Ha ha ha, ta biết thằng tiểu tử này không chết được mà, lại còn cưa được cho ta một cô cháu dâu, giỏi lắm...

Sau đó lại vang lên tiếng chó sủa gâu gâu.

- Làm ơn đi, ông nội, ông lại chơi trò gì thế, sao mang chó nhà Tây Mễ tới đây?

Chó nhà tôi? Đó chẳng phải là Cục Xương sao?

Hừ, nhưng giọng nói của ông già này sao nghe quen thế nhỉ?

Tôi vội vàng mở cửa rồi nhảy xuống xe, một gương mặt đầy nếp nhăn, rất giống Tôn Ngộ Không xuất hiện trước mắt tôi, tôi giật mình lùi về sau một bước, đầu đụng trúng vào cửa xe.

- Á...

Tôi ôm gáy, chỉ vào ông già nói:

- Sao lại là ông? Ông Đại Thánh?

Trời ơi!

Ông ấy chính là ông nội của Thánh Bách Nguyên, Chủ tịch Hội đồng quản trị của Tập đoàn Sun! Có nhầm không vậy? Trông ông ấy như là Lão Ngoan Đồng, chẳng giống một doanh nhân thành đạt hô mưa gọi gió chút nào?

- Ha ha ha, là ta, là ta, có phải cháu bất ngờ lắm không, mau lên, mọi người đều đang chờ hai đứa, ông phải giới thiệu cháu cho người trên toàn thế giới biết, nói với họ là ông có một đứa cháu dâu rất đáng yêu.

Ông Đại Thánh thấy tôi thì vui như tết, nhảy nhót như Tôn Ngộ Không.

Sặc!

Cuối cùng thì tôi cũng biết “hậu thuẫn” mà Thánh Bách Nguyên nói với ông chú áo đen là ai rồi, hoá ra là ông Đại Thánh à!

- Chờ chút, ông nội, cái gì mà toàn thế giới? Chẳng phải ông bảo cháu về xử lý việc của mấy công ty con sao? – Mặt Thánh Bách Nguyên bắt đầu tối sầm đi, giọng nói lạnh lẽo khiến trong vòng bán kính 10m xung quanh anh bỗng ngưng đọng thành Nam Cực.

- Ha ha, ông không nói thế thì làm gì có chuyện cháu ngoan ngoan quay về? Lẽ ra ông định phái một nhóm người khác tới nhà Tây Mễ đón nó, nhưng không ngờ đêm nào nó cũng ở bệnh viện với cháu. . .

Ông Đại Thánh vừa nói vừa nhìn chúng tôi bằng ánh mắt trêu chọc.

Sặc!

Trên trán tôi và Thánh Bách Nguyên lập tức xuất hiện “ngã tư”.

Hu hu, ông Đại Thánh ơi, ông đã lớn tuổi rồi, đừng nói những câu khiến người ta ngượng ngùng như thế được không? Ngoài ra tôi cũng hiểu một việc, chả trách Cục Xương lại ở đây, hoá ra là bị ông Đại Thánh “bắt cóc” tới!

- Tiểu Nguyên, trước đây cháu sống cô đơn lập dị, giờ cháu đã có vị hôn thê rồi thì đương nhiên ông phải giới thiệu cô bé cho họ hàng, bạn bè chứ, dù sao thì thiếu phu nhân của Tập đoàn Sun cũng có phải người thường đâu.

Tôi bắt đầu có dự cảm không lành.

Quả nhiên, hai tròng mắt ông Đại Thánh đảo nhanh, liên tục đánh mắt ra hiệu cho xung quanh, hai người nữ bộc thân hình cao lớn lập tức đi về phía tôi, xách tôi đi về cánh cửa bên phải của căn biệt thự.

- Tiểu thư, xin đặc tội, xin theo chúng tôi thay lễ phục.

- Thánh Bách Nguyên, cứu em. . .

Nhưng cái gã đó vẫn đứng bất động, gương mặt lên nhìn tôi bị hai người nữ bộc kéo đi. Tôi chửi thầm hán không biết bao nhiêu lần.

Hừ, thấy chết không cứu, anh nhớ đấy!

* * *

Thay trang phục xong, tôi thận trọng giẫm lên đôi giày cao gót màu hồng phấn, đi tới trước gương, không dám tin vào người đang đứng trước mặt mình sau khi đã được trang điểm tỉ mỉ.

Chiếc váy ren màu trắng khiến làn da tôi càng thêm mịn màng. Cách trang điểm tinh tế khiến gương mặt tôi trở nên xinh đẹp và đáng yêu, hàng lông mi dài được uốn cong, đôi mắt dường như cũng to hơn, trông thật là xinh xắn.

- Oa! Xinh quá!

Tôi nhìn chăm chăm vào mình trong gương, khoé miệng chảy ra một dòng nước trong suốt. Trên đầu hai người nữ bộc lập tức xuất hiện khói đen.

Chắc chắn là họ không dám tin rằng có người lại chảy nước miếng vì chính mình!

Nhưng thật sự là quá đẹp, he he. . .

Mỉm cười hồi lỗi, tôi theo họ đi ra khỏi phòng trang điểm, men theo hành lang dài hoa lệ, sau bảy, tám lần rẽ cuối cùng cũng tới được đại sảnh. Vừa vào đại sảnh, tôi đã giật mình bởi không khí nơi đó.

Trong gian đại sảnh vàng rực huy hoàng là rất đông những con người của thế giới thượng lưu ăn mặc thời thượng, khí chất cao quý. Phải có tới hơn một nghìn đôi mắt đổ dồn vào tôi.

- Xin hỏi, hôn ước của cô với thiếu gia Thánh Bách Nguyên là thật sao?

- Một người bình thường sắp trở thành thiếu phu nhân tương lai của Tập đoàn Sun, áp lực của cô có lớn lắm không? Cô cảm thấy mình có xứng đáng với thân phận này không?

- Vì sao tới giờ chúng tôi vẫn chưa thấy thiếu gia? Có phải anh ấy không muốn thừa nhận vị hôn thê bình dân như cô không?

Mọi máy quay đều chĩa về phía tôi, các phóng viên liên tục đặt câu hỏi và đặt micro sát vào miệng tôi.

...

Tôi hoảng hốt.

Bởi vì trong ánh mắt của cánh phóng viên và các quan khách đó có mọi thứ, có sự thù hận, ngưỡng mộ, hoài nghi, đánh giá. . .

Thì ra. . .

Tận trong sâu thẳm trái tim tôi vẫn chưa dám xác định rằng anh có thực sự thích mình hay không.

Tôi luôn cảm thấy mọi thứ trước mắt như một giấc mơ, một giấc mơ phi thực tế...

Hoảng hốt nhìn xung quanh một vòng, người đó vẫn không xuất hiện, chỉ có một mình tôi đứng ở đây! Tôi nắm chặt hai tay, lòng bàn tay ướt mồ hôi lạnh...

Chẳng nhẽ Thánh Bách Nguyên thực sự không muốn thừa nhận hôn ước với tôi bởi vì thừa nhận một người vợ bình dân sẽ khiến anh mất mặt sao, bởi vậy khi ông Đại Thánh nói sẽ giới thiệu tôi cho người trên toàn thế giới, anh mới tỏ ra vẻ bức mình như thế?

Tôi càng nghĩ càng thấy trong lòng khó chịu, càng nghĩ càng thấy tim mình đau nhói.

Cảm giác bất an và hoảng sợ như một con rắn độc quấn lấy tôi.

Chân tôi bắt đầu mềm ra, tôi cố gắng đưa tay ra để tìm một chỗ vịn. Nhưng một bàn tay đã nắm chặt lấy tôi.

Tôi kinh ngạc quay đầu sang bên phải, Thánh Bách Nguyên đang dịu dàng nhìn tôi, như muốn nói với tôi rằng, đừng sợ, anh luôn ở bên cạnh tôi. Bỗng chốc, sức mạnh lại quay về với tôi.

- Xin hãy dừng mọi câu hỏi vô nghĩa lại, cho dù thân phận lúc trước của cô ấy là gì, và bất kể tôi là ai, tôi chỉ biết rằng tôi yêu cô ấy hơn bất kỳ ai trên thế giới này, cô ấy là duy nhất của tôi.

Thánh Bách Nguyên nắm chặt tay tôi, ánh mắt anh kiên định và chân thành, đôi mắt màu hổ phách toả ra thứ ánh sáng mê hoặc khiến tôi không thể rời mắt, chỉ biết thần thờ nhìn anh.

Như những gì anh nói, anh cũng là duy nhất của tôi.

Cánh phóng viên thấy anh xuất hiện thì ai cũng tỏ vẻ kinh ngạc, camera lập tức chĩa về phía anh.

Mái tóc màu vàng kim rực rỡ toả sáng dưới ánh đèn, bộ comple màu đen khiến thân hình cao lớn của anh trở nên đẹp đẽ hơn bất kỳ người mẫu nào, đôi mắt màu hổ phách chỉ cần đứng dưới ánh đèn là sẽ biến thành màu vàng kim, chiếc nhẫn hình chữ S trên ngón tay tượng trưng cho thân phận và địa vị độc nhất vô nhị của anh.

Đây là lần đầu tiên Thánh Bách Nguyên xuất hiện trước ống kính.

Tất cả các phóng viên đều nhốn nháo cả lên, họ tranh nhau đặt cho anh những câu hỏi mà họ quan tâm để đưa lên báo.

- Chuyện đó... xin hỏi, anh thích dùng loại mỹ phẩm nào?

Một bà di khó khăn lắm mới chen được lên trước, hai mắt đỏ hoe, hỏi.

Ngất...

Bà di này, xin đừng lãng phí thời gian quý giá vào những câu hỏi như thế này, được không?

Quả nhiên bà lập tức bị mấy người đồng nghiệp lườm nguyệt rồi kéo ra ngoài.

- Xin hỏi anh có thể nói một chút về kế hoạch phát triển tiếp theo của Tập đoàn Sun không?

- Gần đây đồng đô la Mỹ giảm giá, các doanh nghiệp thuộc Tập đoàn Sun tại Mỹ có gặp phải ảnh hưởng không...

- Cổ phiếu của Tập đoàn Sun luôn giữ được mức giá ổn định trên thị trường cổ phiếu bất ổn hiện nay, thiếu gia có bí quyết thành công nào không?

Trời ơi!

Những câu hỏi mà họ đặt ra thật là ảo diệu! Tôi nghe mà chả hiểu gì cả...

Nhưng Thánh Bách Nguyên chỉ là một học sinh trung học lại phải xử lý bao nhiêu vấn đề học búa, nếu là tôi thì chắc chắn là đã phát điên rồi.

Chà trách anh lại muốn trốn đi, muốn thoát khỏi những áp lực trùng trùng mà gia tộc này mang lại cho anh, cuối cùng vạn bất đắc dĩ mới phải uống Đại ma hoàn, để người khác không tìm được anh.

Có điều cũng vì như vậy mà tôi mới quen anh, mới ở cùng với anh...

Tôi bất giác dịch sát vào người anh.

Lúc này, một người đàn ông đeo đôi kính gọng trắng len vào đám người.

- Người ta đồn rằng anh vừa ra đời thì bố mẹ đã qua đời, ngoài ra những người thân cận với anh hoặc ít hoặc nhiều đều gặp vận xui, anh nghĩ gì về

chuyện này? Trong truyện tranh “Nhật Thần” nói rằng vì anh gặp phải một lời nguyền ác độc nên những người ở gần anh đều gặp phải bất hạnh, có thật không?

Á! Đau quá!

Bàn tay tôi bị Thánh Bách Nguyên siết chặt, trên mặt anh thoáng một đám mây đen – đây là dấu hiệu của mưa bão sắp ập đến, nhưng bọn phóng viên đó thật là ngốc, vẫn cứ luôn miệng hỏi.

- Nghe nói vì mẹ anh sinh sớm, trong lúc đưa bà tới bệnh viện, bố anh đã bị tai nạn, cuối cùng hai người đều qua đời, nhưng anh thì sống sót như một kỳ tích, vừa sinh ra anh đã có đôi mắt màu vàng kim, sau đó mới trở thành màu bình thường, lời đồn này có phải là thật không?

- Đúng thế, các bác sĩ khi đó có thể chứng minh... Nghe nói sau đó Chủ tịch vì không chịu được cảnh con trai con dâu qua đời nên ngắt ngay tại chỗ, mấy tháng sau mới tỉnh lại, xin hỏi...

...

- Ném hết họ ra ngoài cho tôi!

Giọng nói lạnh lẽo của Thánh Bách Nguyên vang lên trong đại sảnh như tiếng âm hồn từ địa ngục vọng về.

Mấy phút sau, một tốp vệ sĩ xông vào, đuổi hết đám phóng viên và quan khách phiền phức kia đi.

* * *

Hôm sau, trên các tờ báo lớn đều đăng ảnh gương mặt sa sầm của Thánh Bách Nguyên, lại cả một tiêu đề rất to “Thiếu gia của Tập đoàn Sun nổi giận trước tin đồn lời nguyền: Vẫn chưa thoát khỏi ám ảnh bố mẹ qua đời”, rồi thì “Nhật Thần có thể hoá giải được nguy cơ của Tập đoàn Sun, nhưng không chống cự lại được với lời nguyền”...

Hừ!

Tức chết đi mất! Đám phóng viên đó sao cứ rắc muối vào vết thương của người khác, thật là quá đáng!

Tôi xé nát tờ báo, sau đó giận dữ ngồi phịch xuống sofa, nhìn ông Đại Thánh một cách giận dữ.

- Ông Đại Thánh, sao ông lại mời bọn phóng viên đó tới! Hơn nữa sau đó ông còn trốn mất tích, đây là việc mà một ông nội nên làm sao?

Giờ tôi mới biết...

Vì sao hôm đó hai chữ màu vàng lại khiến anh biến sắc, vì sao anh lại nói thế giới của mình luôn rất lạnh lẽo...

- Đầu có, lẽ ra ông sắp xếp hết rồi, chờ các cháu xuất hiện là ông đi ra tuyên bố về lễ đính hôn của các cháu. Ông mời họ tới là để lợi dụng truyền thông thông báo cho mọi người mà! Không ngờ họ lại lôi chuyện từ mười mấy năm trước ra...

Ông Đại Thánh cắn móng tay vẻ đáng thương.

- Lão gia, tiểu thiếu gia không chịu ăn gì, nhốt mình trong phòng cả ngày nay rồi, không cho ai tới gần, làm thế nào đây? – Ông quản gia lo lắng từ trên lầu chạy xuống, thấy tôi như nhìn thấy tia sáng hy vọng, vội rẽ đi về phía tôi.

- Bối tiểu thư, cô tới rồi à? Cô đi khuyên tiểu thiếu gia đi, tuy cậu ấy tỏ ra rất lạnh lùng, nhưng thực ra trong lòng đau đớn lắm. Từ khi biết tiểu thiếu gia với tiểu phu nhân vì cậu ấy mà qua đời, cậu ấy lập tức tin vào lời nguyền mà bọn ngoài kia đồn đại, lúc nào cũng cho rằng mình mang lại tai nạn cho người thân, thế nên không giao tiếp với bất kỳ ai.

Ông quản gia nói được vài câu nước mắt đã rơi lã chã.

- Ông đừng có như thế nữa, làm tôi cũng... hu hu... - Lần này thì tôi lướt ông Đại Thánh cũng ôm mặt khóc như một đứa trẻ.

- Được rồi, để cháu lên đó xem.

Tuy nói thế nhưng thực ra trong lòng tôi cũng không dám chắc lắm.

Tôi luôn cho rằng lời nguyền trong truyện tranh viết chỉ là bịa ra thôi, không ngờ lại là sự thực. Thánh Bách Nguyên, anh nghĩ mình làm hại bố mẹ anh phải không? Vừa sinh ra đã mất đi hai người yêu thương anh nhất, nỗi đau trong lòng anh có lẽ là sâu sắc lắm...

Tôi sợ, sợ cái đầu óc ngu ngốc của mình không thể chia sẻ nỗi buồn với anh mà chỉ khiến anh đau khổ hơn...

- Anh có trong đó không?

Tôi gõ cửa, nhưng không ai trả lời.

- Thánh Bách Nguyên, anh biết không, tuy bố mẹ em cả ngày ở trong phòng thí nghiệm, nhưng em biết họ rất yêu em, chế tạo Cục Xương cho em, cứ một thời gian lại gửi cho em một sản phẩm mới mà họ nghiên cứu ra. Có lần em bị ốm, hai người ngồi máy bay cả đêm về thăm em, còn khóc lóc thăm thiết... Thực ra người bố người mẹ nào cũng yêu thương con mình, thậm chí họ còn có thể vì con cái mà hy sinh bản thân, bác gái cố gắng tới hơi thở cuối cùng là để anh được sống, có lẽ họ không muốn nhìn thấy anh đau khổ như thế này đâu...

Ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo cạnh cánh cửa, tôi bắt đầu nói.

Thực ra tôi cũng không biết mình đang nói gì, tôi chỉ muốn an ủi anh, hy vọng anh không tự trách mình, hy vọng anh vui vẻ hơn, bởi vì tôi từng nói, mình sẽ sưởi ấm cho anh...

Lặng lẽ, căn phòng vẫn lặng lẽ...

Haiz!

Tôi thực sự quá ngây thơ, tưởng rằng vài câu nói của mình có thể khiến Thánh Bách Nguyên không còn đau lòng nữa sao?

Lạch cạch...

Đúng lúc tôi định từ bỏ thì cánh cửa phòng bật mở.

Tôi bị một người nhấc lên khỏi mặt đất, kéo vào vòng tay rộng lớn mà lạnh lẽo, Thánh Bách Nguyên ôm chặt lấy tôi, dường như chỉ có như vậy, anh mới cảm thấy ấm áp hơn.

Một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi trên vai tôi, không lời...

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 10 tiếp

Type: Fang Yuan

2.

Từ ngày hôm đó, mối quan hệ giữa tôi với Thánh Bách Nguyên trở nên thân thiết hơn, nhưng tôi vẫn luôn cảm giác có thứ gì đó chần ờ giữa, khiến chúng tôi không thể gần nhau hơn nữa, nhưng cũng không muốn xa nhau.

Giáng sinh sắp tới, trong trường Trung học Thâm Điền đâu đâu cũng tràn ngập bầu không khí vui vẻ, lễ hội hoá trang đêm Giáng sinh mỗi năm một lần sắp được tổ chức.

Lễ hội hoá trang lần này được tổ chức tại lễ đường lớn nhất của trường, tất cả các học sinh của trường Trung học Thâm Điền đều được tham gia, chủ đề Thái Tử Mạnh đặt ra năm nay là bảo vệ môi trường, hay nói cách khác, mọi lễ phục đều phải sử dụng các nguyên liệu đã bỏ đi, do đó lễ hội hoá trang năm nay có một ý nghĩa đặc biệt.

Ha ha, đầu óc của Mông Thái Tử cũng được phết.

- Tiểu Đới, cậu nhìn xem, tớ dùng đồng len cũ với mấy cái túi màu trắng này làm thành đôi cánh thiên thần được không? Ha ha, tớ còn làm thêm một cái váy màu trắng nữa, như thế là hoá thành thiên thần rồi!

Tôi đeo đôi cánh lên người, “bay đi bay lại” trước mặt Tiểu Đới.

- Ấy? Thiên thần? Nghe nói Mông Thái Tử sẽ làm một bộ quần áo ác quỷ, chẳng nhẽ cậu định ghép đôi với anh ta?

Sặc...!

Cái gã đó cũng tới tham gia lễ hội hoá trang sao? Tưởng là hắn không có hứng thú với những việc như thế này chứ?

- Ha ha, thiên thần và ác quỷ làm sao có thể ghép thành một đôi được? Là đối thủ thì có! – Tôi cau mày, bắt lực nói.

Nói tới hắn là đau đầu!

Mông Thái Tử đúng là đồ đầu bò, cho dù tôi đã nói với hắn rằng người tôi thích là Thánh Bách Nguyên thì hắn cũng vẫn bám lấy tôi không tha, hắn còn

nói tôi mãi mãi là thú cưng của hấn. Cho dù tôi thích ai thì hấn vẫn là chủ nhân của tôi, thế nên hấn phải theo dõi tôi, trừ hấn ra thì không ai được bắt nạt tôi.

Lô-gic của hấn người bình thường không thể hiểu được!

- Thú cưng...

Đúng là nói tới Mông Thái Tử, Mông Thái Tử tới ngay.

Hấn mặc bộ quần áo ác quỷ được làm từ miếng da đen sì không biết hấn lòi ở đâu ra, trên đầu còn có hai cái sừng, vừa nhún nhảy vừa đi về phía tôi.

- Thái tử đại nhân, sao anh cũng chạy tới đây coi bộ náo nhiệt thế? Chỉ là một vũ hội nhỏ xíu đâu có chứa được người cao quý như anh. – Tôi lườm hấn, tiếp tục xử lý cái váy thiên thần của tôi.

- Á, thú cưng, sao gần đây cô cứ đối xử với tôi bằng thái độ đó? Tôi là người lãnh đạo cao nhất ở trường Trung học Thâm Điền này đây. Những bữa tiệc quy mô toàn trường như thế này tôi không tham gia sao được? Tiểu Đới, cô nói xem có phải vậy không? – Mông Thái Tử vỗ đầu tôi, mái tóc đỏ rực của hấn lại dựng đứng lên, hấn cau mày vẻ không vui.

- Vâng, vâng.

Tiểu Đới đương nhiên là không dám phản bác hấn rồi.

- Phải cái đầu anh ấy! Đừng vỗ đầu tôi, đau đấy!

Tôi nắm lấy tay hấn, không ngờ bị hấn nắm ngược lại, vừa vuốt tay vừa ra vẻ trầm tư, nói:

- Ừm, đúng là gầy đi nhiều, phải chuẩn bị nhiều đồ ăn cho cô mới được, thẳng ranh đó quả nhiên là đồ keo kiệt.

- Này, anh nói gì thế? Mau thả tôi ra. – Tôi đỏ mặt, vội vàng rút tay về.

- Đúng rồi, Thánh Bách Nguyên không tham gia lễ hội hoá trang sao?

Tiểu Đới dường như nghĩ ra cái gì đó, quay đầu hỏi tôi.

Haiz...

Vì anh đã rời khỏi Tập đoàn Sun một thời gian nên có rất nhiều việc cần phải xử lý. Gần đây anh bận tới mất tới mũi. Tuy tôi bị ông Đại Thánh ép ở lại nhà họ Thánh, nhưng muốn gặp được Thánh Bách Nguyên cũng khó lắm, có lúc chỉ vội vàng nói với nhau vài câu, anh nhận được điện thoại, thế là lại phải đi.

Tôi sắp biến thành Hòn Vọng Phu rồi!

Làm ơn đi, anh chỉ là một học sinh trung học thôi mà, cường độ công việc lớn như thế, không biết sức khoẻ của anh có chịu đựng nổi không. Không được, lần này nhất định phải lôi anh đến vũ hội để giải toả một chút...

Buổi tối tôi về tới nhà họ Thánh...

- Thánh Bách Nguyên, mai trường mình tổ chức lễ hội hoá trang, anh nhất định phải tham gia đấy nhé. – Tôi viết thời gian và địa điểm lên một tờ giấy rồi dán vào cửa phòng anh, sau đó mới an tâm quay về căn phòng ngủ của mình bên cạnh.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, lúc tôi đang ngủ ngon thì nghe thấy có tiếng bước chân.

Khụ khụ...

Có người bị ghen cả phê, ho lớn.

Ấy?

Sao phản ứng dữ dội thế nhỉ? Tôi chỉ bảo anh tham gia lễ hội hoá trang thôi mà! Hừ, thích thì đến, không thích thì thôi, tôi bức mình vui đầu vào ngủ tiếp.

Tối hôm sau là đêm Bình an, lễ đường của trường Trung học Thâm Điền ngập trong không khí Giáng sinh.

Tôi và Tiểu Đới được chọn làm người đón khách, đứng ở ngoài lễ đường để nghênh đón khách khứa.

- Ông Đại Thánh, ông cũng tới à! Ông mau vào đi, hàng ghế khách quý ở bên trái có chỗ để dành cho ông đấy. – Tôi cười tươi nói với ông Đại Thánh trong trang phục rách nát làm từ vải vụn.

- Ha ha, cháu dâu hôm nay xinh quá.

- Ngày nào cháu cũng xinh mà!

Ông Đại Thánh là nhà tài trợ cho lễ hội hoá trang lần này, nên Thái Tử Mạnh đặc biệt ưu ái cho ông, để ông được ngồi ở ghế chủ tịch của hàng ghế khách quý.

Hàng râu chữ bát*, đôi mắt nhỏ xíu, Mông Hoàng Thượng nhìn thấy tôi từ xa đã lật đật chạy tới:

* (八)

- Ha ha ha, cô bé, không làm con dâu của ta tiếc quá!

Mông phu nhân, cũng chính là mẹ của Mông Thái Tử khoác tay Mông Hoàng Thượng cũng chào hỏi tôi. Đây là lần đầu tiên tôi gặp bà, bà có một đôi mắt rất dịu dàng, có vẻ là một người hiền từ.

- Bố à, bố đừng nói linh tinh, chừng nào Tây Mễ chưa kết hôn thì con vẫn còn cơ hội. – Mông Thái Tử đeo chiếc mặt nạ ác quỷ đáng sợ đi tới chỗ chúng tôi.

- Á, giật cả mình! – Tôi đánh mạnh Mông Thái Tử một cái, đá hấn ra. – Anh đi xem đội kèn thế nào rồi?

- Ha ha ha, được thôi!

Mông Thái Tử vui vẻ đi về phía đội kèn vẫn chưa tìm được phương hướng.

- Thằng bé này quá nghiêm túc, tính tình lại bướng bỉnh. Haiz, nếu cháu và nó ở với nhau thì tốt biết mấy. – Mông Hoàng Thượng nói bằng giọng tiếc nuối.

Tôi đành giả bộ như không nghe thấy, chào hỏi những người khác.

- Ha ha ha, giờ hối hận cũng muộn rồi. Nào lại đây, chơi với tôi, đừng có đứng ở đây nữa! – Ông Đại Thánh khoác tay Mông Hoàng Thượng, cầm một cái đèn lồng được làm từ những vật phẩm bỏ đi ra chơi, còn Mông phu nhân thì đang đi vào chỗ ngồi dưới sự hướng dẫn của Tiểu Đới.

Tất cả mọi người đều đã vào lễ đường, chỉ có tôi là vẫn đứng ngoài chờ đợi.

Anh có tới không?

Trong lòng tôi không dám chắc, nhưng nhớ tới phản ứng của anh ngày hôm qua, chắc là anh đã nhìn thấy tờ giấy, có thể vì anh quá bận... Một cảm giác thất vọng mãnh liệt dội lên. Tôi cảm thấy sức lực toàn thân mình bị rút kiệt, không thể nào lấy lại tinh thần.

- Tây Mễ, lễ hội bắt đầu rồi, vào đi!

Giọng nói của Tiểu Đới vang lên trong tiếng nhạc, thúc giục tôi vào lễ đường.

MC của lễ hội lần này là MC giỏi nhất cả nước do Tập đoàn Sun mời tới, thế nên lễ hội được tiến hành vô cùng náo nhiệt, còn tôi thì chỉ lặng lẽ ngồi ở một góc, nhìn mọi người khiêu vũ, trò chuyện, không làm sao mà vui lên được...

Thì ra nhớ nhưng một người là có cảm giác này...

Chỉ khi có anh bên cạnh tôi mới cảm thấy mình tràn đầy sức sống. Còn khi anh ra đi, tôi như một cái vỏ đánh mất sinh mạng, chỉ biết miễn cưỡng mỉm cười như cái máy.

Cuối cùng cũng tới giai đoạn cao trào nhất của lễ hội, MC sẽ bốc thăm người may mắn của lễ hội hôm nay, và đáp ứng một nguyện vọng của người đó.

Đương nhiên là trước đó tôi đã tính toán cho Tiểu Đới. Để cô với tiền bối A Triết đến được với nhau thì chỉ còn cách này thôi, ha ha, nếu không cứ như thế thì không biết bọn họ đến khi nào mới thành một đôi thực sự!

- A! Người may mắn lần này là ai nhỉ? Các vị, người may mắn được rút thăm trúng có thể yêu cầu bất cứ ai có mặt ở đây làm cho họ một việc, việc gì cũng được, ví dụ như yêu cầu được kiss, cầu hôn... Bất cứ việc gì nhé! Nhưng tuyệt đối không được đòi những thứ như là tiền bạc, quyền lực, ha ha, đương nhiên là điều không thể. Nói nhiều quá rồi, rút cuộc người may mắn là ai? Chúng ta hãy cùng chờ đợi...

MC cố ý dừng lại một lát, sau đó hào hứng tuyên bố:

- Người may mắn là... Mông Thái Tử!

Cái gì?

Sao lại là Mông Thái Tử? Rõ ràng là trong cái hộp giấy đó tôi chỉ viết mỗi tên A Triết thôi mà?

Tôi thấy ánh mắt thoảng tôi đi của tiền bối A Triết. Mông Thái Tử thì hưng phấn vừa vẫy tay vừa bước lên sân khấu. Tôi giận dữ lao ra sau cánh gà tìm MC. Gì thế này? Sao có thể biến Mông Thái Tử thành người may mắn? Thế thì bao nhiêu công sức của tôi đều đổ sông đổ biển à!

Ấy?

Sao sau cánh gà tối thế nhỉ? Chỉ có một tia sáng phía trước?

Tôi mò mẫm đi về phía đó, định thăm dò tình hình xung quanh, thế rồi bỗng đứng nơi tôi đứng cao dần lên, tôi sợ hãi đứng yên không dám động đậy.

- Nguyên vọng của tôi thực ra rất đơn giản, từ hôm gặp thú cưng, từ hôm cô ấy rơi vào cuộc sống của tôi, hình như từ giây phút đó, trái tim tôi được đốt cháy rồi, tôi hy vọng được mãi mãi ở bên cô ấy, Tây Mễ...

Khi miêng gỗ có tôi trên đó dừng lại, tôi mới phát hiện ra mình đang đứng ở giữa sân khấu, còn các bạn ở dưới sân khấu thì ồn ào hẳn lên, chỉ có tôi là hoảng hốt nhìn Mông Thái Tử, không nói được lời nào. Chuyện gì thế nhỉ?

Tôi lùi về sau một bước, không dám tin là sự việc sẽ như vậy.

- Chờ chút!

Một luồng ánh sáng dừng lại bên phải sân khấu, một bóng người cao lớn chậm chậm đi về phía tôi, anh nắm tay tôi. Trong ánh mắt của tất cả mọi người, anh ôm tôi vào lòng.

- Cô ấy là vị hôn thê của tôi. Ở cùng với cậu ư? “Khi đó”, cậu đừng nằm mơ nữa!

- Đây, sao lần nào cậu cũng nhảy ra làm đảo lộn kế hoạch của tôi thế?

- Tôi nghĩ chắc cậu bị người ta bắt rồi, đồ ngốc! Hôm qua có người thông báo với tôi rằng hôm nay cậu sẽ tỏ tình với vị hôn thê của tôi nên bảo tôi phải tới bảo vệ vị hôn thê của mình.

Đôi mắt màu hổ phách của Thánh Bách Nguyên đảo tròn, anh liếc nhìn hai ông già đang ngồi ở hàng ghế khách quý:

- Lão đại gia, đến con trai lão cũng bán đứng con sao, thật quá đáng!

Mông Thái Tử điên cuồng nhảy xuống khu sân khấu, định tìm Mông Hoàng Thượng tính sổ. Hai ông già thấy Mông Thái Tử đuổi theo thì bỏ chạy mất dạng.

- Đây, ông Đại Thánh...

Chẳng nhẽ ông thấy tờ giấy của tôi?

Thế nên phản ứng của Thánh Bách Nguyên tối qua mới kỳ quái như thế...

Tôi định hỏi rõ, ai ngờ đột nhiên bị một đôi môi chặn lại, trong tiếng ồ kinh ngạc của mọi người, Thánh Bách Nguyên lưu luyến rời khỏi môi tôi, quỳ một gối xuống, tháo chiếc nhẫn hình chữ S trên ngón tay anh ra, đưa ra trước mặt tôi:

- Tây Mễ, cưới anh nhé!

Anh đang cầu hôn tôi?

Ánh đèn trên sân khấu chiếu thẳng lên người chúng tôi, giống như những gì trong câu chuyện cổ tích, hoàng tử hôn công chúa, sau đó nhìn nàng say đắm...

Nhưng...

Một hồi lâu sau, tôi khó khăn lắm mới thốt ra được một câu khiến khán giả dưới sân khấu suýt ngất:

- Nhưng chúng ta đều là học sinh trung học mà.

Thánh Bách Nguyên xoa chân, cau mày:

- Có phải anh mù luật đâu! Ai bắt em cưới luôn, đính hôn trước được không?

Lúc này tôi mới bẽn lèn gật đầu, nhận chiếc nhẫn, khán giả dưới sân khấu thờ phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 10 tiếp

Type: Fang Yuan

3.

- Trời ơi, ông xã! Con gái của chúng ta xinh đẹp quá, đẹp hơn bất cứ thí nghiệm nào mà chúng ta từng làm, đúng không?

Mẹ khen ngợi một cách khoa trương, sau đó hí hửng nhào vào lòng bố.

Ngất!

Làm ơn đi mẹ, hôm nay là ngày con gái bảo bối của mẹ đính hôn đấy! Mẹ có thể đừng nói tới hai chữ “thí nghiệm” đáng ghét ấy được không!

Có điều...

Tôi nhìn mình trong gương, cũng bất giác nheo mắt lại.

Hàng lông mi dài được uốn mascara cong vút, đôi mắt to đen láy được đánh mí màu hồng phấn trông càng đáng yêu, gò má trắng nõn được phủ thêm lớp phấn hồng, đôi môi xinh xắn được tô màu hồng đào phơn phớt...

Chiếc vương miện nhỏ bằng bạc trên đỉnh đầu toả sáng lấp lánh.

Tôi mặc chiếc soire màu trắng, cái nơ bướm trước ngực khiến nó trông vừa trang trọng mà vẫn không mất đi sự đáng yêu. Tầng lớp ren được kéo dài từ đỉnh đầu xuống tận đuôi váy. Tiểu Đới đi sau lưng tôi, giúp tôi nâng chiếc váy dài, còn trước mặt là những người bạn học cùng đang đua nhau chạy tới đòi chụp ảnh chung với tôi...

Ha ha...

Ông Đại Thánh suy nghĩ thật chu đáo, còn chuẩn bị riêng cho tôi một căn phòng chuyên chụp ảnh lưu niệm với các bạn. Phòng chụp ảnh được trang trí rất hoa lệ, bài trí những chiếc ghế dài theo phong cách cung đình Anh, thêm vào đó là áo cưới và vương miện nhỏ, đêm nay tôi không khác gì nàng công chúa trong truyện cổ tích...

Không có chú rể cao 1,1m, không có Đại ma hoàn, tôi có thể cùng với “Nhật Thần đại nhân” của tôi – một người cao lớn đẹp trai cùng nhận lời chúc phúc của mọi người, tất cả đều đẹp như một giấc mơ.

- Á! Hoàng Thượng, sao ông không cho con tới tham gia lễ đính hôn của thú cưng và thẳng ranh đó? Con giống người hay gây sự lắm sao?

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng nói sang sảng của Mông Thái Từ.

Ngất! Cái con “khỉ đỏ” này đến phá hoại nghi thức đính hôn của tôi sao?

Tôi vội vàng mở cánh cửa phòng chụp ảnh, thấy Mông Thái Từ đã đánh ngã mấy người vệ sĩ, đang tiến về phía này.

- Làm gì thế, chẳng phải đã bảo các cậu nói với thẳng bé là lễ đính hôn của họ được tổ chức ở Mỹ rồi sao?

- Báo cáo Chủ tịch, tôi nói rồi, nhưng tin tức đính hôn lan đi khắp nơi, không thể giấu được Thái Từ thiếu gia ạ.

Viên thư ký đi theo bên cạnh Mông Hoàng Thượng khò sở nói.

- Stop! Anh định phá hoại à?

Tôi túm đuôi váy lên, loạng choạng đi tới trước mặt Mông Thái Từ.

...

Thấy tôi đi ra hần đứng yên như một gã ngốc. Một hồi lâu sau, hần lau nước bọt, nói:

- A, thú cưng, không ngờ cô mặc váy cưới vào trông cũng giống người lắm, đẹp lắm...

- Chết tiệt!

Tôi bất chấp hình tượng thực nữ, đá cho hần một cái.

Mông Thái Tử lồm cồm bò dậy, gương mặt vô cùng đáng sợ. Hu hu, chết rồi, tôi quên mất tính tình Mông Thái Tử không như người bình thường, tôi phải giữ thể diện cho hắn mới đúng...

Nhìn nắm đấm của hắn đã giờ lên, tôi lấy tay che mắt, hét to:

- Hu hu, anh là đồ thô lỗ, người ta là cô dâu mà!

Nắm đấm vút qua bên tai, hắn bỗng dưng tách tay tôi ra, đôi mắt xanh thăm nhìn tôi chăm chú.

- Anh... anh định làm gì?

Tạ ơn trời đất, cuối cùng tôi cũng nghe thấy giọng nói của chính mình rồi.

Từ người Mông Thái Tử lúc này toả ra bầu không khí xâm lược, hoàn toàn không giống Mông Thái Tử trong ấn tượng của tôi, mọi người xung quanh đều hoảng sợ trước sự ngang ngược của hắn, không ai dám bước lên.

Đôi môi hắn chỉ còn cách tôi 1 cm, nỗi sợ hãi của tôi càng mãnh liệt...

Thánh Bách Nguyên, rốt cuộc thì anh còn bận tới khi nào mới đến được? Đến lễ đính hôn mà anh cũng tới muộn là sao?

Mông Thái Tử càng lúc càng gần tôi. Tôi không biết phải làm sao, muốn quay đầu đi, không ngờ đôi môi hắn lại sớm hơn tôi một bước, đặt lên trán tôi, để lại một dấu ấn sâu sắc...

- Chỉ cần công chúa hạnh phúc thì tôi nguyện làm kỵ sĩ đứng đằng sau bảo vệ nàng.

Nói xong, Mông Thái Tử bỏ tôi ra, quay người nhe nanh múa vuốt lao về phía Hoàng Thượng.

- Hoàng Thượng, ông đứng lại cho tôi, đừng hòng chạy...

Nhìn bộ dạng tức giận của hắn cứ như thể mọi việc vừa xảy ra chưa hề xảy ra, chỉ có tôi là biết, cái lời thề không giống lời thề ấy sẽ ở trong tim tôi rất lâu, rất lâu...

Sau một "khúc nhạc thừa" đó, các quan khách đều đã tới nơi, lễ đính hôn sắp chính thức cử hành mà vẫn không thấy bóng dáng Thánh Bách Nguyên đâu, tôi bắt đầu lo lắng, lấy điện thoại ra ấn mấy con số quen thuộc.

Tút tut tut...

Tại sao không gọi được?

Tôi cầm điện thoại thần thờ, trái tim thấp thỏm không yên, không biết anh có xảy ra chuyện gì không.

- Tiểu Đới, liệu anh ấy có bị bắt cóc nữa không?

- Không đâu! Cậu đừng có lo, ông Đại Thánh đã phái người đi tìm anh ấy rồi, chắc là tới ngay thôi.

Tiểu Đới vỗ vai tôi an ủi.

- Hu hu hu... Thánh Bách Nguyên, liệu anh có giống nhân vật chính trong phim thần tượng, tới hôm đính hôn thì xảy ra tai nạn hay gì đó không... em không muốn đâu...

Nhân lúc phòng trang điểm không có người, tôi ngồi phịch xuống đất khóc to bất chấp chiếc váy cưới đắt đỏ, đẹp đẽ đến đâu. Không có chú rể thì cần những thứ này làm gì?

- Khụ khụ, không phải là tai nạn, thằng mọt sách đó trốn hôn rồi...

Ông Đại Thánh giận dữ đi vào phòng trang điểm, thấy tôi ngồi bệt dưới đất, đau lòng dịu tôi đứng lên, sau đó đưa cho tôi một bức thư.

Rầm!

Tôi như bị một tiếng sét đánh trúng, cả người đen sì.

Trong thư chỉ có vài hàng chữ: "Tây Mễ, xin lỗi, anh vẫn không thể vượt qua được chính mình, cho dù lời nguyện có thật hay không thì anh cũng không thể mang em ra làm vật cá cược, anh không thua nổi".

Hu hu hu...

Cái gì mà "không thua nổi"? Định như thế rồi đuổi tôi đi sao? Đồ xấu xa chết tiệt!

Chương 18: Chương 10 tiếp

Type: Fang Yuan

4.

Ai nói rằng con gái thất tình sẽ đau đớn chán sống, ngày nào cũng ủ rũ không vui, Bối Tây Mễ tôi tuyệt đối không làm chuyện gì ngốc nghếch như thế, chết tiệt, chẳng nói lời nào đã biến mất, thật quá đáng!

Tôi giận dữ lấy ra một tờ giấy trắng siêu to, sau đó tìm hộp màu, chọn màu đỏ viết ra hai chữ “Giấy từ”.

Nhưng...

Hừ, mở đầu nên viết thế nào nhỉ? Tôi nhìn lên trần nhà nghĩ ngợi.

Sao cô giáo dạy môn Gia chánh chỉ dạy viết thiệp mời mà không dạy kiến thức viết loại giấy như thế này nhỉ? Để bây giờ tôi chẳng biết viết thế nào! Thôi kệ, cứ viết bừa đi, tôi cầm bút màu lên bắt đầu nắn nót viết lên tờ giấy trắng.

GIẤY TỪ

Tôi, Bối Tây Mễ, vì tuổi trẻ ngây thơ, bị kẻ xấu xa Thánh Bách Nguyên dùng lời lẽ ngon ngọt lừa gạt nên mới ngốc nghếch rơi vào lưới tình, nhưng Thánh Bách Nguyên lại không biết trân trọng, bỏ của chạy lấy người, đã phạm vào quy định tam tòng tứ đức, thế nên tôi viết giấy từ, từ bỏ người đó, từ nay về sau không còn quan hệ.

Người viết giấy: Bối Tây Mễ.

Ngày... tháng... năm...

* * *

Viết xong, tôi nghiêm túc đọc lại hai lần, phát hiện ra mình viết quá hay. Ha ha, bản tiểu thư tuy học hành không giỏi nhưng viết cái này thì đúng là có tài thật!

Sau đó tôi lại mở máy tính ra, tìm ảnh Thánh Bách Nguyên mà tôi chụp trộm trước đó, phát ra mấy tiếng cười gian tà trong căn phòng tối om.

He he, bức ảnh thật của Thánh Bách Nguyên Sun “Nhật Thần”, chỉ cần bán trên mạng chắc chắn sẽ tạo nên một cơn sốt? Nghĩ tới việc những đồng bạc của bọn con gái si tình ngu ngốc tới tấp bay đến thì tôi có năm mơ cũng phải bật cười mà tỉnh dậy.

Quả nhiên, tin tức mới được đưa ra vài ngày, tôi đã nhận được rất nhiều đơn đặt hàng, rất nhiều nữ sinh trong trường thậm chí còn yêu cầu tôi in thành poster, bao nhiêu tiền cũng mua...

Trong cuộc trò chuyện trên QQ.

- Cô chủ, ảnh 12 x 18 mà bán giá 200 tệ một bức thì đắt quá, em không mua nổi, có thể bán rẻ một chút không?

- Đây đã là giá thấp nhất rồi.

- Nhưng giờ em mới học lớp 5 tiểu học thôi, tiền tiêu vặt hàng tháng không được nhiều.

Oa! Thánh Bách Nguyên, đến trẻ con tiểu học cũng bị anh hại thế à?

- Thế à, thế thì chị giảm 50% cho em nhé, 100 tệ.

- Thật không? Thế thì em cảm ơn chị, chị tốt thật, chị chắc là xinh lắm...

Thì ra mùi vị được nếm cũng hay ra phết, tôi lập tức quyết định sẽ tặng cô bé thêm một bức ảnh cỡ 4 x 6.

...

- Chị chủ, các bạn nữ lớp em mỗi người muốn mua thêm một bức ảnh to nữa, giao hàng phải nhanh nhé, chúng em không chờ được nữa rồi.

- Tổ mua cả bộ ảnh limited đó, tiền thanh toán trong một lần.

- Tổ mua kiểu ảnh mặc áo ngủ ấy, phóng to cỡ A0, tổ phải treo đầu giường ngắm mỗi ngày...

Tôi dụi đôi mắt mệt mỏi vì cả ngày ngồi cắm đầu vào máy tính, mệt mỏi nằm vật ra giường, nghe tiếng bố mẹ đang khua bát khua đũa trong phòng bếp, tiếng động to như tiếng động đất, tôi vui tới mức chảy cả nước mắt.

Sau lần tôi “bị trốn hôn”, bố mẹ sợ tôi xảy ra chuyện gì đó nên xin nghỉ một tháng để ở nhà với tôi.

Nhưng Thánh Bách Nguyên...

Rốt cuộc giờ anh đang ở đâu? Tuy có bố mẹ ở bên cạnh, nhưng tôi vẫn thấy nơi này... bên lồng ngực trái âm thầm nhói đau.

- Chú khoa học, chú đốt cháy nhà bếp rồi à? – Giọng của Mông Thái Từ.

- Lại là cậu, sao ngày nào cậu cũng tới hả?

Bố tuy nói thế, nhưng nghe giọng thì vui lắm.

- A a, tiểu Thái Từ, cháu tới rồi à, mau tới chơi rang lạc với bác nào. – Mẹ hét to tới mức hàng xóm cũng nghe thấy.

- Ha ha ha, bác gái, bác càng ngày càng xinh đẹp! Lát nữa cháu sẽ ra chơi với bác, giờ cháu phải vào xem thú cưng Tây Mễ của cháu đã, cô ấy... khỏe chứ?

- Ngoài mặt thì bình thường, thực ra trong lòng...

Giọng nói càng lúc càng nhỏ, chắc là cố tình nói thầm.

...

Sau đó họ nói gì tôi nghe không rõ nữa, một lát sau, Mông Thái Từ đập cửa phòng ngủ của tôi, ung dung bước vào.

- Á, lần nào vào cũng không gõ cửa, đây là phòng ngủ của tôi nhé.

Tôi túm lấy cái gối in hình Hello Kitty ném về phía hắn, nhưng bị hắn tóm trúng.

- Làm gì có chủ nhân nào vào phòng của thú cưng mà còn phải gõ cửa.

Mông Thái Từ ôm cái gối, hớn hở ngồi xuống chiếc sofa đối diện giường tôi, tiện tay nhặt tấm ảnh Thánh Bách Nguyên tôi để trên bàn, gương mặt rạng rỡ ban nãy thoáng tối sầm.

- Quả nhiên là cô đang nhớ hắn! Loại người nhu nhược, yếu đuối như hắn không đáng để cô thích.

- Cái gì mà nhớ hắn, hắn chỉ là cái cây kiếm tiền của tôi thôi... - Tôi chột dạ, bèn kể cho Mông Thái Từ nghe từ đầu đến cuối cái việc vĩ đại mà tôi đang làm.

Mông Thái Từ lập tức vui vẻ hét lên:

- Ha ha ha, không ngờ thú cưng nhà chúng ta lại có đầu óc buôn bán ra phết, kinh doanh siêu lợi nhuận, có điều...

Hắn dừng lại một chút, đôi mắt đảo tròn, nói tiếp:

- Có điều tôi vẫn cảm thấy khó chịu! Tôi có ý này hay hơn, tôi bỏ tiền ra để mua toàn bộ số ảnh này, được không?

Gáy tôi xịt khói đen, tôi nghiêm giọng từ chối:

- Không... được, như thế thì tôi còn niềm vui gì nữa! Huống hồ anh có thích Thánh Bách Nguyên đâu, anh mua ảnh hắn về để tự chọc tức mình à?

- Thì cô cứ bán cho tôi đi, thực ra... thực ra tôi cũng thích thằng ranh đó lắm, ngoại trừ việc hắn kiêu một tí, mặt lạnh một tí và thích giành thú cưng của tôi...

Tôi bực mình, đẩy Mông Thái Từ lăm chuyện ra ngoài, sau đó khoá trái cửa lại, mặc kệ hắn.

Quý mới tin hai cái người không đội trời chung này lại thích đối phương!

*

* *

Lúc này, QQ lại có tiếng động, xem ra lại có vụ làm ăn mới rồi, tôi thông qua lời mời kết bạn của người đó, không lâu sau avatar của người đó hiện lên.

Nickname của người đó là Sun.

Xem ra lại là một fan bụi nữa, những fan đặt nickname trên mạng kiểu Nhật Thần, Sun, Con mặt trời nhiều không đếm xuể.

- Ảnh bán giá bao nhiêu?

- 12 x 18 thì 200, cứ tăng thêm một cỡ thì thêm 20 tệ; bán giới hạn là ảnh nuy nửa thân trên, giá 1000 tệ một tấm; ảnh áo ngủ đang có ưu đãi giảm giá, 500 tệ, ngoài ra tiền bưu điện tự trả.

- Thánh Bách Nguyên chỉ rẻ thế thôi sao?

Rẻ?

Tôi tròn tròn mắt, đọc đi đọc lại cái chữ này ba lần, trong lòng vui như tết, chẳng nhẽ gặp phải đại gia rồi? Kiểu fan bụi sẵn sàng vì thần tượng bỏ ra cả ngàn vàng cuối cùng cũng xuất hiện rồi!

- Lãi ít thì bán được nhiều mà, nhưng nếu bạn cảm thấy rẻ thì bạn cứ trả nhiều thêm cũng được, tôi không phiền lòng đâu, ha ha ha.

- Tôi bỏ ra 10 nghìn để mua ảnh... giới hạn, có điều bạn phải đích thân mang cho tôi, trưa thứ sáu tan học, ở trường Trung học Thâm Điền. – Sau đó người đó out khỏi mạng.

Ấy, sao tôi lại cảm thấy cái người tên Sun này có vẻ không muốn nói tới bức ảnh nuy nửa thân trên nhỉ, hehe, có thể là một em gái trong sáng nên ngượng nói đây mà, nhưng không quan trọng, quan trọng là...

A a a! 10 nghìn tệ!

Trên thế giới sao lại có loại người như thế? Chẳng nhẽ là Mông Thái Tử? Không đâu, giờ hấn vẫn đang dật dờ ngoài phòng khách nhà tôi mà...

* * *

Thứ sáu đến nhanh chóng, bầu trời u ám cuối cùng cũng sáng trở lại. Sau tiếng chuông tan học buổi trưa, tôi vội vàng ôm niềm vui “phát trong một đêm” lao ra cổng trường, còn liên tục tính toán xem làm thế nào để lợi dụng giá trị cuối cùng mà Thánh Bách Nguyên để lại để tạo ra nhiều tiền bạc hơn.

Nhưng hồi ức cũng dội lại nỗi đau trong tim.

...

- Công chúa của anh, sinh nhật vui vẻ!

- Bởi vì cô là người con gái đầu tiên cưỡng hôn tôi, nên cô buộc phải chịu trách nhiệm với tôi, hôn ước đó tôi miễn cưỡng chấp nhận rồi...

- Xin lỗi, anh không nên để em bị tổn thương...

...

- Là lá la, Thánh Bách Nguyên, anh là đồ xấu xa, tôi sắp trở thành nữ đại gia rồi, tới khi đó tôi phải tìm một người bạn trai đẹp trai hơn anh cả vạn lần.

Tôi lắc đầu, sau khi ném hết những hồi ức đó đi, nắm chặt nắm tay, nói như thề.

Nhưng miệng thì nói vậy, khoé mắt lại thấy cay cay, tôi lập tức ngửa mặt lên trời, không để nước mắt lăn ra.

- Vậy sao? Thế em cảm thấy anh thế nào?

Giọng nói này...

Ánh mặt trời vốn lười biếng bỗng dung tràn đầy sinh lực, chiếu lên hàng cây ngọc lan trước cổng trường, một bóng người cao lớn, đẹp trai từ bóng râm đi ra.

Mọi âm thanh trên thế giới đều đã rời bỏ tôi, tôi ngẩn ngơ nhìn người trước mặt, con gió nhẹ thổi tới, mang theo mùi hương của trà xanh. Giây sau anh đưa tay ra, tôi như con mèo ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tưởng rằng anh sẽ như nhân vật chính trong truyện tranh, lau nước mắt cho tôi.

Cốc!

Đầu tôi bị cốc một cái rõ đau.

Đôi mắt màu hổ phách của anh nheo lại, thoáng qua một tia nguy hiểm:

- Em dám lên anh tìm bạn trai mới hả?

- Đâu... đâu có. – Tôi tránh ánh mắt anh, chột dạ cúi đầu.

Hừ, việc gì mà tôi phải chột dạ?

- Anh... sao anh lại ở đây? Rõ ràng là tôi đã hẹn với người mua rồi, cô ấy đồng ý bỏ ra 10 nghìn tệ để mua ảnh...

Biểu cảm của Thánh Bách Nguyên thoát thay đổi thật đáng sợ, tôi lập tức thấy sự việc không bình thường.

- Thánh Bách Nguyên chỉ rě thể thôi sao?

- Tôi bỏ ra 10 nghìn để mua ảnh... giới hạn, có điều bạn phải đích thân mang cho tôi, trưa thứ sáu tan học, ở trường Trung học Thâm Điền.

- Á, chẳng nhẽ anh chính là fan bự đồng ý bỏ ra 10 nghìn đó hả?

Anh gạt đầu.

- Anh chỉ đáng giá chút tiền đó thôi sao? Với lại... dám bán ảnh bán nuy của anh, em muốn chết à?

Cốc!

Tôi lại bị anh cốc mạnh một cái nữa.

Thì ra không phải vì xấu hổ không muốn đề cập mà là vì giận quá nên không gõ được chữ “nuy”! Bây giờ tôi bị anh bắt tại trận, tự tử cho xong.

Thượng đế ơi, vì sao ngài lại bắt con phải yêu anh?

Cả người tôi co rúm lại như xì hơi. Hu hu, thế là những đồng tiền thơm phức đã vẫy tay chào tôi rồi.

Lúc này bỗng dưng có một tờ giấy trong túi áo phát ra âm thanh xào xạc, tôi lập tức hưng phấn nhảy lên, nói to hết mức có thể:

- Này, anh tìm hiểu cho rõ nhé, bốn công chúa đã từ anh rồi, bây giờ nhân lúc anh nổi tiếng để kiếm chút tiền bồi thường, OK?

- Từ anh?

Thánh Bách Nguyên nhìn tôi bằng ánh mắt 0 độ.

Khó nhọc nuốt nước bọt, tôi trợn mắt rút tờ giấy từ mà tôi viết một tháng trước ra... khụ khụ, định “ném” vào mặt anh. Nhưng trước thân hình cao 1m80 của anh thì tôi vẫn không dám mạnh động, thế là tôi chột dạ ném nó vào ngực anh.

- Đúng, tôi từ anh rồi!

Anh nhận tờ giấy, đọc kỹ một lượt, cứ xong một chữ là sắc mặt lại tối đi một chút, tới chữ cuối cùng thì mặt anh đen như than, sau đó anh xé đôi tờ giấy, đi về phía tôi.

- Này này này, anh định làm gì? Em nói cho anh biết, em đã từ anh rồi, nếu anh dám đánh em thì không tính là bạo lực gia đình, mà là cố ý gây thương tích đấy nhé...

Hu hu, tôi vẫn thích anh phiên bản nhỏ hơn, anh lúc này trông đáng sợ quá, chẳng nhẽ anh định đánh tôi thật?

Nhưng anh chỉ lặng lẽ đi tới trước mặt tôi, cúi người xuống, đặt đầu lên vai tôi, nhẹ nhàng nói thầm:

- Anh không đánh em đâu. Mấy ngày qua anh đều ở một mình, muốn quên em nhưng lại phát hiện mất em rồi, đến việc hít thở đối với anh cũng thật khó khăn! Anh nhớ em, nhớ cảm giác ấm áp mà em mang lại cho anh... Thế nên bất kể lời nguyên nào đó, anh cũng sẽ cùng em đối mặt, từ nay về sau, anh sẽ không rời xa em nữa, không bao giờ nữa!

Tôi sửng lại, giây sau, tôi ôm chặt lấy anh, gương mặt anh cách tôi càng lúc càng gần...

Vàng mặt trời chiếu lên chúng tôi tạo thành hình trái tim thật đẹp, ở giữa trái tim đó, thân hình Thánh Bách Nguyên từ từ nhỏ lại, cho tới khi trở thành một cậu nhóc 8 tuổi, tôi vẫn hôn đối phương theo tư thế ban đầu, nhưng đổi lại là tôi ôm anh...

- Sao anh lại biến nhỏ?

- Thực ra... giải được của Đại ma hoàn vẫn chưa nghiên cứu thành công, giờ chỉ trong giai đoạn dùng thử, được tính vẫn chưa ổn định, thế nên có lúc

anh vẫn biến nhỏ.

- Ô, thế à! Thế thì... tiểu quý, anh như thế này, chúng ta tổ chức nghi thức đính hôn nhé.

- Vì sao?

- Em cảm thấy đính hôn với một anh bạn nhỏ rất thú vị, ha ha ha, nghi thức đính hôn này chắc chắn sẽ chấn động toàn thế giới! Anh nói xem, tới khi đó chúng ta có thể xin đăng ký kỷ lục Guinness không...

...

- Cứ quyết định thế nhé, ha ha, để em gọi điện thoại cho ông Đại Thánh, chắc là ông vui phát điên lên...

...

THE END

Bạn đang đọc truyện *Viên Thuốc Ma Thuật Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.